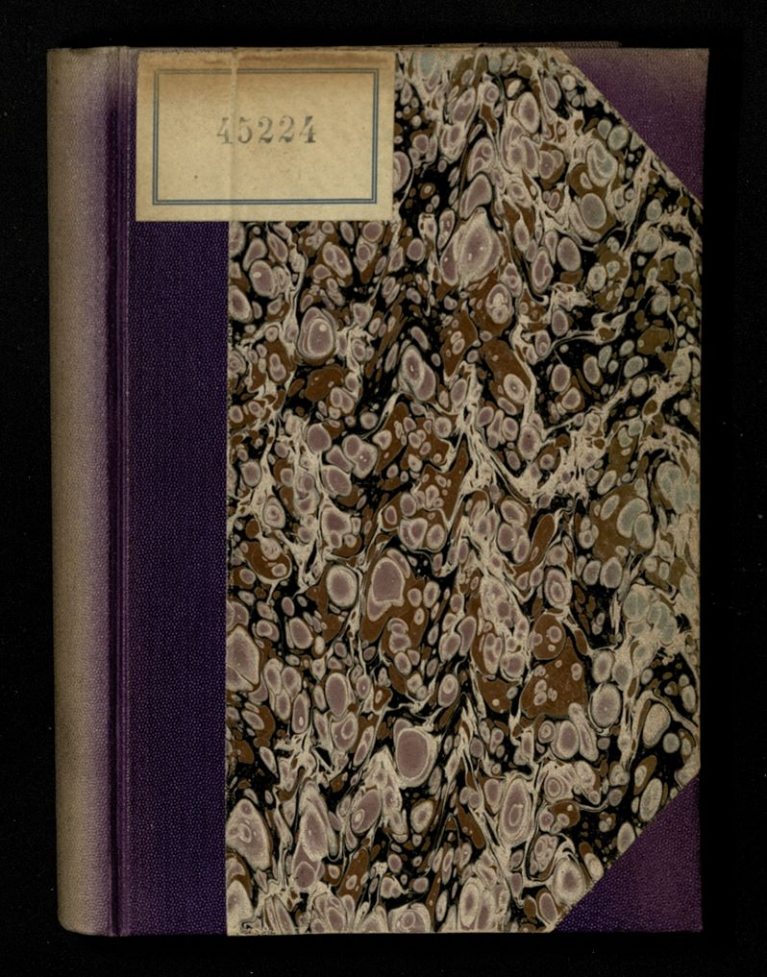
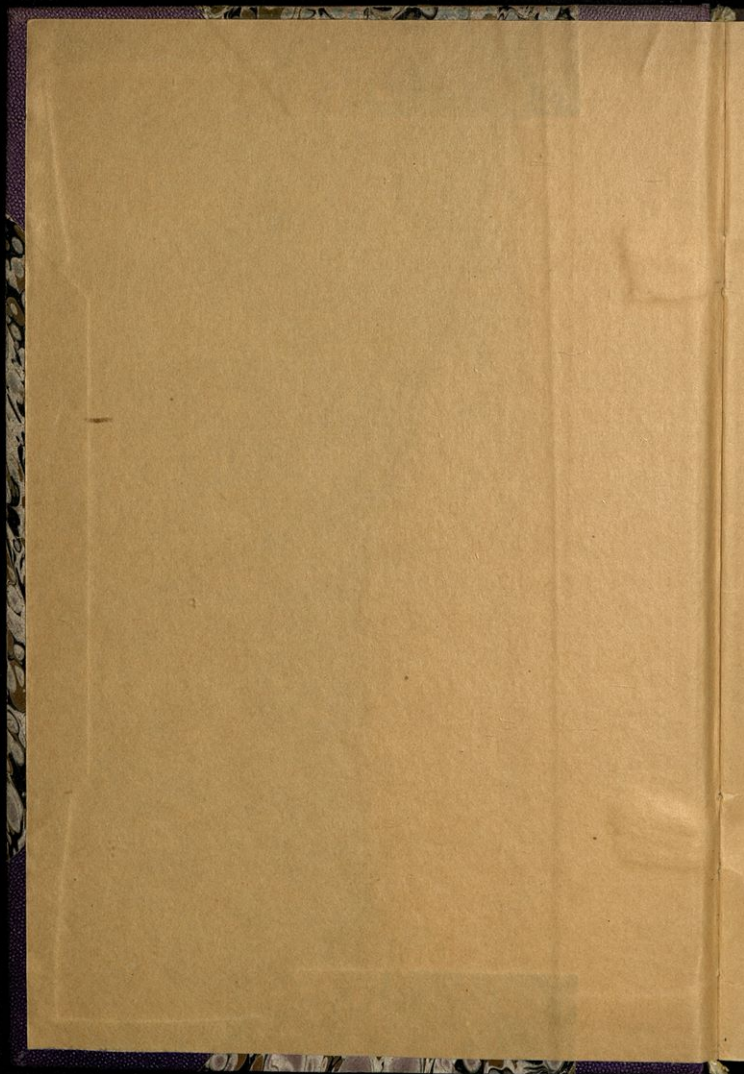
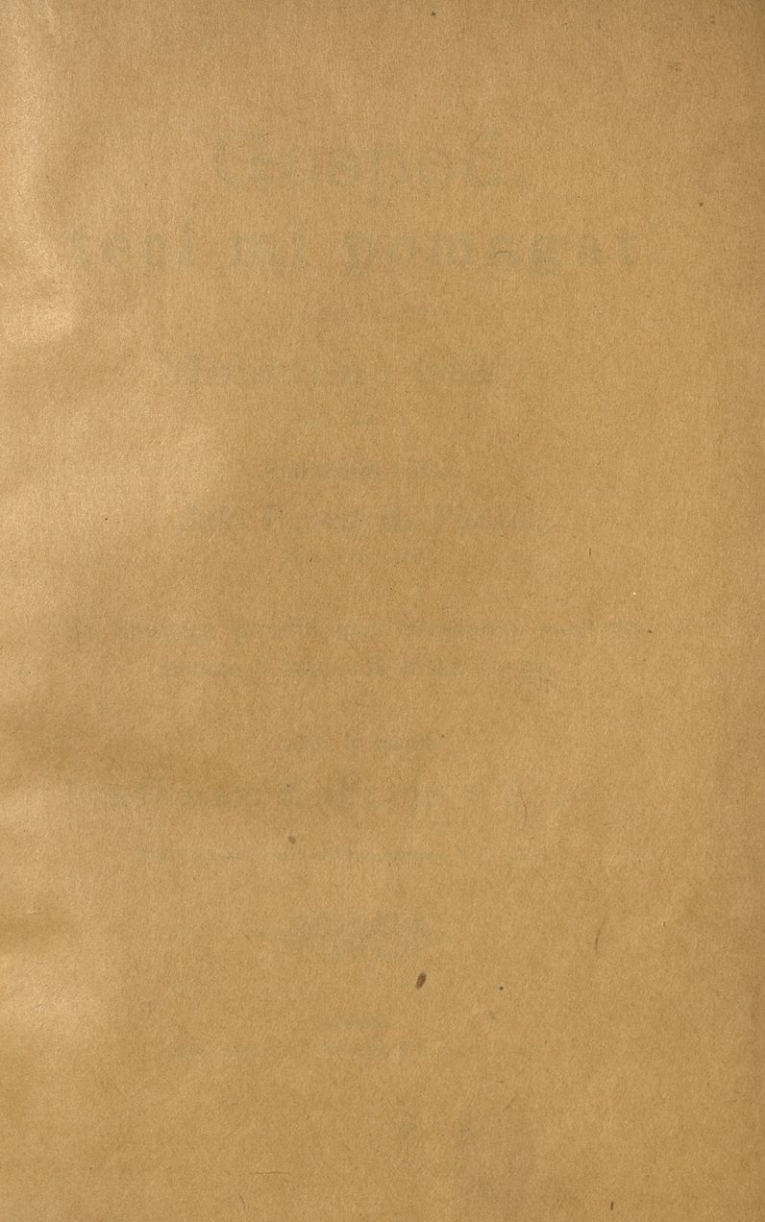

45224

The image shows the front cover of a book. The spine and the corners are bound in a dark purple material. The main part of the cover is decorated with a marbled paper pattern featuring irregular, organic shapes in shades of brown, tan, and cream. A small, rectangular, light-colored paper label is affixed to the top left corner of the cover, containing the number '45224' printed in a simple, black, sans-serif font.

Gospod, teci mi pomagat!

Molitvene bukve.

Bolnikom spisal

Jak. Peregrin Pavlič,

knez in škof krški.

Za Slovence priredil in z navadnimi molitvami
pomnožil duhovnik krške škofije.

Izdala in založila

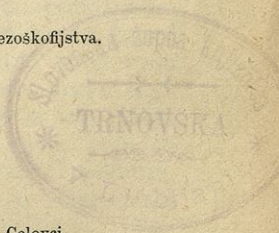
Družba sv. Mohorja v Celovci.

Z dovoljenjem visokočastitega krškega knezoškofijstva.

1891.

Tiskala tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovci.

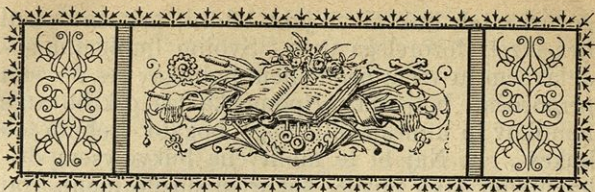

45224

Vem, da moj Zveličar živi in da bom vstal iz grôba poslednji dan. In s to kožo svojo bom spet obdan in v mesu svojem bom videl svojega Boga. Videl ga bom v resnici jaz, in oči moje ga bodo gledale; to upanje moje je položeno meni v srce. (Job. 19.)

F. V.
D(25.4.35)

Predgovor.

Rnjigo, katero ti družba sv. Mohorja v roke podaje, da ti služi za pripravo na srečno zadnjo uro, spisal je večinoma rajni Jakob Peregrin Pavlič za porabo pri oskrbovanji in obiskovanji bolnikov, ko je bil v Celovci korar in župnik pri stolni cerkvi. Ta učeni in za duše ves goreči mož je postal leta 1824. knez in škof krški. V svoji ponižnosti še celó mislil ni, da bi to delce dal kedaj natisniti. Ko je pa leta 1827. zamrl, dal je te spise na svetlo dr. Lovrenc Velvič, ki je takrat služil za tajnika v knezoškofijski pisarni in je pozneje kot prošt v Tinjah zamrl leta 1859.

Tako je bil spomenik postavljen pobožnemu škofu, ki je bil rojak iz Rožne doline in izmed krških škofov prvi kmetiškega stanú; pred njim so bili vsi izmed plemenitih rodovin. Rajni škof, blagi dr. Valentin Wiery, so napravili leta 1866. tem nemški spisanim bukvam nov natis; tudi so je lepo priporočili duhovnikom in vsem bolnikom, ki znajo brati. V svojem potrjilu in priporočilu pravijo med drugim v pohvalo teh bukev: „Na-

govori v teh bukvah so jako tehtni, pristrčno verni in navzeti dozorelega uma. Svojim ljubljenim sodelavcem in vsem prijateljem bolnikov res ne vem priporočati boljšega pripomočka (za oskrbovanje bolnikov in umirajočih), nego bogato vsebino teh bukev Naj bi te molitvene bukve vsem duhovnikom tako služile, kakor so služile meni. Naj bi donašale vsem bolnikom, pri katerih se bodo rabile, tako obilo tolažbe, kakoršno sem jaz sam dostikrat opazoval!“

Mi Slovenci teh bukev še nimamo, boleznim pa vendar ne ubežimo; zato sem v svojih brezposelnih urah prestavil to cvetko na slovenski vrt. Prestava (držal sem se prve izdaje z l. 1827.) ni po besedah, gotovo pa po smislu izvirnika, tudi je dosti lahko umevna.

Razdeljene so te bukve na štiri dele. Prvi del obsega pripravljanje, da bolnik vredno prejme svete zakramente. To bolnik večinoma lahko sam opravi; zlasti v dolgotrajnih boleznih ima priliko za to. V tem delu pa ima tudi spovednik lep navod, kako naj bolnika pripravlja, če je potreba. Drugi del obsega pripravljanje bolnika za srečno smrtno uro. To bo opravljal bolnik včasih še sam, sevéda le polagoma; večinoma bo pa treba, bolniku tu in tam nekaj brati, če je sam že preslab. Bolniku pa naj se počasi bere, da bo branje razumel. Tretji del so vzdihljeji bolnika, ko se bliža zadnja ura. To se ima bolniku narekovati. Kdor narekuje, naj pametno izbira iz obilega grativa, kar se mu zdi najbolj priležno. Dolgih molitev tak bolnik ne more opravljati, tembolj pogosto naj pošilja k Bogu kratke vzdihljeje, utrujoče vero, upanje in ljubezen.

Toliko je večinoma iz peresa kneza in škofa Jak. Peregr. Pavliča; le v prvem delu sem kot uvod dostavil „besedo bolniku“, tu in tam tudi kaj drugače razvrstil in tretji del nekoliko pomnožil iz „Nebeške hrane“.

Da bi pa knjiga po željah družbinega odbora ustrezala tudi splošnim potrebam, dodal sem po škofu Pavliču spisanim trem delom še četrty del, v katerem se nahajajo navadne molitve, namenjene zlasti za domačo in očitno božjo službo in češčenje pomočnikov srečne smrti. Molitvenik se torej lahko v cerkev jemlje ali pa doma rabi; tako upam ustreči zdravim in bolnim ljudém.

Zató pa tej Mohorjevi knjigi še ni namen, naj bi samo četrty del služil zdravim ljudém, prvi trije deli pa bi bili samo za bolnike. Nikakor ne! Naj le tudi zdravi pridno prebirajo one molitve; prikupile se jim bodo zavoljo svoje pristrčnosti; našli bodo, da so nekatere prav primerne tudi njihovim potrebam in dušnemu stanu in jih bodo torej vedeli o prilikah moliti. Posebno se priporočajo spovedne in obhajilne molitve, tri božje čednosti, vaja udanosti v božjo voljo, molitve v zapuščenosti duše, Očenaš razložen, premišljevanje o trpljenji Jezusa Kristusa.

A še drugače jim bode koristilo branje in molitve prvih treh delov, ako jih opravljajo premišljeno. Navzeli se bodo iz njih dobrega duha, ki mora navdajati vsako krščansko dušo, da se brez skrbi in s trdnim zaupanjem seli s tega svetá. Duh strahú božjega jih bo učil živeti in dušo urediti tako, da jim bo zadnja ura vesela. Tudi nihče ne vé, bode li obolel pred smrtjo ali ne, bode li mogel in utegnil morda v prehudi

in prekratki boleznih rabiti celi ali le del tega molitvenika; pobožni kristjani imajo zatorej navado, že v zdravih dneh večkrat moliti molitve za zadnjo uro. Tako stori tudi ti, dragi družabnik! — vem, da bodeš še kedaj vesel, če slušaš ta opomin. Naučil se boš tudi čutiti z največjim telesnim revežem, bolnikom, in znal boš biti ž njim potrpežljiv, pomagovati mu ter ga tolažiti. „Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.“

Romaj torej, knjižica, med slovenske rojake rajnega tvojega spisovalca kneza in škofa Jak. Peregrina Pavliča; uči jih v vseh dušnih in telesnih potrebah v življenji, posebno pa v zadnji uri zaupno klicati Jezusa, rekoč: „**Gospod, teci mi pomagat!**“ (Ps. 69, 1.) Saj ga ni pomočnika mogočnejšega, kakor je naš Bog in Gospod Jezus Kristus; in ni je ločitve srečnejše, kakor je selitev krščanske duše, združene s svojim Odrešenikom in njegovim neizmernim zasluženjem! Po tem klicu bode gotovo vsak bolnik prejel nekaj one tolažbe, katero je občutilo srce sv. Jožefa, ko sta mu ob njegovi ločitvi na strani stala in ga tolažila Jezus in Marija!

Prelagatelj.

Prvi del.

Priprava na vreden vsprejem sv. zakramentov za umirajoče.

Beseda bolniku.

Dragi krščanski bolnik! Bog te je položil na bolečo postelj, ker ima svoje posebne, a vsikdar ljubeznive namene s teboj. Sprejmi torej to bolezen, tudi če bi je bil sam kriv ali drugi, kakor pokoren otrok iz rok najdobrotljivejšega Očeta v nebesih. „Kogar Gospod ljubi, tega tepe in šiba vsakega otroka, katerega za svojega spozna.“

Morda tvoje življenje dozdej ni bilo urejeno po svetih zapovedih božjih ali cerkvenih in bi te večno pogubilo; glej, v bolezni te pa hoče Bog pripraviti k spoznanju tega, kar ti je edino v zveličanje, te spokoriti in rešiti. Ali to ni ljubezen?

Morda imaš za svoje že odpuščene velike ali pa tudi le manjše grehe še trpeti časne kazni; in glej, Bog ti je v pokoro nalaga zdaj, da bi ti po svoji pravici ne moral naložiti veliko hujših tam v vicah. Zdaj ob enem dotrpiš kazni in si služiš z voljnim trpljenjem še večno lepšo krono, tamkaj pa bi moral samo nedopovedljivo trpeti, ne da bi kaj plačila zaslužil za to. Ali to ni ljubezen?

Morda pa imaš napačna posvetna nagnjenja v sebi, ki jih ne zatiraš dovolj in ti zato še kvarijo božjo podobo, čeravno se varuješ večjih napak; glej, tebe hoče Bog očistiti vse posvetnosti, da bi te bolj potegnil na svoje srce. „Zlato in srebro se čisti v ognji, ljubljenci božji pa v peči poniževanja.“ Ali ni tudi to ljubezen?

Morda si pa Bogu prav vseč, kakor pravični Job in pobožni Tobija in ti vest ne očita nezvestobe do Boga. Težko se boš mogel pohvaliti s tema svetima možema, a iz svetega pisma veš, da je tudi njiju Bog poskušal v trpljenji, da sta mu tudi v nadlogah ostala zvesta in tem več zaslužila pri Bogu. „Ker si bil Bogu prijeten,“ rekel je angelj Rafael Tobiji, „morala te je poskušnja potrditi.“

Morebiti pa je to, kar piše sv. Gregor veliki: „Gospod trka, kedar naznanja po težavah boleznih, da je smrt blizo.“ Gospod je pred durmi in trka;

hoče te torej k sebi imeti, in te z boleznijo pripravlja, da ga vredno prejmeš. Ali ni oboje velika ljubezen Gospodova?

Sprejmi torej bolečine iz ljubeznive roke božje in prosi Gospoda Jezusa, da ti dá spoznati, kaj on želi od tebe; reci mu večkrat kakor pobožni mladenič Samuel: „Govori, Gospod, tvoj hlapec poslušaj!“ Vedno pa se je nam spominjati Jezusove besede: „Bodite pripravljene, zakaj, ne veste ne ure ne dneva;“ tem več pa se ima to zgoditi v bolezni, ko trka Gospod. Da boš pripravljen na prihod Gospodov k sodbi, kjer se ti poreče: „Daj odgovor od svojega hiševanja,“ poslušaj, kaj ti je storiti.

a) Odpravi vse časne skrbi in uravnaj posvetne reči!

To je najpred potreba, da moreš potém skrbeti samo za dušo in se popolnoma izročiti Bogu. Če si gospodar, zaukaži najprej doma, kdo naj med tvojo boleznijo varuje dom, in kdo naj ukazuje zdaj pri gospodarstvu. — Da te v bolezni ne bodo mučile ali ob smrtni uri motile posvetne skrbi, napravi brez odloga svojo oporoko (testament), ako je še nisi napravil v zdravih dneh. Če imaš v postavah zvedenega človeka, naj oporoko ta postavno napiše. Če pa

tacega ni, tedaj je najbolje, da pokličeš tri zanesljive priče. — Vse te tri priče morajo biti ob enem pričujoče, sicer oporoka ni veljavna. — Njim naznani svojo poslednjo voljo prav določno in nadrobno. Pri naredbi oporoke naj te vodi pravičnost, ljubezen in modrost.

Pravičnost tirja, da po tvoji smrti dobi vsak, kar mu po pravici gre, najprej dolžniki. Povej tedaj vestno, komu in koliko si dolžen, in če imaš še poravnati katero krivico. — Ljubezen hoče še temu, kar pravica tirja, kaj dodati pri onih, za katere si skrbeti dolžan; taki so: otroci, žena, mož. Tudi onih se spominjaj, katerim si dolžen hvaležnost; taki so: stariši, dobrotniki. — Modrost hoče, da ne boš drugim boljši kakor sam sebi. Na druge se ne zanašaj, temuč poskrbi sam za svojo dušo. Natanko naroči, katera duhovna opravila naj se opravljajo za teboj. Ako si premožnejši, tudi ne pozabi domačih ubožcev, domače cerkve, dobrotnih in pobožnih naprav k časti božji, v pomoč katoliški cerkvi in domovini svoji. — A zeló ti priporočam, napravi oporoko že v zdravih dneh, da ne boš imel v bolezní še te skrbi. Saj tudi ne veš, v kakih okoliščinah boš umrl in če boš mogel na oporoko misliti.

V boleznih pokliči, če ti je mogoče, zvedenega zdravnika, pa ne pošiljaj k mazačem, ki se niso učili zdravljenja. Poslužuj se vestno in voljno zdravil in zdravnikovih naročil. Bog je položil v različne stvari in posebno v rastline zdravilne moči, človek se pa jih naj poslužuje z zaupanjem na božjo pomoč. Vse praznovere in vraže so grešne in prazne, zato se jih varuj.

Ako si premožen, priskrbi si za čas boleznih zvedeno in spretno postrežbo. Ne bodi nevoljen, ako ti napravlja to nekaj nenavadnih troškov. Zdravje je zlata vredno, zato se sme zanj tudi kaj potrositi. Imej pa tudi potrpljenje, kedar ti na postrežbi kaj ni hitro po volji. Veruj mi, bolnikom streči je težavna reč.

b) Poskrbi za svojo dušo!

Ko si tako odložil in uravnal svoje posvetne skrbi, potem bodi skrb za tvojo dušo edino tvoje opravilo. Trpi v duhu pokore in udanosti v voljo božjo. Bog te gleda in sliši: to naj te tolaži, in ta misel naj nikdar ne izgine iz tvojega srca. Bog ti gotovo pomaga, ali na tem svetu do zdravja, ali pa v večnosti do zveličanja. Zatorej verno zaupaj v Boga!

Pred vsem pa je treba, da si v stanu milosti božje. Kdor v smrtnem grehu trpi, tak trpi huje

in teže, in vendar brez zasluženja za večno življenje. Ako pa trpiš v milosti božji, tedaj te tolaži in podpira sveti Duh, da lože prenašaš svoje bolečine in da si ž njimi nabiraš zasluženje za večno življenje. To je nauk svete vere, ravnaj se po njem! Kedar zboliš, hitro preglej svojo vest, in obudi popolno obžalovanje vseh svojih grehov. Ob enem obudi v sebi trden sklep, da se boš prej ko mogoče dobro spovedal. Za to spoved se prav dobro pripravi, ker bo morebiti zadnja tvojega življenja.

Prav mnogo dušne tolažbe in prijazen mir vesti pa prinese človeku, ako pred svojo smrtjo zamore ponoviti vse svoje spovedi in še enkrat vsega se obtožiti, kar je zadolžil v vsem svojem življenji. Zato je velika ali vesoljna spoved sploh pred smrtjo vsakemu koristna in zveličavna, kdor je še ni opravil. —

Če presodiš vse svoje življenje, bolje spoznaš stan svoje duše, svojo hudobnost in nehvaležnost pred Bogom, dobrote in usmiljenje božje proti tebi; bolje in srčneje torej grehe obžaluješ, ponižnejše in tudi odkritosrčnejše se jih izpoveš in prejmeš v sveti odvezi tem večje milosti in posebno tolažbo. Marsikomu je že taka spoved bila začetek resničnega spreobrnjenja in pravega krščanskega življenja. — V smrtni nevarnosti je pa

Jaz sem vstajenje in življenje.
(Jan. 11, 25.)

vesoljna spoved zató posebno tolažljiva, ker se ž njo najbolje pripravimo na sodbo, ki se bode vršila o dejanji in nehanji celega našega življenja. Kaj se bo bal sodbe in sodnika oni, ki se je že sam sodil in obtožil grehov vsega svojega življenja v vesoljni spovedi; saj sv. apostol Pavel pravi: „Če se sami sodimo, ne bomo sojeni.“ Zato ti svetujem, opravi v svoji bolezni vesoljno spoved, čeravno bi ti ne bila potrebna. Ako si jo pa že kedaj opravil, ni ti je več treba ponavljati; opraviti jo pa moreš sem od zadnje vesoljne spovedi.

Marsikomu pa je vesoljna spoved naravnost potrebna k večnemu zveličanju. Namreč njemu, ki se je enkrat ali večkrat nevredno spovedal in tistih spovedij še ni poravnal.

V bolezni včasi človeka vest opominja, da pri dosedanjih spovedih ni bil kaj natančen; znabiti je iz nemarnosti pri izpraševanji vesti bil sam kriv, da se smrtnih grehov ni obtožil; znabiti je v svojih zmotah kak greh premišljeno ali vedoma zamolčal; znabiti je dalj časa nemarno živel v neki grešni navadi, zvezi ali radovoljni priložnosti; ko je hodil k spovedi, ni čeznatorno obžaloval vseh smrtnih grehov, morda ravno tega ne, na katerega je bil najbolj navezan; ali pa ni storil

trdnega sklepa, varovati se ga in odstraniti rado-
voljno priložnost, zato je po spovedi koj spet
naprej grešil, kakor poprej ali pa še huje; zna-
biti tudi ni bil volje opraviti naloženo pokoro
in se je že pred odvezo namenil, da je ne
bo opravil: — zdaj pa mu hodi vse to v spo-
min, dela skrbi njegovi duši in ga plaši. Glej,
za take je velika ali vesoljna spoved
potrebna. Ako te vest opominja, opravi jo
nemudoma, dokler je še čas za to. Ne daj se
slepiti z mislijo, da jo opraviš, potem ko ozdraviš,
na kakem drugem, morda romarskem kraji ali pa
pri kakem drugem spovedniku. Zdaj je čas mi-
losti za te. Koliko jih je v peklju zavoljo za-
molčanih ali neobžalovanih smrtnih grehov, ki
bi se zdaj radi spovedali z največjo spokornostjo
in odkritosrčnostjo, ko bi le mogli, a potekel jim
je čas milosti.

Miren pa bodi zastran svojih spovedij, če so
bile odkritosrčne in skesane, sklenjene s trdno
voljo poboljšanja; zlasti pa še tedaj, kedar ti
spovednik tako reče.

Tukaj ti hočem celo kratko napovedati, kako
se pripraviš na vesoljno spoved. Ko si v teh
bukvah pobožno odmolil molitve k svetemu Duhu
za razsvetljenje božje, potem preiskuj svojo vest
od onega časa naprej, s katerega radovoljno želiš,

ali pa s katerega spoznaš, da ti je treba opraviti vosoljno spoved; pri tem se drži reda, kakor ti ga pové opomba konec prve molitve. Ako se pa poslužuješ tiskanega ogledala vesti, beri ga počasno in premišljuj zraven, katere grehe si storil sèm iz svojih mladih dnij; ali vsaj od takrat, ko si prvič smrtni greh zamolčal; ali od tedaj, ko si začel svoje spovedi slabo opravljati. Pri smrtnih grehah premisli tudi primeroma, kolikokrat si kak greh storil na leto, ali na mesec, ali na teden, ali na dan. — Pri nevrednih spovedih se spomni, kolikokrat si jih tako opravil in kolikokrat si tudi sveto obhajilo in druge svete zakramente prejel v tem nevrednem stanu. — Ko si tako premišljeva je prebral ves obrazec za izpraševanje vesti, ali sam pri sebi premislil svoje grehe, tedaj bodo stale pred teboj vse zmote tvojega življenja, veliko število grehov, večjih in manjših. Sramuj in kesaj se jih pred Bogom. Pobožno moli molitve pred spovedjo. Milost božja ti bo obudila srčno žalost, da si s svojimi grehi Boga razžalil, nebesa izgubil in pekel zaslužil. Utrdila se ti bo tudi resnična volja, svoje življenje poboljšati in nič več grešiti. Na to spovej se svojih grehov v sveti spovedi ravno tako, kakor si se v svoji vesti za krivega spoznal. Bog sam govori v svetem pismu: „Nočem smrti

grešnikove, ampak da se spokori in živi.“ (Eceh. 18, 27.) Mir vesti se ti povrne, milost božja ti zasiže v tvojo dušo; obudila bo v njej lepi cvet resnične pokore in pobožnosti.

Po opravljeni sveti spovedi prejmi tudi presveto rešnje Telo našega Zveličarja. To je angeljski kruh, ki je iz nebes prišel; to je sveta večerja, pri kateri angelji strežejo; to je zadostilo za naše grehe, živež našim dušam in zastava večnega življenja. V tem svetem zakramentu pride Jezus tebe tolažit in krepčat v boleznih in zadnjem boju. Traja tvoja bolezen dalje časa, prejmi večkrat svete zakramente. — Ako pa to po okoliščinah ni lahko mogoče, opravljaj toliko pogošče duhovno obhajilo. Tudi obiskuj v duhu vsakega dné presveto rešnje Telo v farni cerkvi, in udeležuj se v duhu vsakega dné tudi daritve svete maše; saj veš, ob katerih urah duhovniki opravljajo svete maše in morebiti ti tudi zvon naznanja glavne njene dele.

Ako bolezen količkaj nevarna postaja, ne odlagaj prejeti zakramenta svetega poslednjega olja. Naša sveta vera uči, da pomnoži ta sveti zakrament v nas milost božjo ter nam izbriše ostanke in slabe posledice storjenih grehov; on tudi pospešuje telesno ozdravljenje, ako je duši v zveličanje. V skušnjavah nam po-

daje moč, tolaži nas v trpljenji in nam odganja preveliki strah pred smrtjo in sodbo. Ta sveti zakrament je močno orožje zoper vse napade hudega duha, ki nas zalezuje še v zadnji uri.

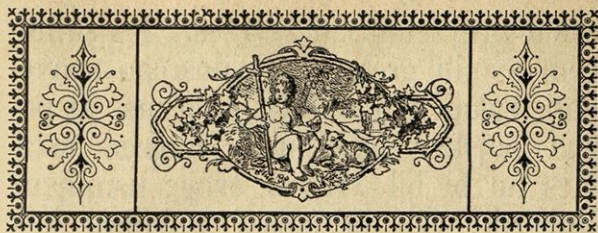
Kedar se bolezen podaljša in bolečine niso prehude, naj bodo tvoje pobožne vaje: branje, premišljevanje in molitev. Za branje se ti priporočajo: „Življenje svetnikov“, „Življenje Matere božje Marije in svetega Jožefa“, „Hodi za Kristusom,“ zlasti tretji del. — Za premišljevanje se najbolje podaje: „Kristusovo življenje in smrt“, „Nebeška hrana“ v drugem delu in tudi te-le bukve. — Za stran molitve drži se teh bukev in moli kar je v njih; kar se ti zdi posebno primerno, ponavljaj in moli po večkrat. Tem molitvam pa lahko še dodaš iz drugih molitvenih bukev, kar se najbolj prilega tvojemu sedanjemu dušnemu in telesnemu stanju.

Ako te obiščejo sosodje in znanci, dajaj jim lep vzgled pobožnosti, potrpežljivosti in udanosti v voljo božjo. Obračaj govorjenje na duhovne reči in svete verske resnice. Prosi jih, naj ti kaj povejo iz nedeljske pridige ali iz krščanskega nauka; naj ti kaj pobožnega berejo ali svete molitve s teboj molijo. Tako bode njih obiskovanje njim in tebi v dušni dobiček.

Ako postane slabost velika in bolečine hude, tedaj ne muči se z dolgimi molitvami. Takrat zadostujejo kratki vzdihljeji do presvete Trojice, do Jezusa, do Marije, do angelja variha in do božjih svetnikov. Taki kratki vzdihljeji krepčajo dušo in ne utrudijo telesa.

Krščanski bolnik! v božjem imenu prosim te, prenašaj bolečine bolezní zavoljo Boga, dokler ti on ne preloži bolezní. Ako je pa večni Bog tako prisodil, da imaš za to boleznijo umreti; tedaj te pripravi tako pobožno zadržanje v bolezní za srečno smrt in za sveta nebesa. Veseli se jih, zakaj sveti Pavel uči: „Naše sedanje kratko trpljenje se ne dá primerjati časti, katera nas čaka.“

M o l i t v e

o vsprejemanji svetih zakramentov za
umirajoče.

Molitev za božje razsvetljenje pri iz-
praševanji vesti.

Usmiljeni Bog! ti ne zavržeš
niti največjega grešnika, ako
se obrne k tebi. Pri tebi
zdaj iščem usmiljenja in od-
puščanja. Jaz se hočem spo-
vedati svojih grehov, ker ve-
rujem tolažilnim besedam tvojega Sina,
ki je rekel svojim apostolom: »Sprej-
mite svetega Duha; katerim boste grehe
odpustili, tistim so odpuščeni.« Jaz se
hočem svojih grehov ponižno spovedati,

zakaj prevzetnika ti zavržeš. Jaz se hočem svojih grehov odkritosrčno spovedati, zakaj moj sodnik je Jezus, ki pozna najskrivnejše misli mojega srca. Res ne bi bil vreden tvoje usmiljene ljubezni, ako bi nalašč zamolčal kak velik greh. Jaz se hočem svojih grehov skesano spovedati, zakaj tebi dopade skesano in ponižano srce. Jaz se hočem spovedati svojih grehov tako zaupljivo, kakor da bi prišel me spovedavat sam Jezus Kristus, ki je trpel za vse moje grehe in me hoče odvezati njih po svojem namestniku.

To je moja resnična volja, in spolniti jo hočem tako skrbno, kakor da bi bila ta spoved zadnja spoved mojega življenja. O Bog, pridi s svojo milostjo na pomoč meni slabemu človeku. Pošlji mi svojega svetega Duha, da spoznam krivico, katero sem storil. Obvaruj me zmote, da ne bi živel v nespoznanem grehu. Daj mi skesano srce, da moja duša tako obžaluje svoje grehe, kakor je nekdanj to storila sveta

Magdalena. Daj mi moč in srčnost, da se v srci ponižam in se vsega obtožim, kar spoznam, da je greh. Amen.

O Marija, mati Jezusova in moja ljuba mati! zavoljo srčnih bolečin, ki si jih imela pod svetim križem, ko si na njem videla svojega Sina kakor nedolžno Jagnje zaklanega za moje grehe, nikar ne dopusti, da bi njegova rešnja kri bila zastonj prelita za mojo ubogo dušo; zató mi zdaj prosi duha resnične pokore, da svoje grehe prav spoznam, jih iz srca obžalujem, se jih odkritosrčno in ponižno obtožim božjemu namestniku, in iz njegovih ust zaslišim tolažilne besede: »Grehi tvoji so ti odpuščeni!«

Angelj božji, varih moj, priča vsega mojega življenja, vseh mojih dobrih in slabih del, bodi meni zdaj na pomoč, da zveličavno osramôčen izpregledam stan svoje duše in jo skesan operem v zakramentu svete pokore s krvjo Jezusa Kristusa, Zveličarja mojega.

Vsi svetniki in svetnice božje, posebno vi moji krstni in birmski patroni, prosite Boga za me!

(Izprašuj se zdaj po redu, v čem si radovoljno prelomil zapovedi božje, — cerkvene, — bil kriv grehom bližnjega, — zanemaril dolžnosti svojega stanú, če si grešil v mislih, željah, besedah in dejanji. Zadostuje, če izprašuješ svojo vest kakor veš in znaš; služiti ti pa tudi more v pomoček kako ogledalo vesti, na pr. ono v prvem delu „Nebeške hrane“ na strani 329.)

Kesanje pred spovedjo.

(To obudi po izpraševanji vesti.)

1. Zdaj stojim pred tvojo sodbo, vsevedoči in neskončno pravični Sodnik! Pa samega sebe tožim. Pred teboj zadobi milost in usmiljenje samo tisti, kdor se odkritosrčno obtoži. Zatorej se tudi jaz obtožim pred tvojim svetim obličjem: Bil sem velik grešnik, zdaj pa sem žalujoč spokornik. Po krvi Jezusa Kristusa odpusti mi vse hudobije mojega življenja. Glej Oče, tvoj otrok se bliža, ne zavrzi ga; glej Stvarnik, tvoja stvar išče milosti, ne daj jej poginiti. To prošnjo pa stavim z vsem zaupanjem,

ker si ti zatrdil: da je tvoje usmiljenje večje od naših hudobij, in da ti ne zavreš skesanega srca.

Ne obžalujem samo z ustmi. Sama zunanja žalost tebi ne zadostuje; Duh si in hočeš, da te v duhu molimo. V svoji duši obžalujem vse svoje grehe, katere sem storil od prvega trenutka, ko sem začel tebe spoznavati, do sedanje ure. O Bog! pregrešil sem se z mislimi, z željami, z besedami, z dejanjem in z opuščanjem dobrih del. Pregrešil sem se zoper tvoje in cerkvene zapovedi, zoper dolžnosti do svojega Boga, do bližnjega in do samega sebe.

Ako ne bi bil se ti mene usmilil, o Bog! jaz bi bil umrl v teh svojih grehah. Čakala me je strašna sodba brez milosti; strašno pogubljenje brez upanja na odrešenje je bilo moj delež. To me vera uči. Mar ne bom sovražil in črtil greha, ki me tebe v tako obupno večnost, čeravno sem stvarjen za večno zveličanje? Zdaj res sovražim greh in večno ga hočem sovražiti; greh

je največji nasprotnik mojega zveličanja. Greh vse to podira, kar si ti, o Bog! svetega namenil z menoj.

O Bog ljubezni in tolažbe! ki si me ljubil, preden sem jaz tebe ljubiti zamogel; ljubil si me, ko sem bil še grešnik. Ko je grehu zapadel prvi človek in ž njim ves človeški rod, usmilil si se ga po očetovo. Obljubil si njemu Zveličarja in poslal si svojega edino-rojenega Sina, da bi po svoji krvi spravil s teboj ves človeški rod. Kako neutrujeno išče Jezus grešnika; kako ljubeznivo ga vsprejema; kako srčno se veseli, če najde kako izgubljeno ovco; kako potrpežljivo prenaša hude muke, kakoršnih še ni občutil noben človek; kako se daruje na križi in kako umira za nas iz same ljubezni! Vse to pa se godi samo zavoljo naših grehov!

Kedar to premišlujem v svojem duhu, tedaj vzdihnem iz globočine svojega srca: Toliko si me ljubil, o Bog! bode li moje srce ostalo neobčutno in mrtvo do take ljubezni? Tega nikar ne!

Čez vse tebe ljubim, in ljubil te bom vekomaj, ker si moj prvi in največji dobrotnik in ker si največja in preljubezniva dobrotā. Brez konca obžalujem, da sem bil do zdaj tako nezvest in nehvaležen do tebe. O da bi bil jaz umrl, preden sem prvokrat grešil po svetem krstu; moje življenje na tem svetu bi bilo sicer kratko, pa nedolžno! O da bi zamogel izbrisati iz svojega življenja tiste trenutke, ko sem tebe pozabil in grehu služil! O da bi zamogel s svojim življenjem izmiti svoje grehe, ali jih vsaj obžalovati, kakor spokorni David! O da bi imel solze spokorne Magdalene ali žalujočega Petra! Vsevedoči Bog! glej, to čuti moja duša, ko premišlujem žalostno svoje minulo življenje in ko prošim odpuščanja grehov. Ne zavrzi mojega skesanega srca! Vsprejmi me spet med svoje otroke! Posihdob nočem več jenjati od tvojih zapovedij. Podreti hočem svoje hudo nagnjenje in svoje slabe navade. Po zmožnosti hočem poravnati hude nasledke svojih grehov. Vedno

hočem ljubiti le tebe samega, saj si ti moj Bog. To bolezen hočem voljno prenašati za pokoro svojih grehov. Rajši hočem umreti, kakor tebe še enkrat razžaliti.

Pa kaj so moji sklepi, če me ne podpira tvoja milost! Moj duh je voljen, a moje meso je slabo; zato tebe prosim, ne zapusti me samega v vojski. Tvoja pomoč, nebeški Oče! in milost tvojega Sina naj me potrdite, da to v dejanji spolnim, kar zdaj tako iz srca obetam. Ako pa spoznaš, da bi jaz, če zdravje zadobim, pozabil svoje sklepe in spet se udal grehu, tedaj mi daj umreti, da te z grehom ne bom več žalil. Amen.

2. Na tvoji sodbi, pravični Bog! še svetniki ne bi obstali, ako ti ne bi bil tudi usmiljen do nas. Kako pa bo še le z menoj, kedar razkrijem pred teboj svoje slabosti polno srce. Kako pogosto sem sklenil, nič več ne grešiti, in kako naglo sem ta sklep zopet pozabil. Kako pogosto sem vstal od greha, ker me je podpirala tvoja milost; kako naglo sem

pa zopet padel v greh, ker me je podrla moja slabost. Glej Gospod! ta moja revnost me dela žalostnega. Moj poklic na svetu je ta, da postanem popolnoma, kakor je moj Oče v nebesih popolnoma. Ali mar ne bom žalosten, kedar mi vest očita, da sem tako malo dosegel ta svoj namen in da sem tako slabo dopolnil to tvojo voljo? Iz srca si želim in trdno sklenem, da se posihdob bolj potrudim za popolnostjo; iz srca pa tudi obžalujem, da sem dosihdob dan za dnevom se oddaljeval od nje.

Da po otročje ljubim svojega Očeta, svojega Dobrotnika, svojo največjo Ljubezen: to bodi moja prva skrb, in s tem se hočem vrednega delati tvoje očetovske previdnosti. O da bi zamogel s tem se tolažiti, moj Bog! da sem tebe vselej tako ljubil, kakor zaslužiš, in da je ravno ta ljubezen me varovala greha! Pa ravno zato mi poka srce, ker spoznam, da te nisem vselej ljubil, kakor ljubi otrok svojega očeta. Da se delam tvoje ljubezni čedalje bolj vrednega, to

ni bila moja največja skrb. Imel sem premalo spoštovanja do tvojih zapovedij, zato sem je dostikrat zanemarjal. Ni sem se tebe spominjal z ono ljubeznijo, ki bi me svarila pred grehom. Bil sem mlačen v skrbi za svoje zveličanje, zato sem se tako lahko zmotil. Premalo sem pazil na samega sebe, premalo sem se vojskoval zoper svoje hudo nagnjenje, zato sem padel v greh.

Zdaj pa bolešno čutim, kaj se pravi izgubiti svojega Boga. Oče! prizanesi mojim zmotam; pokoriti se hočem, kar sem zadolžil. V zadoščenje za svoje grehe darujem tebi to bolezen in vse bolečine, ki me bodo še zadele. Zdaj se hočem tega največ bati, da bi tebe, ki si sama svetost, še kedaj vedoma razžalil s kakim grehom. Jaz hočem tebe zares ljubiti čez vse, zato se hočem varovati tudi najmanjših grehov. Natančno hočem spolnovati tvoje in cerkvene zapovedi; živo se hočem spominjati tebe; ostro hočem opazovati samega sebe; zatirati hočem svoje hude navade; vojskovati

se hočem zoper svoja slaba nagnjenja; in tako se hočem vrednega storiti tvoje ljubezni. To je moj trdni sklep, saj ga vidiš v mojem srci; pomagaj mi, da ga dopolnim; dovrši delo, katero si začel.

Vsemogočni Bog! vem, da se vsi naši sklepi podirajo, ako nam ne pride naproti tvoja milost. Vodi in potrdi me, da nikdar več ne propadem. Za to milost te prosim po spokornih solzah tistih svetnikov, ki so nad svojimi grehi v ostri pokori jokali do konca svojega življenja. Oče nebeški! za to milost te prosim po neskončnem zasluženju Jezusa Kristusa, tvojega edinorojenega Sina. Amen.

Molitev po spovedi.

(Sam moliš to o priliki po vsprejetji svetih zakramentov.)

Moj Bog! tvoje usmiljenje ljubeznivo vsprejema največje grešnike, ako se obrnejo k tebi. Glej, tudi jaz sem danes s pomočjo tvoje milosti dopolnil največje in najjimenitnejše delo pokore. S trdnim zaupanjem smem pričakovati, da so mi

odpuščeni vsi moji grehi. Jezusov nauk je božja beseda, Jezusova obljuba je božja prisega. On sam je pa nam zapustil slovesno obljubo, da je vse to tudi v nebesih odvezano, kar je božji namestnik na svetu odvezal. Zdaj smem tebe, o Bog! zopet imenovati svojega Očeta, ker si me zopet vsprejel med svoje otroke. Tvoji angelji v nebesih se veselé nad pokoro skesanega grešnika; mar ne bom se tudi jaz veselja solzil, ker sem zadobil mir vesti, ki ga mi je greh odvzel.

Zdaj zopet gledaš z dopadenjem na me, ki sem pred kratkim bil kot grešnik tebi zopern. Hvala tebi, usmiljeni Bog! za to tvojo milost. Dokler živim, hvalil bom tvoje neskončno usmiljenje. Jaz nočem svojega dušnega pokoja zopet izgubiti po kakem grehu; nočem nikdar več zapustiti doma svojega Očeta. Potruditi se hočem, da zadostim tvoji razžaljeni pravici. Naloženo pokoro hočem spokorno in vestno opraviti. Vse bolečine svoje bolezní hočem potrpežljivo vsprejeti s tvoje roke. Dobra

delu hočem opravljati tudi v ta namen, da ž njimi izbrišem kazni za svoje grehe.

Moj Bog! kedar se navalijo na me žalosti in nadloge, kedar od ljudij trpim krivice in obrekovanje, in kedar se moja užaljena natora upira zoper vse to, tedaj naj me tolaži in pomiri ta misel, da so to božje naredbe, po katerih delam pokoro za svoje grehe že tu na svetu. Ta misel naj mi daje tudi moč, da nosim vse križe s krščansko stovitnostjo. Kar pa meni pomanjkuje na trdni volji in na lastnem zasluženji, to dodaj ti, neskončni Bog! po krvi Jezusa Kristusa, ki je po svoji smrti odkupil mojo dušo. Amen.

Molitev

pred vsprejemom svete popotnice.

1. Jezus, Zveličar vseh ljudij! tudi moj Zveličar si ti. Kako milo si rekel svojim učencem: »Iz srca želim, jesti z vami velikonočno jagnje, preden trpim.« Tako si hotel pred svojo smrtjo opraviti s svojimi učenci daritev stare za-

veze. Tudi jaz želim, o božji Sin! preden se loči moja duša od telesa, prejeti daritev nove zaveze, zaužiti tvoje presveto Telo in Kri. Ne vem, kaj si namenil z menoj, zakaj v tvoji roki je življenje bogatinov in siromakov. To bolezen pa hočem šteti za naznanilo moje smrti. Ravno tako se hočem pripravljati na ta imenitni pot v večnost, kakor da bi pred seboj gledal konec svojega življenja. Zatorej hočem prejeti najsvetejši zakrament, zastavo svojega zveličanja, to mogočno popotnico na potu v večnost. Poslušaj torej, moj Gospod in Bog! preden prideš k meni, kako se ponižno obtožim pred teboj.

Jaz sem ubožen in nimam tebi podati, kar bi bilo spodobno tvoji visokosti, zatorej ponižno priznam: Res nisem vreden, da greš pod mojo streho. Gospod nebes in zemlje! z zaupanjem gledam na tvoje neskončno usmiljenje, ki ljubeznivo dopolni, kar moje uboštvo ne premore. Zato te ponižno prosim, reci samo besedo in očiščena bo moja

duša. Ne glej na moje minulo življenje; saj sem je obžaloval, skesanega in potrtega srca pa ti ne zavržeš. Ne spominjaj se one mlačnosti in otrpnjenosti, po kateri sem tako nepremišljeno, nespodobno, nepobožno, brez žive vere stopal k tvoji mizi in se udeleževal tvoje svete večerje. Zdaj, o Bog! drugače mislim. Umita je moja duša po svetem zakramentu pokore vseh madežev greha; očiščeno je moje srce po tvoji usmiljeni milosti; pobožno poželim zaužiti ta živi kruh angeljski. Spolni torej moje želje, saj sem tudi jaz povabljen k tvoji sveti mizi. Pridi torej, ti milo Jagnje božje! ki odjemlješ grehe sveta. Moje srce želi tebe vredno vsprejeti in kliče tebi pobožno naproti: Hosana! slava in čast tebi, Sinu Davidovemu; hvaljen bodi zdaj in na vso večnost od mene ti, ki prideš k meni v imenu Gospodovem. Amen.

2. V tem slovesnem trenutku čutim popolnoma, kako velika in sveta je ta skrivnost, na katero se zdaj pripravljam. V tej podobi kruha spozna-

vam tebe, svojega Zveličarja, ki je umrl na križi za nas revne ljudi. V tej podobi kruha častim tebe, svojega Sodnika, ki bo nekdanj prišel soditi vesoljni svet. V tej podobi kruha molim tebe, pravega Boga, ki je stvaril nebo in zemljo. V tej podobi kruha prejmem tvoje pravo Telo, katero si dal za odrešenje vseh ljudij, tudi pijem tvojo pravo Kri, katero si prelil za odpustčanje naših grehov. To verujem in spoznavam z ustmi in srcem, zakaj ti si večna Resnica in si sam rekel: »Vzemite, to je moje Telo, to je moja Kri.« To trdno verujem, o moj Bog! zahtevaj moje življenje, rad ti je dam, da spričam svojo vero v to sveto resnico. Veroval jo bom do svojega zadnjega vzdihljeja, dokler ne pridem tja, kjer sediš na desnici Boga Očeta. Tam ne boš več zakrit v podobi kruha, temuč gledal te bom od obličja do obličja, molil in častil te bom vekomaj.

Rad bi kedaj prišel tja k tebi, in upam to doseči, ker si ti sam obljubil:

»Kdor uživa moje Meso in pije mojo Kri, imel bo večno življenje.« Zdaj bom užil tvoje Meso in pil bom tvojo Kri; ti pa boš spolnil na meni svojo obljubo. Ti me boš potrdil ob uri mojih bolečin, da bom trpel s potrpljenjem. Ti me boš podpiral ob uri moje smrti, da zmago zadobim. Ti me boš vzel po dokončani vojski tega življenja v sveto stanovanje svojih izvoljenih. Kar ti hočeš, to se zgodi, ker si vsemogočen; kar ti oblju-biš, to tudi spolniš, ker si neskončno zvest, dobrotljiv in usmiljen. Ti pa ho-češ moje zveličanje in si mi obljubil večno življenje. Zato upam, da bom večno zveličan. Glej, to je trdna in ne-omajana podlaga mojega upanja. To upanje pa naj me spremlja tja, kjer bom vse to gledal in dosegel, kar zdaj samó verujem in upam.

Vse tvoje življenje, o Jezus! je bilo življenje ljubezni; tvoja smrt je bila ve-likodušna daritev iste ljubezni; tudi od tebe postavljeno rešnje Telo je znamenje tvoje ljubezni. Kakor umirajoč oče si

nam zapustil v tem zakramentu svoje Telo v živež in svojo Kri v pijačo za naše duše. Mar ne bom tebe ljubil, o Bog ljubezni in tolažbe? Zares tebe ljubim iz celega srca. Odsihdob naj vsa moja dejanja oznanjajo tvojo čast. V znamenje, da tebe ljubim, hočem svojo bolezen stanovitno prenašati. K tebi hočem sklepati svoji roki, kedar samotno na postelji ležim, ali v molitvi s teboj govorim. Tebi hočem darovati vse bolečine svojega trupla in svoje duše, dokler me ne pripelješ tja, kjer bom tebe z večjo ljubeznijo ljubil v družbi svetnikov. S temi občutki žive vere, trdnega zaupanja in hvaležne ljubezni (v duhu) pokleknem pred tebe, molim te, in te vsprejemem kot popotnico iz roke tvojega služabnika duhovnika. Presveto Telo našega Gospoda Jezusa Kristusa blagoslovi me, potrdi me, varuj me hudega in pripelji me v večno življenje. Amen.

Počeščenje

presvetega rešnjega Telesa pred sv. obhajilom.

1. Jaz verujem, da je tam, kjer gledam podobo kruha, pričujoče Telo in Kri Jezusa Kristusa. To je učil moj Zveličar sam. Njegovih besed ne ostane nobena neizpolnjena, prej mineta nebo in zemlja. Z detinskim spoštovanjem in z otročjo pobožnostjo hočem se pripravljati na to slovesno opravilo, da po vrednem vsprejmem svojega Boga.

2. Za večno življenje si me stvaril, o Bog! ta tvoj očetovski namen naj ne bo izgubljen nad menoj. Zdaj bom zaužil Jezusovo Telo in Kri; Zveličar je pa obljubil, da bo imel večno življenje, kdor uživa njegovo Telo in pije njegovo Kri. Nad njegovo obljubo ne smem in ne morem dvojiti. Trdno in neomahljivo torej upam večno življenje.

3. Jezus Nazarenski! ti si dal na križi svoje življenje za me. Prej si me ljubil, preden sem zamogel jaz tebe ljubiti. Ljubil si me, in iz ljubezni do

mene si poplačal odkupnino za moje grehe, katerih jaz nisem mogel poplačati. Mar ne bom tebe tudi jaz ljubil? Zares te ljubim iz vse svoje duše. Ljubim te čez vse in darujem se tebi. Zanaprej hočem biti le samo tvoj. O da bi ta ljubezen storila me vrednega, da prejmem ta presveti zakrament ljubezni!

4. O sveta večerja, v kateri se Kristus zauživa, spomin njegovega trpljenja ponavlja, se duša z nebeško milostjo napolni, in se zastava večnega zveličanja podeli! Hvala tebi, večni Bog! da vabiš tudi mene revnega in zdaj skesanega grešnika na to večerjo, pri kateri angelji strežejo.

5. Tvoje Telo, o Jezus! ki si je daroval na Kalvariji; tvoja Kri, katera je tekla na križi za odpuščanje naših grehov: to se podaje moji duši v jed in pijačo. Potrди mojo vero v tvojo besedo. Pomnoži moje upanje v tvojo obljubo. Užgi mojo ljubezen do tvoje ljubezni. Moja vera naj nikdar ne omahuje; moje upanje naj se nikdar ne

podira; moja ljubezen naj nikoli ne ugasne. Amen.

Molitev

po vsprejeti presveti popotnici.

1. Zdaj, usmiljeni Zveličar! zdaj je dokončano najjimenitnejše delo mojega zveličanja. Ti si nasitil mojo dušo s kruhom angeljev; deležen sem postal tvojega Telesa in tvoje Krvi. Tukaj v sebi imam torej odkupnino za vse svoje grehe. Tukaj v sebi imam pečat vsega blagoslova in zastavo mojega zveličanja. Kako naj tebi povrnem vse usmiljenje, ki si ga meni skazal? Vzdigni se moja duša, hvali Gospoda, opravljaj mu zahvalno daritev! Res, to hočem storiti. Mili moj Bog! ti si gledal moje mnogovrstne zmôte, in si usmilil se mene; odpustil si meni moje grehe, in si me zopet vsprejel med svoje otroke. Gledal si mojo slabost, opazil si mojo revnost, in prišel si mi s kruhom močnih na pomoč. Prav živo občutim, kako velika je tvoja dobrota. Ponižam se pred tvo-

jim obličjem, in te zahvaljujem za tvojo neskončno dobroto. Vsevedni Bog! to niso same prazne besede. Ti gledaš skrivnosti moje duše, zato tudi spoznaš, da res tako mislim in tako čutim. Te moje misli pa naj se spričajo z dejanjem.

Dokler si hodil še vidno po svetu, rekel ti je Cahej, ko si stopil v njegovo hišo: »Nisem več oni grešnik, kateri sem bil prej; popraviti hočem, kar sem zakrivil.« Tako je Cahej sebi v prid obrnil tvoje obiskovanje. Enako čutim danes tudi jaz, ker si ponižno prišel pod mojo streho. Grešnik sem bil, zdaj pa nisem več. Zdaj smem zopet zaupljivo povzdigniti k tebi svoj pogled, in smem tebe zopet klicati: ljubi Oče! Od zdaj me ne sme več ničesar ločiti od tebe! Hudi vzgledi me ne bodo več zvalili; nagnjenje do hudega me ne bo več zmotilo; revno življenje in bridka smrt me ne bosta več odstrašili od dobrega. Po svoji moči hočem poravnati, kar sem do zdaj hudega storil. Na svoji postelji hočem z mirnim pre-

našanjem svojih bolečin povzdigovati tvojo čast, katero sem tolikokrat nemarno oskrnil v zdravih dneh. To je moja odkritosrčna misel, katero izrekam pred sedežem vsevednega Boga, katerega goljufati ni mogoče. Prosim te, o Bog! daj mi, da se tudi nad menoj dopolni, kar si rekel nekdanj Caheju: »Danes je tej hiši zveličanje došlo!« Ne hodi od mene; spremljaj me vselej na tem revnem potovanji, da bom to tudi v dejanji dopolnil, kar zdaj tako odkrito obetam. Ostani pri meni, stanuj v meni, da bom zanaprej reči zamogel: »Jaz živim, pa ne jaz, temuč Jezus Kristus živi v meni.« Amen.

2. Moj Bog, nebeški Oče in moj Gospod! Ti si nam po svetem apostolu Pavlu ukazal, da naj oznanjujemo Jezusovo smrt, kolikorkrat uživamo njegovo Telo in pijemo njegovo Kri. Hotel si doseči, da se pri božji mizi spominjamo Gospodove smrti, in da se očitno spoznamo za učence svojega križanega Ödrešenika Jezusa Nazarenskega.

Za vse mnogotere dobrote, katere si mi skazoval ves čas mojega življenja, posebno pa za današnjo milost, po kateri si dal Telo in Kri tvojega Sina moji duši v jed in pijačo: za vse to te ne morem zahvaliti bolj dostojno, kakor da oznanjam smrt mojega Zveličarja bolj z dejanjem ko z ustmi. Od danes naprej hočem biti, kolikor človek zamore, Jezusu podoben. Prenašati hočem svojo bolezen, kakor je Jezus prenašal svoje bolečine. Ako se tebi dopade, da me pokličeš s tega sveta: tedaj hočem tudi jaz umreti, kakor je umiral pravični Jezus. Kot srednik med nebese in zemljo je bil svojemu Očetu pokoren do smrti na križi. Udati se božjim naredbam, to naj bo tudi moje edino prizadetje. V tem mojem sklepu naj me potrdita Jezusovo Telo in njegova presveta Kri.

Klečeč v vrtu Getzemani, obdan od smrtnih težav, je molil Jezus k nebeškemu Očetu: »Oče! ne moja, temuč tvoja volja naj se zgodi.« Enako hočem

tudi jaz moliti, kedar me obsujejo stiske in bolečine. Kedar se moja natora ustraši bolečine in smrti, tedaj hočem klicati: »Oče! trda je sicer tvoja roka, ki me je zadela; pa ne moja, le tvoja volja naj se zgodi.« K temu potrebujem tolažbe od zgoraj. Pošlji mi torej, ljubi Jezus moj! z nebes onega angelja, ki je tebe potrdil v smrtni bridkosti. Ta sveti angelj naj tudi meni donaša tolažbe.

Ti, moj Bog! si najhujše bolečine prenašal tako pohlevno, da se nisi pritožil, da se nisi razsrdil, da si celó ubijalcu odpustil. Iz same ljubezni si nosil svoj težki križ na Golgato; ostal si tih, kakor jagnje, ki se pelje v mesnico. Tvoj vzgled, križani Jezus! naj bo tudi moj vzgled, po katerem hočem svoje dušne in telesne bolečine nositi z ljubeznijo, s pohlevnostjo in z udanostjo. Le pridi, Tolažnik vseh žalostnih! meni v pomoč, kedar začnem slabeti.

Ko si dopolnil voljo svojega Očeta do zadnje pičice, zaklical si zmagovalno

na križi: »Dopolnjeno je!« Ko si to zaklical, nagnil si glavo in umrl. Tako umirati je tudi moja pristrčna želja. S tem bi oznanjal tvoje trpljenje in umiranje, dokler sam trpim in umiram. Tebi podoben postati, to bodi moje prvo in največje delo v žalostnih in veselih urah, v življenji in smrti; s tem bom obhajal tvoj spomin. O moj Bog! tako sicer zdaj sklenem, pa vem, da sem slaboten in tvoje pomoči potreben. Zato se obračam do tvojega usmiljenja, in te prosim po rešnjem Telesu Jezusa Kristusa: Podpiraj me s svojo milostjo in dovrši v meni delo, ki ga je začela tvoja ljubezen. Potem bom nekdam tudi jaz mirno reči zamogel: »Dopolnjeno je delo, na katero si me poklical.« Amen.

3. Vsemogočni večni Bog! Nekdam si spolnil pobožno željo Simeonu, da gleda pred svojo smrtjo Zveličarja. Tudi si mu dal milost, da ni le samo videl Jezusa, temuč ga tudi vsprejel v svoje naročje. Danes si nasitil tudi moje goreče želje po Jezusu. Moje oči so gledale

v podobi kruha tistega, pri čegar rojstvu so zapeli angelji nebeško hvalnico: »Čast bodi Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!« Jaz nisem samo gledal, tudi vsprejel sem njega, po katerem so očaki tako željno vzdihovali, pa ga živega gledati niso zamogli. V njegovem imenu se imajo ukloniti vsa kolena. Simeon se je srčno veselil te dobrote. Za njo je hvalil tvoje presveto ime in je zaklical: »Zdaj naj mirno umrje tvoj služabnik, ker sem na lastne oči gledal tolažbo Izraelovo in zveličanje vseh ljudstev.« Enako se danes tudi jaz veselim, in se bom veselil ves čas svojega življenja, da sem vsprejel presveto rešnje Telo Jezusovo. Tudi jaz povišujem tvoje sveto ime. Tudi jaz zaupno izrečem: Zdaj, Gospod, stori s svojim hlapcem po svoji volji, jaz sem pripravljen na vse.

O zakaj sem do zdaj tako malo cenil tvojo milost! Zakaj sem tako pogosto sam izostajal od te mize angeljske! O Gospod življenja in smrti! ako

mi povrneš telesno zdravje, potem naj nadomesti moja gorečnost, kar je do zdaj opustila moja mlačnost. Potem hočem z drugimi kristjani večkrat prihiteti k tvoji mizi, kjer se deli Jezusovo Telo in Kri. Tam hočem iskati moči svoji slabosti, trdnosti svojim sklepom, usmiljenja svoji revni duši. Hočem pa tudi tako živeti, da vreden postanem, večkrat zaužiti od tega svetega Telesa in piti od te svete Krvi. Sprejmi, sveti Oče! milostno ta moj sklep. Pomagaj mi po svoji vsemogočni milosti, da ga v dejanji spolnujem. Za to te prosim po Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki naj bo hvaljen od mene in vseh ljudij od vekomaj do vekomaj. Amen.

Počlaščenje

presvetega rešnjega Telesa po svetem obhajilu.

1. Zdaj, o Gospod! si uslišal moje želje, zdaj si me poživil z nebeškim kruhom za večno življenje. Moli, moja duša, v ponižnosti svojega Boga, saj v tebi prebiva! Tebe so molili angelji,

preden si se učlovečil. Tebe so v jaslicah počastili pobožni pastirci in modri z Jutrovega kot svojega Boga. Tebi bo na sodnji dan klicalo vse stvarjenje: »Jezus, sin Davidov, usmili se nas!« V duhu poklekнем pred teboj, zahvalim te za tvoje dobrote in te molim z besedami svetega Tomaža: »Moj Bog in moj Gospod!«

2. O Gospod Jezus Kristus! ti si rekel svojim apostolom: »Mir vam zapustim, svoj mir vam dam.« Ne glej na moje grehe, temuč glej na vero tvoje cerkve in daj moji duši oni mir in pokoj, ki ga svet ne more dati. Tako bom voljno prestal dni bolečin, ki so prišli nad me; tako bom obrnil čas poskušnje v svoj dušni prid; in tako bom mirno ter zaupljivo umirati zamogel, ko pride tista ura, katero si meni odmenil.

3. Tvoje Telo, Jezus Kristus! katero sem zaužil, in tvoja sveta Kri, od katere sem pil, naj mi nikdar ne bodeta v sodbo in pogubljenje, temuč naj obvarujeta mojo dušo za večno življenje.

4. Gospod Jezus Kristus, ki si se daroval na križi svojemu nebeškemu Očetu! ti si postavil presveti zakrament rešnjega Telesa v večen spomin svoje ljubezni do nas in v večen spomin svoje smrti za nas. Ti se daruješ še zdaj po mašnikovih rokah svojemu nebeškemu Očetu kot naš srednik in pomočnik. Očisti po tem svojem presvetem Telesu in po tej svoji presveti Krvi mojo dušo vseh grešnih madežev! Potem darujem tudi jaz samega sebe tebi v prostovoljno daritev. Potem tudi jaz nikdar ne bom pozabil tvojih svetih zapovedij. Hvaležno se bom spominjal tvojega trpljenja in tako se storil deležnega sadu tvoje smrti.

5. O Jezus, ti dobri pastir vseh duš! zapustil si drago odkupljeni čredi v živež svoje Telo in svojo Kri; ostani vselej pastir moje duše, saj je tudi izmed tvoje črede! Pasi jo s svojo milostjo, saj si jo danes potrdil s svojimi milostmi. Tako si se zedinil z menoj, kakor to zamore storiti le samo tvoja

vsemogočnost. Ne loči se več od mene, da se tudi jaz ne bom več ločil od tebe. Kot dobra ovčica tvoja hočem vselej slušati samo tvoj glas.

Molitev bolnika,

kateri ne more vsprejeti svetega obhajila.

O Bog! čegar usmiljenje ne gleda toliko na naše dejanje, kolikor na našo resnično voljo: ti si gledal resnično voljo Abrahamovo, da tebi daruje svojega sina Izaka, in zaradi te trdne volje si ga blagoslovil. Danes glej tudi na mojo resnično željo, vsprejeti Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Jaz sem ubog grešnik; zato si želim Tistega, ki me je odrešil na svetem križi. Jaz sem reven in zbeغان človek; zató želim vsprejeti Jezusa, pri katerem najde vsak revež tolažbo in pomoč. Jaz sem slaboten in ubožen človek; zató si želim kruh angeljski, ki je res pravi živež naših duš. Jaz želim zaužiti presveto Telo in piti presveto Kri Jezusa, mojega Zveličarja.

O Bog! dopolni to željo mojega srca, saj veš, da je resnična. Ako si pa tako odločil, da se ne dopolni ta moja želja: takrat mi pošlji vsaj ono tolažbo, oni mir srca in vse one milosti, katere si obljubil tistim, ki s trdno vero in čistim srcem vsprejemajo Jezusovo Telo in Kri. Posveti, potrdi, potolaži, blagoslovi mojo dušo ravno tako, kakor da bi bil po vrednem prejel Jezusa v najsvetejšem zakramentu. On je sama svetost; on je blagoslov sveta; on je moč slabih; on je tolažba žalostnih; on je pomoč vsem tistim, ki v njega verujejo, v njega upajo, njega ljubijo. Amen.

Molitev

pred vsprejemom zakramenta svetega olja.

O Bog, ki po očetovsko skrbiš za vse človeške potrebe! ti nisi pozabil posebnih želj bolnikov, temuč si njim v tolažbo postavil zakrament svetega olja. Zares božja je ta beseda, ki si jo nam govoril po ustih svojega svetega apostola Jakoba:

»Ako je kdo bolan med vami, naj pokliče mašnike cerkve k sebi, da naj molijo nad njim in ga mazilijo z oljem v imenu Gospodovem. In molitev vere bo pomagala bolniku, in Gospod bo dal, da bo njemu boljše, in če je v grehah, mu bodo odpuščeni.« Bolan ležim na postelji, in kaj zamorem v tej žalostni uri storiti družega, kakor pribežati k tistemu pripomočku, katerega si postavil bolnikom v mir in zveličanje? Res, Gospod! to hočem storiti. Prejeti hočem ta sveti zakrament z živo vero na tvojo božjo besedo, s trdnim upanjem na tvojo obljubo, s pravo ter znotranjo žalostjo nad svojimi grehi.

Daj mi, o Bog! da postanem deležen vseh onih milostij, katere si nam dati obljubil po tem svetem zakramentu. Povrni mi zdravje, ako je koristno mojemu zveličanju, da še dalje živim; pa ne moja, le tvoja volja naj se zgodi tudi v tej reči. Daj mi milost potrpljenja in stanovitosti, da v svojih bo-

lečinah ostanem po otročje udan v tvojo presveto voljo. Obvaruj mojo dušo muke obupljivosti; brani od mene grozeči strah pred smrtjo in sodbo; pomagaj mi, da bom vsak čas z mirno dušo pripravljen na vse to, kar ti meni pošlješ. Odpusti mi, usmiljeni Oče! vse moje grehe, ktere zdaj še enkrat iz srca obžalujem. Odpusti mi vse, kar sem kedaj hudega storil po svojih peterih počutkih. Očisti mojo dušo vseh ostankov ali nasledkov greha, da tebi dopadem. Po svojem apostolu si ti obljubil, da bo molitev vere bolniku pomagala, da mu hočeš odložiti, da mu hočeš grehe odpustiti, če jih na sebi ima. V to tvojo besedo verujem, v to tvojo besedo upam. Naj ne propade moja vera, in naj se ne podrè moje upanje. Za to te prosim po Jezusu Kristusu, ki je na svetu usmiljeno ozdravil toliko bolnikov, toliko žalostnih napolnil z nebeško tolažbo, toliko grešnikom ljubeznivo grehe odpustil. Amen.

Molitev

po vsprejetem zakramentu svetega olja.

K tebi, o Jezus, tolažba trpečih! vzdiga se zdaj moja duša s hvaležnim občutkom. Zdaj me ne plaši več misel, da bi stopil nepripravljen pred tvojo sodbo. Zdaj imam dosti srčnosti in moči, da tvojo sveto voljo popolnoma spolnujem. Pokliči me, in prišel bom, kamorkoli me povabiš. Ukaži mi, in ubogal bom, čeravno bi uboganje se zdelo meni pretežko. Tako sem pomirjen, tako sem potrjen, tako sem utolažen po tej milosti, katero sem prejel v zakramentu svetega olja.

Ljubi Jezus! kako bi mogel jaz revni človek tebi povrniti vse dobrote, katere si meni skazal? Dokler bom živ, hvalil bom tvoje presveto ime. Sredi svojih bolečin bom s pobožnim Jobom klical: »Češčeno bodi ime mojega Boga, ki me kaznuje, ker me ljubi.« Ako se mi pa vrne zdravje, potem naj bo vsak trenutek tebi posvečen in odločen povišanju tvoje časti. Potem hočem ginje-

nega srca opravljati tebi zahvalne molitve in spoznati pred vsem svetom, da si ti storil z menoj ta čudež svoje milosti. Če si pa v svojem večnem sklepu odločil, da me v tej bolezni pokličeš s tega sveta: tudi to rzsodbo mirno poslušam in jo voljno vsprejemem. Moja smrt naj bo moja zahvalna daritev za vse tvoje mnogoštevilne in velike dobre. Tvoja milost, o Bog! je porodila meni takšne misli; tvoja milost naj me ohrani v taki udanosti do zadnjega vzdihljeja. Tako se hočem obnašati, tako hočem misliti, in teh milostij nočem več izgubiti. Amen.

Opomin bolniku, oskrbljenemu s sv. zakramenti umirajočih.

Ljubi brat v Kristusu! Zdaj si sprejel vse pripomočke zveličanja, katere je postavil Jezus bolnikom v tolažbo in s katerimi pride sv. cerkev bolnikom na pomoč. Skesano si se spovedal svojih grehov in si prejel sveto odvezo, katera je po Jezusovih besedah potrjena tudi

v nebesih. Izbrisani so torej vsi madeži duše, da je zdaj Bogu dopadljiva in za nebesa pripravljena. Najzlahtnejšo zastavo blažene neumrjocnosti imaš v sebi in pri sebi, — samega Jezusa v presvetem zakramentu rešnjega Telesa, katero si zdaj prejel. Veseli se tega, zakaj tebi veljajo besede Jezusove: »Kdor je moje Telo in pije mojo Kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan; on ostane v meni in jaz v njem.« Noben strah, nobena plaha malosrčnost te ne sme več zbegati. Ako je Bog z nami, kdo bo zoper nas? — Sprejel si tudi zakrament svetega olja in ž njim posebno milost božjo, da Bogu dopadljivo prenašaš svojo bolezen in sedanje nevarne dni. Zato si maziljen na svojih počutkih.

Tako si prejel, mili brat! tri svete zakramente, ki služijo bolnikom v dušno pomoč. Veruj besedi našega Zveličarja, ki obljubuje večno življenje in nebeško srečo. Zaupaj v usmiljenje tistega, ki te je očistil, poživil in potrdil v svetih

zakramentih. Oživi gorečo ljubezen do milega Boga, ki ti daje svoj obilni blagoslov! Potem pa daruj sebe in svoje bolečine tistemu, ki se je daroval za nas iz ljubezni na križi. Mirno in potrpežljivo prenašaj poskušnjo, katero ti je Bog poslal. Molitev Jezusova na Oljski gori bodi tudi tvoja molitev, kedar te silijo bolečine in te objema žalost. »Oče«, — tako vzdihuj — »težka je tvoja roka, ki me je zadela. Grenek je kelih, ki mi ga piti daješ. Vendar naj se ne spolni moja volja, če ni ob enem tudi tvoja volja. Le tvoja volja naj se zgodi, ne moja!« Milost Jezusa Kristusa, katero si prejel v svetih zakramentih, naj te ohrani in potrdi v takih mislih. Oče nebeški pa, ki vidi vse naše življenje, naj krepča in tolaži tvojo dušo ob urah bolečin in samote. Amen.

Drugi del.

Priprava na krščansko trpljenje in srečno smrt.

Jutranja molitev bolnikova.

I.

Moj Bog in moj Oče! po tvoji dobroti sem preživel žalostne ure samotne noči. Nov dan mi podaješ, da si nabiram novih zaslug za večnost. K tebi se vzdiga moja duša in tebi daruje zahvalno molitev jutranjo. Tvoja sveta beseda me uči, da zastonj čuva človeško oko, če nas ti ne varuješ. Da torej ob urah nepokojnega spanja in bolečega bedenja ni postala moja duša malosrčna; da zdaj še diham in živim ter z novim dnevom

uživam novih dokazov tvojega očetovskega varstva: vse to je samo delo tvoje tolažbe in tvojega usmiljenja. Mar ne bom tebe, ki me tako po očetovo varuješ, prisrčno zahvalil za to dobroto? Ničesar nimam, o Bog! kar bi ti zamogel darovati v zahvalno daritev; samo svoje srce imam, ki je udano tvoji presveti volji, in ki tebi daruje vse bolečine minule noči. Z zaupanjem položim to srce na tvoj oltar, sprejmi je dopadljivo.

Sicer sem vesel hitel na svoje delo, kedar sem se zbudil iz sladkega spanja; zdaj si pa odmenil meni drugo opravilo. Ti hočeš, da naj bolečine, katere mi pošiljaš, nosim in prenašam stano vitno, pohlevno in potrpežljivo; to naj bo torej moje delo za današnji dan. Vse težave, ki me bodo danes zadele, hočem vsprejeti iz tvoje očetovske roke z otročjo ljubeznijo in pokornostjo. Ne glej, o Bog! na glas moje telesne natore, ki se upira boleči bolezni; glej na mojo dušo, katera vse tvoje naredbe

kot svete spozna in časti! Trpeti hočem, kakor je trpel Jezus; pa tudi moliti hočem, kakor je molil Jezus: »Oče, vzemi ta kelih od mene, pa ne moja volja naj se zgodi, temuč tvoja.« Jaz hočem tako trpeti, kakor je tvoja volja, da trpim. Srčno hočem hoditi po tem trnjevem potu, ker me samo ta pot pripelje do tebe.

Tako sem sklenil in tako sem se odločil; ti pa, usmiljeni Bog! pridi v žalostnih in bridkih urah meni v pomoč. Tolaži me s svojo božjo tolažbo, da bo to moje trpljenje tebi v čast in meni v dušno zveličanje. Naj postanejo ti dnevi bolezní za me šola poboljšanja. Naj živim ali naj umrjem, vodi me ti po svoji presveti volji. Varuj mojo dušo malosrčnosti, nepotrpežljivosti in vsega hudega. Tako bom po svojem trpljenji vreden postal, da nekđaj pridem v ono stanovanje, ki ga je pripravil Jezus za svoje prijatelje. Amen.

II.

Jezus, Tolažba vseh žalostnih, ki si sam v molitvi prečul veliko nočij in prestal marsikatero bridko uro: zdaj pribežim k tebi, ko se zbudim po bolečinah pretekle noči k novemu življenju. Ne vem sicer, kaj je sklenila o meni čuječa milost tvoja; pa dobro vem, da kar Bog stori, vse prav naredi. Zatega voljo se vsega izročam tvoji očetovski volji in tebi darujem vse, kar bom čez dan po tvoji volji trpljenja prestal.

Vsak oddih naj oznanjuje čast mojega Stvarnika. Vsak vzdihljaj naj se vzdiga do tebe, usmiljeni Oče! Vsaka bolečina naj bo v dar podana tebi, ki si iz ljubezni do mene umrl strašne smrti na križi. Ako me hočeš poklicati s tega sveta, potem naj le razpade to trohljivo truplo, in naj začnem živeti večno življenje. Če se pa dopade tvoji neskončni modrosti, da danes polajšaš moje bolečine in mi daješ veselih ur, potem bom jasno pričal in z veselim srcem klical: »Dober in usmiljen je

moj Bog, v katerega verujem, v katerega upam, katerega ljubim in molim.«
 Ako pa moram po tvojem božjem sklepu tudi danes piti grenki kelih trpljenja: pa naj se zgodi tvoja presveta volja.

Tvoja podoba, križani Jezus! naj mi bo vselej pred očmi, da bom tudi jaz trpel tako potrpežljivo, tako pohlevno, tako udano v voljo nebeškega Očeta, kakor si ti trpel. Vsevedoči Bog! ti gledaš mojo slabost, ti poznaš mojo revnost; zato tolaži me ti, ki si bil sam tolažen od angelja, ko si za nas krvavi pot potil! Potrdi me ti, ki veš po lastni skušnji, kako se godi trpečemu. Tvoja milost naj blagoslovi ta moj sklep, ki ga v tej jutranji uri sklepam pred tvojim obličjem. Potem bom na večer mirno reči zamogel, da nisem trpel za stonj. Tam v bukvah večnega življenja so zapisane bridke ure tega dneva. Tam se bo nad menoj spolnila tudi tvoja obljuba: »Blagor žalostnim, ker oni bodo potolaženi.« Amen.

Večerna molitev bolnikova.

I.

»Ostani pri nas, o Gospod! zakaj že se mrači.« Tako so prosili Jezusa njegovi učenci, ko jih je gnala neka notranja moč, da naj ne pustijo od sebe nepoznanega spremljevalca. Enako molim tudi jaz ob konci tega dneva: »Gospod, ostani pri meni, zakaj noč se bliža, in v teh samotnih urah mi je treba tvoje pomoči in tvoje tolažbe.«

Velika je tvoja dobrot, o Bog! brezkončno je tvoje usmiljenje. Iz same ljubezni nam pošiljaš trpljenje, in težko zadeva tvoja roka one, katerih se hočeš usmiliti. S to tolažilno mislijo sklepam današnji dan. Bil je dan trpljenja za me, pa tudi dan tvojega usmiljenja čez me. Dan žalosti je bil za moje telo, pa tudi dan srečnega vojskovanja moje duše za večnost. Oh kako pa zamorem zahvaliti tebe za ljubeznivo skrb, ki je po očetovsko varovala mene bolnika! Ako je bilo moje današnje trpljenje dopadljivo tvojim božjim očém: vzemi je,

usmiljeni Oče! kot zahvalo za tvoje
dobrote, kot zadostilo za moje grehe,
kot zasluženje za večno življenje.

Ako pa današnjega dneva nisem
preživel popolnoma po tvoji presveti
volji; ako sem imel premalo zaupanja
v tvojo vsemogočnost; ako sem bil
premalo udan tvojim dobrotnim na-
redbam; ako sem se dal po malosrč-
nosti in bolečinah zapeljati v nezado-
voljnost in nevoljo; ako onim, ki so
bili okoli mene, nisem dajal lepega
vzglada krščanske krotkosti; ako v svoji
bolezni nisem po svoji moči poviševal
tvoje časti pred ljudmi: pa mi od-
pusti, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu,
Gospodu našem.

Glej, Oče! tvoj otrok skesanega srca
kliče usmiljenja; ne zavrzi mojih po-
nižnih prošenj. Obvaruj me tudi to noč
vsakega greha. Daj mi sladko spanje,
pa odpôdi od mene vse strahove, ki
bi znali vznemirjati mojo dušo. Ako
pa mora tudi ta noč biti za me noč
trpljenja, tedaj mi pošlji od zgoraj

tolažbe in pomoči. Podpiraj s svojo vsemogočnostjo moje moči, da ne obnemorem v svoji slabosti. Z otročjim zaupanjem v tebe naj mirno prenašam vse bolečine in bridkosti, v jutro pa naj se zopet razveselim tvoje usmiljene ljubezni. Te milosti te prosim, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, sredniku našem, ki je sam občutil bolečine na duši in na telesu, in torej po lastni skušnji potrpljenje ima z vsemi, ki trpijo. Amen.

II.

Povsod pričujoči in usmiljeni Bog, ki ne spavaš in ne dremlješ: glej na tiho revo bolnikov tudi v temni noči, ko je zaprto vsako človeško oko. Kdor v tebe veruje in v tebe upa, ta najde pri tebi tolažbo, čeravno ga ne sliši nobeno človeško uho, in čeravno ga ne miri noben prijateljski jezik. Kako tolažilna je za me ta misel zdaj, ko se bliža noč, in ko jaz ne vem, kaj ti nameravaš z menoj. Zato se vsega izročim tvoji previdnosti in tvojemu usmiljenju. Stori z menoj po svoji presveti

volji; le daj mi tudi milost, da dopolnim tvojo voljo z otročjo pokornostjo. Tvoje vsevideče oko naj čuva nad menoj, da ne prilazi v mojo dušo nobena pregrešna misel, da ne užali malosrčnost moje duše, da ne pride nobena nestrpeljiva beseda iz mojih ust. Daj mi tudi takrat, kedar moja natora v dolgi noči vzdihuje pod težo trpljenja, uživati oni mir, ki ga svet ne more dati, temuč ga dá le pristrčno zaupanje v tvojo pomoč. Tvoji sveti volji se celoma vsega izročim. Ne glej na čute mojega telesa, glej samo na voljo moje duše. Jaz hočem vse trpeti, kar ti hočeš, in tako dolgo trpeti, dokler ti hočeš. Ta moja volja naj velja, druga nobena!

O moj Jezus! ki si v svojem trpljenju sam prestal bolečo noč brez spanja: ti bodi vzgled in ravnilo mojemu trpljenju v tej noči in ves čas mojega življenja. V duhu hočem gledati na te, kedar moja duša tolažbe prazna postaja.

Marija, mati mojega Zveličarja in tudi moja mati! usmili se svojega ča-

stilca v tej žalostni uri. Izprosi meni milost potrpljenja in moči ter udanosti, da bi tudi jaz zamogel trpeti, kakor si ti trpela. Voljno, Bogu udano in stanovitno naj bo vse moje trpljenje.

Tudi vašemu varstvu, sveti angelji božji! priporočam svojo dušo in svoje telo. Vaši čuječi skrbi je izročil sam Bog nas slabotne ljudi. Zatorej odstranite od mene vse, kar bi zamoglo slabiti mojo vero v Boga, moje zaupanje v Boga, mojo ljubezen do Boga.

Še vi svetniki in izvoljenci božji, ki stojite pred božjim obličjem, izprosile meni milost, da se za nebesa dobro vojskujem, da veren ostanem svojemu Bogu, da srečno končam tek svojega življenja, in da pridem med vašo zveličano družbo. Tam bi rad z vami Bogu čast in hvalo prepeval vekomaj. Amen.

Tri božje čednosti.

V e r a.

Zapisano je: »Kdor veruje v Boga in Jezusa Kristusa, zadobil bo večno

življenje.« Po veseli večnosti poželi tudi moja duša. Poslušaj torej, vsemogočni Bog! ponižno izpoved moje vere, ki jo spoznam pred teboj. Jaz verujem in za resnico spoznam, da je en sam Bog, ki vse vidi in vlada. Kako bi bil jaz zdaj nesrečen brez te resnice! Koga bi klical na pomoč, ako ne bi vere imel, da je en Bog nad nami? Pred kom bi odkrival svoje srce, ako ne bi bilo tebe, mojega Boga?

Verujem in za resnico spoznam, da je Bog pravičen sodnik, ki vse dobro plačuje in vse hudo kaznuje; če plačilo ali kazen ne pride na tem svetu, pa gotovo pride v prihodnjem življenji. Dan sodbe bo torej dan vsestranskega povračila. Veseli se, moja duša! tam zadobiš tudi ti tolažbo, in tudi tebe čaka tam plačilo.

Verujem in za resnico spoznam, da je Jezus Kristus pravi Bog, rojen iz Marije Device, Zveličar moj in vsega sveta; da je zavoljo naših grehov trpel na telesu in na duši, kar noben človek

pretrpeti ne more; in da je umrl najstrašnejše smrti samo zato, da nas zedini s svojim nebeškim Očetom. Hvala tebi, božji Zveličar! večna hvala tebi za to veliko daritev ljubezni. Tvoje ime je sicer prevzetnim neumnost, neumnim pa kamen spodtike: meni pa bodi čast in tolažba, da spadam med spoznavalce križanega Jezusa Nazarenskega.

Verujem v sveto, krščansko, katoliško cerkev. Za resnico spoznam, da si ti, o Bog! jej obljubil in dal pomoč svetega Duha, in da je pozidana na trdno skalo, katere ne bo podrlo vse brezbožno prizadevanje pekla in hudobnih ljudij. Vse to verujem, ker to uči cerkev božja kot božjo besedo. Vero te cerkve spoznavam z ustmi in srcem; njene nauke spoštujem, dokler bom živ.

Vse to verujem otroško ponižno. »Bog reče«, to mi je zadosti, da verujem, čeravno tega s svojim umom ne bi mogel spreumeti. Ti, o Bog! si večna resnica, ki nikogar ne goljufáš; ti si tudi večna modrost, ki se goljufati nikomur ne daš.

Vse to verujem trdno in neomahljivo. Sveti mučeniki so rajše na morišči umirali, kakor da bi zatajili Jezusa. Tudi jaz, o Bog! sem pripravljen, da prej dam svoje življenje, kakor da bi se odpovedal Jezusu, njegovemu nauku in njegovi cerkvi.

Nebeški Oče! ohrani in pomnoži v meni to vero. Njena luč naj mi sveti na težavnem in motnem potu zemeljskega življenja. Njena moč naj me potrjuje v mojem trpljenji. Njene obljube naj me tolažijo ob uri moje smrti. Ta vera naj me spremlja, dokler ne pridem tja, kjer bom v družbi tvojih svetnikov to gledal, kar zdaj s trdno vero objemam.

Upanje.

Spoznavam, o moj Bog! da sem pogosto in hudo se pregrešil; jaz pa tudi vem, da bi to bila moja največja pregreha, ako bi nad tvojim usmiljenjem obupal. Zato, moj Bog! poklekнем v duhu z otročjim zaupanjem pred sedež tvojega usmiljenja.

Po zasluženji Jezusa Kristusa upam, da si mi odpustil vse moje grehe, katere zdaj in brez prenehanja obžalujem. Kedarkoli torej se spominjam s trepetom in strahom svojih storjenih grehov, vselej me tolaži sveto upanje, da so moji grehi meni odpuščeni, in da so izbrisani pred tvojim božjim obličjem.

Od tvoje dobrote upam zadobiti tvojo milost, brez katere ničesar za večnost zaslužnega ne morem storiti. Brez tvoje milosti tudi ne morem doseči svojega namena, kateremu sem stvarjen na ta svet. To tvojo milost pa trdno upam zadobiti od tvoje neskončne dobrote. Kedar me torej žali in plaši spomin moje slabosti, tedaj naj me povzdigne in potrdi upanje na tvojo vsemogočno milost.

Upam še tudi milost stanovitosti v dobrem do zadnjega diha. Izgubljene bi bile za me, o Bog! vse druge milosti tvoje, ako bi mi manjkalo zadnje vseh milostij, stanovitosti do konca. Nikdar nočem izgubiti tolažilnega upanja,

da mi dodeliš tudi to milost, ko jemljem slovo od tega življenja.

Po tem nemirnem in revnem življenji upam, da pridem v večno mirno in večno srečno življenje. To upanje, da bom večno živel, naj zmaga ves strah pred časnimi težavami in pred smrtjo. V tem upanju se hočem mirno bližati svoji smrti.

Tudi vse upam, kar zamore upati otrok od svojega Očeta, odrešenec od svojega Odrešenika, in kar si nam ti obljubil po Jezusu Kristusu Gospodu našem. Vse to upam zares s prav trdnim zaupanjem.

O Bog! kedar mi tvoja previdnost pošlje križe in težave, kedar obložiš mojo dušo s težkim križem zapuščenosti, tudi takrat hočem moliti: »V tebe, o Gospod! sem zaupal, moje zaupanje ne bo propadlo.« Ti, ki si vse to obljubil, si vse-mogočen; tvoja vsemogočnost zamore spolniti vsako tvojih obljub. Ti si neskončno dobrotljiv; tvoja dobrota hoče vsako dano obljubo spolniti tudi v de-

janji. Ti si zvest v svojih obljubah; tvoja zvestoba bo zares tudi spolnila, kar si nam dobrotno obljubil.

Glej, o Gospod! na to trdno in neomahljivo podlago stavim svoje upanje. To upanje naj me spremlja po vseh nevarnih potih pozemskega življenja ter naj obvaruje mojo dušo obupljivosti in malosrčnosti. Daj mi potrpljenje v težavah in tolažbo pri umiranju, da pridem tja, kjer bom v družbi tvojih izvoljenih dosegel, kar zdaj tako trdno zaupam.

Ljubezen.

Da naj tebe, svojega Boga, ljubim iz vsega srca in iz vse duše, to je tvoja prva in največja zapoved. Ravno to dolžnost občuti v sebi tudi vsako nepokvarjeno srce. Mar ne bo ljubil otrok svojega Očeta, stvar svojega Stvarnika, odrešenec svojega Odrešenika? Jaz tebe res ljubim čez vse. Ljubim te kot največjo in najbolj ljubeznivo dobroto. Zunanaj tebe ni je dobrote, ki bi mogla utolažiti mojo dušo. Pripravljen sem, tebi

darovati vse, kar imam. Tebi priporočam v dar svojo časno srečo in celo svoje življenje. Vedno sem pripravljen, vse zapustiti in vsemu se odreči: le samo tebe nočem zapustiti, in tebi se nočem odreči.

Zdaj te ljubim s hvaležno in otročjo ljubeznijo; o da bi te bil ljubil ves čas svojega življenja! Ti si se mene usmilil, ko sem bil izgubljen; ti si me ljubil, preden sem jaz tebe ljubiti zamogel; ti si poslal svojega edinega Sina, da me reši večnega pogubljenja. On je zadostil za moje grehe, ker je za me trpel in umrl; on je poplačal odkupnino za moje grehe, kar jaz nikoli ne bi bil zamogel storiti. Kar je v meni in krog mene, vse mi jasno oznanjuje to resnico, da je naš Bog zares Bog ljubezni, da je neskončno dobrotljiv in usmiljen. Ali bi mar zamogel tebe imenovati svojega Očeta, ako ne bi te ljubil, kakor tvoj otrok? Moj Bog! jaz tebe ljubim. Ne smrt s svojim strahom, niti bolezen s svojo bridkostjo me ne bodete odvrnili od ljubezni do tebe.

Tudi svojega bližnjega hočem ljubiti, ker ga ti ljubiš. Iz srca odpuščam vsem svojim sovražnikom, kakor si tudi ti meni odpustil. Tako mislim, o Bog! in ravno ljubezen je stvarila v meni te misli. Ohrani in pomnoži v meni to sveto ljubezen. Povzdigni pa tudi v meni čute ljubezni, da te bom ljubil z ono čisto ljubeznijo, s katero te ljubijo sveti angeli tvoji in vsi izvoljeni tam v nebesih.

Vaja udanosti v božjo voljo.

Zdaj se moje telo vojskuje z dušo, zdaj sem podjan med življenje in smrt, zdaj mi minjuje časnost in se bliža večnost. Sam ne vem, česa bi zdaj posebno prosil; zato se izročim tebi, o Bog! kakor se dete izroči svojemu skrbnemu očetu. Tvoja modrost mi je odmenila to bolezen, tvoja vsemogočnost mi je to trpljenje naložila, in tvoja ljubezen je vodi v zveličanje moje duše. Ali mar ne bom se zaupal največji modrosti, mar ne bom se izročil najvišji ljubezni, mar ne bom se podvrgel vsemogočnosti

božji? O Bog! moja duša se vzdiga nad čute mojega telesa in tebi kliče: Zgodi se tvoja volja, neskončno modri Bog! ker ti sam veš, kaj mi je dobro. Zgodi se tvoja volja, vseмогоčni Bog! zakaj zastonj bi se upiral tvoji vseмогоčnosti. Zgodi se tvoja volja, usmiljeni Bog! ker tvoje očetovsko srce z menoj vselej to namerava, kar je za me najboljše.

Jaz verujem v nauk Jezusa Nazarenskega, križanega. On je trpel za me najbridkejšo boleost; jaz pa mar ne bi hotel prenesti nobene nadloge iz ljubezni do njega? Najnedolžnejši Jezus je v največji bridkosti se izročil volji svojega Očeta; jaz grešnik pa ne bi hotel voljno nositi svojih dosti manjših bolečin? Od Jezusa se hočem učiti in ž njim moliti: »Ne moja volja, Oče! le tvoja volja naj se zgodi!« Tako hočem trpeti, kakor je trpel Jezus; in tako se hočem podati v tvojo voljo, kakor je to storil Jezus. Glej, nebeški Oče! daritev leži na oltarji, tebi jo darujem.

Abrahamu je sicer krvavelo srce, pa vendar je pokorno hitel na goro, da tebi

daruje lastnega sina. Enako sem tudi jaz pripravljen, da tebi darujem svoje življenje. Vzemi je, saj je tvoje; od tebe je imam, tebi je dam. Ako pa hočeš podaljšati moje življenje, pa bom hvalil tvoje sveto ime. Abel je odbral tebi v daritev najboljše izmed svoje črede; enako darujem tebi tudi jaz najboljše, kar imam, — svojo voljo. Znanprej bodi samo ta volja v meni, da sem tvoji volji po vsem pokoren. Dopadljivo vsprejmi, o Bog! ta moj dar, kakor si nekđaj dopadljivo vsprejel Abeljnovu in Abrahama daritev. Zavoljo Jezusa Kristusa potrdi me v tej moji udanosti do konca mojega življenja. Vse svoje križe in težave naj bi prenašal v voljni pokornosti do tebe in v ljubezni do bližnjih. Nekđaj pa naj bi svoje življenje sklenil s to mislijo: »Naj se zgodi z menoj volja mojega Boga«.

Darovanje samega sebe.

Moj Bog in Stvarnik! kaj imam, kar ne bi bil od tebe vsprejel? in kaj bi tebi daroval, kar ne bi bila tvoja last-

nina? Ponižno torej pokleknem pred tvojim obličjem in spoznam svojo revnost. Ker pa zaupam tvoji obljudi, da imaš dopadanje nad daritvami, ki se ti podajejo v Jezusovem imenu; zato darujem tebi samega sebe v imenu svojega Zveličarja, ki se je za me daroval na križi.

Tebi darujem vse svoje misli. Samo na tebe, svojega Boga, svojega Stvarnika, svojega Dobrotnika misliti; tvojo čast na zemlji po svoji moči povzdigovati; po vsem tvoje ljubezni vrednega se delati: to naj bo moje resnično prizadetje, in to naj bo zanaprej namen mojega življenja. Tvoja milost pa naj mi pomaga, da dopolnim to daritev svojih mislij.

Tebi darujem svojo bolezen in vse svoje bolečine. Tvoje sv. ime, ki sem ga prej tako pogosto onečastil, naj bo zdaj od mene s tem počesčeno, da potrpežljivo trpim. S tem naj zadoštim tvoji pravici, katero sem tako pogosto žalil s svojimi grehi. Vsprejmi dopadljivo, o Bog! ta dar spokornega srca in daj mi svojo pomoč, da vse

bolesti prenašam spokorno in tebi v čast stanovitno.

Tebi darujem tudi vse svoje življenje, tirjaj ga od mene, kedar hočeš, pripravljen sem, tebi ga dati. Ne želim toliko živeti, kolikor želim tebi služiti z večjo gorečnostjo. Svoje dano pohujšanje želim poravnati z lepimi vzgledi. Svoje mnogotere grehe želim tukaj pokoriti in sebi še nabirati zaslužnja za večnost. To je, o Bog! moja daritev, katero ti danes darujem v imenu Jezusa, tvojega Sina. Ne zavrzi je, in potrdi me s svojo milostjo, da si ohranim take misli danes ta dan in ves čas svojega življenja. Amen.

Molitev

ob uri zapuščenosti.

Vsemogočni Bog! močno si me ponižal in hudo me je zadela tvoja roka. Spomin na te in upanje na tvoje blažene obljube sta me do zdaj tolažila v vsem mojem trpljenji. Moja duša je zajemala iz tega spomina spodbudo in moč

do potrpljenja, do veselja in do miru celo ob urah bolečin. Zdaj pa mi odtegneš še to tolažbo; — to me boli in plaši.

Vem sicer, da me ljubiš, pa vendar ne morem najti v tej ljubezni tolažbe in polajšanja za se. Spominjam se sicer tvojih prijaznih obljub, pa vendar ne občutim v njih tvoje prijazne tolažbe. Užaljen ležim tukaj in vzdihujem pod težo trpljenja: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« Moje žalovanje pa se ne sme prevreči v nevoljne pritožbe; saj sem zaslužil to tvojo očetovsko kazen. Oh kako nepremišljeno sem pozabljal ob dneh svojega zdravja prijaznih resnic svete vere. Kako redko sem iskal pri tebi prave tolažbe, katere svet ne more dati. Zdaj spoznam, da moje srce ne more živeti brez tebe in tvoje pomoči. Glej, Gospod! to svojo sedanjo zapuščenost vsprejemam v zasluženo kazen za to, ker sem tebe tako brezskrbno pozabil. Zdaj čutim, kako močno mi je potreba mojega Boga. Iz globočine svoje

užaljene duše kličem k tebi: »Usmili se mene!«

Oče vseh ljudij, Tolažnik žalostnih! jaz prosim svoji revni duši samo ene tolažbe. Samo edin opomin tvojega svetega Duha daj mojemu žalostnemu duhu. Samo eno kapljico iz neizmernega studenca svoje tolažbe podeli mojemu obupnemu srcu. Ako le hočeš, pa so uslišane moje najbolj goreče želje, in uslišane so tudi prošnje mojih domačih. Potrži zaradi mojega bolehanja molijo in prosijo usmiljenja za me. Nebeški Oče! zavoljo svojega Sina, ki je za nas umrl na križi, ne glej brezsrčno naših solz. Ne bodi gluh za naše prošnje, temuč pošlji mi pomoči, preden obupam. Ako si pa v svoji previdnosti sklenil, da naj trpim to trpljenje, potem naj se zgodi tvoja volja, ljubi Oče! saj sem tvoj otrok. Tudi Jezusu je bila odmenjena enaka dušna žalost in zapuščenost. »Moja duša je žalostna do smrti,« tako je rekel Zveličar, ko se mu je bližal čas trpljenja. Še na križi, kratko pred svojim

umiranjem, je zbral vse svoje moči in je glasno zaklical: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« Tako je preljubeznivi Jezus, božji Sin in naš Zveličar, sam občutil največjo žalost in zapuščenost. Na njegovo podobo hočem torej obračati pogled. Od križanega Zveličarja hočem se učiti otročje udanosti v tvojo presveto voljo. Po tvojem vzgledu hočem tudi jaz mirno nositi svojo bolečo zapuščenost, dokler ne pride oni prijazen čas, ko boš mojo žalost spremenil v lepo veselje, in ko boš obrisal vse solze tega časnega življenja.

Vaja zaupanja na božjo previdnost.

Moj Bog! tvojo previdnost oznanjujejo vse stvari na zemlji, in ponižno jo molijo vsi angelji v nebesih. Zapustil si nam v svoji dobroti tolažilni nauk, da tvoja previdnost skrbno čuva nad ljudmi. Usliši mojo ponižno prošnjo, ko zdaj v svoji bolezni verno zaupam v tvojo previdnost, in te prosim tolažbe in polajšanja. Po besedah svetega pisma

skrbiš, ti Stvarnik vseh stvari, za življenje vsake živali. Jaz pa nisem le tvoja stvar, jaz sem tudi tvoj otrok. Koliko bolj bo torej skrbelo tvoje srce za moje življenje in za vse moje dejanje. Ti me ne zapustiš na moji postelji, da bi se mi godilo tako tja v en dan. Tvoje oko gleda vse moje bolečine, tvoje uho sliši vse moje vzdihе, tvoja previdnost vodi vso mojo bolezen tebi v čast in duši moji v zveličanje.

»Vsi lasje naše glave so prešteti,« pravi Jezus. Prešteto je tudi vse trpljenje, ki sem ga prestal od svojega rojstva do sedanje ure, in ki ga bom še prestal do svoje smrti. Zato se z otročjim zaupanjem podajem v božjo previdnost, zato mirno nosim svoje sedanje trpljenje, in zato se ponižno izročam božjemu varstvu. Vsevedni Bog! ti si odločil tek mojega življenja, dokončaj ga tudi po svoji neskončni modrosti. Daj mi to milost, da živo čutim resnico, da se ničesar ne zgodi brez tvoje volje. To prepričanje poživi v meni, kedar mi

upada srce, kedar mi peša udanost, kedar se podira moj mir. Tvoje naredbe naj vselej ponižno molim, čeravno jih moj razum ne more spreumeti, in čeravno se dozdevajo mojemu srcu preostre. Tako naj se dopolni nad menoj apostolova beseda: »Onim, ki Boga ljubijo in njegovi previdnosti zaupajo, se steka vse v dobro, tudi umreti jim je dobiček.« Amen.

Molitev

za milost srečne smrti.

O božji Zveličar! ki si po svojem umiranji na križi nam dal lep vzgled srečne smrti: k tebi se vzdiga moja duša, da izprosi od tebe zadnjo vseh milostij, srečno smrtno uro, ki bo odločila za vso večnost.

Do živega si čutil smrtni strah, posebno tam klečeč na Oljski gori; popolnoma v voljo nebeškega Očeta udan si trpel najbridkejšo smrt za grehe vsega sveta. Daj tudi meni milost, da stano vitno zmagam strah pred smrtjo, in da

smrt voljno prevzamem v pokoro za svoje grehe. Ko si umiral, spominjal si se svojega nebeškega Očeta in utolažen si rekel: »Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!« Opomni tudi mene v tej imenitni uri, da imam dobrega Očeta v nebesih. Kedar me plaši pogled trohljivosti, potrdi me z mislijo, da me čaka večno življenje. Poživi v meni tudi to resnico, da mi smrt le pot odpira do nebeškega Očeta. Smrt bodi meni le angelj miru, ki me kliče z dela na počitek, z vojske na zmago, z nevarnega potovanja tja v pravo domovino. Ko otemniijo moje oči, ko obnemore moj jezik, takrat mi daj še toliko moči, da svojo dušo povzdignem do svojega Boga in rečem: »Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!«

O Jezus, moj križani Zveličar! ti si še le takrat izdihnil svojo dušo, ko si po pravici zamogel reči: »Dopolnjeno je.« Kako pa je z menoj? Z žalostnim srcem spoznam, da moje življenje ni bilo vselej življenje pravičnega. Vendar

po tvojem neskončnem zasluženji upam, da so mi grehi odpuščeni, in da učakam srečno smrtno uro. Zato ponižno prosim tebe, ljubi Jezus! daj mi svojo pomoč, da svoje grehe tukaj pokorim, da tvojo voljo zvesto dopolnim in da se dobro pripravim za svojo pot v večnost.

Ljubi Jezus! ti si molil k svojemu Očetu: »Oče! jaz hočem, da so tam, kjer sem jaz, tudi tisti, katere si mi dal.« Tudi jaz sem izmed tistih, katere ti je Bog Oče izročil. Tudi mene si odrešil po svojem trpljenji, zato usmili se mene v smrtni uri. Pomagaj mi, da se srečno vojskujem za nebeški dom. Daj mi to veselje, da po smrti pridem tja, kjer ti sediš v časti svojega Očeta. Tam ni več trpljenja, tam biva samo večno veselje in pokoj. Tudi ti Marija, sveta Mati božja! prosi za me zdaj in ob moji smrtni uri. Amen.

Molitev

k blaženi Devici Mariji.

Živo zdaj občutim, da je vse v božjih rokah, kar se bo zgodilo z menoj. Prav

iz srca mi prihaja želja, da naj bi nebo in zemlja prosila za me. In kam se naj obrnem za božjim Očetom in za njegovim usmiljenim Sinom, da dobim pomoči? Najprej se obračam do tebe, blažena Mati mojega Zveličarja! Angelj Gabriel te je nagovoril »milosti polno«, ker mu je Bog tako ukazal. »Tolažnica žalostnih, pribežališče grešnikov, pomočnica umirajočih« imenujemo tebe mi kristjani, ker nas sveta cerkev tako uči. Glej, božja Mati! jaz sem tudi tvoj otrok. Z otročjim zaupanjem kličem tebe v pomoč. Ne zavrzi tega mojega zaupanja, potem bom na tvojo priprošnjo vsprejel, česar moja slaba molitev ne more doseči.

Jaz sem krščen na vero v odpuščanje grehov, vstajenje mesa in večno življenje. Izprosi mi od Boga to milost, o Marija! da me vera v odpuščanje grehov obvaruje vse malodušnosti; da me upanje na vstajenje života tolaži ob žalostnih urah; da me trdno pričakovanje večnega življenja spremlja v večnost. Jaz sem krščen na presveto ime Jezusa Kri-

stusa. Z ustmi in srcem spoznavam vero v tistega, katerega si ti, o Mati Marija! nosila pod svojim srcem. Tam pred sedežem svojega Sina bodi moja priprošnjica, da nad menoj ne bode izgubljena moč njegovega imena in cena njegove predrage krvi.

O Marija! podpiraj mojo molitev s svojo mogočno priprošnjo. Pristrčno prosim darú krotkosti v svoji sedanji bolezní. Prosim tudi potrpežljivosti v svojem dolgotrajnem bolehanju. Vzdihujem za milost mirne udanosti v voljo nebeškega Očeta. Pomagaj mi, o Marija! Od Boga mi izprosi tisto krotkost, potrpežljivost in udanost v božjo voljo, s katero si nekđaj ti prenašala svoje trpljenje. Kedar me pretrese spomin na svoje drage, katere tukaj žalostne zapuščam: tedaj naj prešine mojo dušo spomin na to, o Marija! kar si ti trpela, ko je umiral Jezus pred tvojimi očmi. Tudi ta misel naj me v smrtni uri tolaži, da bom svoje drage zopet videl pred božjim obličjem.

Preblažena Mati! posebno se ti priporočam za čas svojega umiranja. Ne zapusti me v tem najjimenitnejšem trenutku mojega življenja, da dobro bojujem zadnji boj, in da srečno končam svoje življenje. Tako postanem vreden, priti v kraj večnega miru, kjer ti uživaš večno plačilo svojih čednostij. Amen.

Molitev

k svetemu angelju varihu.

Tvoja očetovska ljubezen, o Bog! je dala vsakemu človeku od prve njegove ure svetega angelja variha. Po tvojem usmiljenji spremlja tudi mene tak prebivalec nebes, da se ne pogubim na svojem nevarnem potu v večnost. Radostnega srca te zahvaljujem, nebeški Oče! za to tvojo skrb. Odpusti mi, če sem do zdaj premalo spoznal to tvojo milost, in če sem prešerno se odmikal od pota, po katerem me je vodil tvoj sveti angelj. Zanaprej me ne boste več gnali svojeglavnost in strast, ne več meso in kri. Zanaprej naj me vodi vselej

samo tvoj sveti angelj, kateremu si me izročil. Tebi, o Bog! se ves izročim.

Sveti angelj Najvišjega! trd je boj, ki ga bojujem za sveta nebesa. Tvoje varstvo naj me potrdi, da zadobim kedaj venec zmage. Angelj je spremljal mladega Tobija na potovanji ter ga srečno zopet pripeljal do njegovega očeta. Tudi ti, zvesti spremljevalec mojega življenja! stoj mi vselej ob strani in pripelji me do mojega Očeta v nebesih, kjer je tvoja in moja domovina. Angelj je po ukazu Gospodovem varoval Daniela v levnjaku. Tudi mene, sveti angelj varih! je tvojemu varstvu izročil sam Bog, ki je stvaril naju oba. Pomagaj mi torej zmagati vse zapreke mojega zveličanja in reši me iz rok mojih sovražnikov. Dobodi mi te dve milosti, da stanovitno prenašam bolečine bolezni in da srčno premagam strah pred smrtjo. Kedar mi srce upada, opominjaj me na večno domovino, kjer se povrača vse dobro in kjer nobene solze ni. Angelj je nosil molitve pobožnega

Tobija pred vsemogočnega Boga. Kedar torej Bogu tožim svoje težave, kedar tiho vzdihujem k svojemu Bogu, kedar skrite solze točim na samem, kedar svoje bolečine darujem Bogu, kedar obžalujem svoje grehe in kedar Bogu obetam poboljšanje: tedaj nosi tudi ti, varih moje duše! vse vzdihljeje in molitve moje pred sedež vsemogočnega Boga. Naj bi vse to bilo po tvoji prošnji Bogu dopadljiva daritev. Angelj je potrdil Jezusa na Oljski gori, ko je za nas krvavi pot potil. Potrdi in potolaži tudi mene ob uri moje zapuščenosti. Pristopi mi ob uri mojega umiranja, da bo zadnja moja vojska se srečno skončala. Angelji so nesli dušo ubozega Lazarja, ko je zamrl, na kraj zveličanih. Tudi ti, iz nebes poslani varih moje duše! spremljaj jo pred sodbo, ko se razvežejo njene telesne vezi. Postavi jo pred božjega Sodnika in bodi moj srednik, da najdem milost in usmiljenje.

Vsi angelji stojte pred božjim obličjem in hvalite večnega Boga. Ti

sveti varih moje duše! pripelji me med vas na oni srečni kraj, kjer z nebeškim petjem častite našega Stvarnika: »Svet, svet, svet je Gospod Bog Sabaot! Nebo in zemlja sta polna njegove časti.« Amen.

Gospodova molitev

za bolnike premišljevana.

»*Oče naš!*« — Kako to dobro dé mojemu srcu, da v boleznih smem Boga, Stvarnika nebes in zemlje, imenovati svojega Očeta. Ne plaši se, moja duša! ako v stiskah večkrat ne veš, kaj in kako bi prosila. Bog, katerega moliš, je tvoj Oče. On vé, česa ti pomanjkuje, zato pride svojim bolnim otrokom v pomoč. Z otročjim zaupanjem se izročam vsega tvoji ljubezni in srčno kličem k tebi: Pomagaj mi v boleznih, ti, moj ljubi Oče!

»*Kateri si v nebesih.*« — Tam v nebesih sediš na sedeži svoje časti, krog tebe pa pojejo angelji: »Svet, svet, svet je Gospod Bog Sabaot; nebo in zemlja

sta polna njegove časti.« Tam je dom zveličanih, kjer tebe gledajo v večni časti od obličja do obličja. Od tam se usmiliš solz nadlegovanih sirot in tam poslušaj njih prošnje. Zatorej hočem ob uri svojih bolečin vzdigati svoje srce in svoje oči k nebesom. Moč in srčnost daje naj mi misel, da tam v nebesih prebiva vsevedni Bog, ki vse dobro plačuje, ki je meni naložil tudi to trpljenje. Tam v nebesih je moja domovina, v katero nekdam pojdem na večni mir in pokoj.

»*Posvečeno bodi tvoje ime!*« — O da bi tebe, ljubi Oče! in Jezusa Kristusa, katerega si poslal, ves svet spoznal in častil! O da bi jaz in da bi vsi ljudje s pokornostjo do tvojih zapovedij poviševali tvojo čast! Glej, to je prva želja mojega srca; to je prva prošnja moja. Usliši jo, usmiljeni Bog! zavoljo svojega presvetega imena spolni jo meni v tolažbo. V boleznih, seveda, ne morem tvojega imena častiti z nobenim očitnim dejanjem; pa vendar naj tvoje ime hvalim s stanovitim prena-

šanjem vsega, kar mi pošlješ bridkega. Nikdar nočem mrmrati nad tvojimi naredbami, naj bi me telesno še tako bolele. V ponižnosti poljubljam tvojo očetovsko roko, ki me tepe samo zatega-
voljo, da se poboljšam. Na glas spoznavam, kako dober, kako usmiljen si ti, naš Bog, ki nam sicer boleznim pošiljaš, pa nam tudi s svojo tolažbo pomagaš, da je stanovitno prestanemo. O da bi jaz ob uri svoje smrti zamogel z Jezusom reči: »Oče, poveličal sem tebe na svetu; dopolnil sem delo, ki si ga meni naročil.«

»*Pridi k nam tvoje kraljestvo!*« — Po tem kraljestvu zveličanih vzdihuje vsa moja duša. Saj sem tvoj otrok, nebeški Oče! otrok pa sme prositi za svoj delež. Oh kdaj bo dokončana ta vojska, da stopim kot zmagovalec v deželo večnega plačila? Oče! ne daj, da bi jaz bil v vojski premagan; ne daj, da bi izgubil svojo srčnost. Le tako postanem vreden, da se kedaj večno veselim v tvojem kraljestvu milosti in zveličanja. Tvoje kra-

ljestvo naj pride k vsem ljudém in naj pride tudi k meni, potem bodo izbrisane vse moje solze, poplačano bo vse moje trpljenje, in moja žalost se bo izpremenila v večno veselje. O Bog! kako mirno vendar človek trpi, ako zaupa na obljube, katere nam daje sveta vera. Hvala tebi, večni Bog! za to sveto vero, ki tolaži bolnika z veselim pogledom v večnost.

»Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji.« — Oče nebeški! tvoja volja je, da zdaj bolan ležim. Daj mi tudi moč in trdnost, da tako trpim, kakor je tvoja volja, in da tako dolgo trpim, dokler je tvoja volja. Daj mi tudi tisto srečo, da spolnujem tvojo voljo na zemlji tako voljno, tako veselo in tako natančno, kakor jo spolnujejo angelji in svetniki v nebesih. To naj bo moja služba, o Bog! katero v boleznih tebi darujem; naj tebi tak oltar in taka daritev dopade!

»Daj nam danes naš vsakdanji kruh!« — Tako moli sveta cerkev vsakega dne, nebeški Oče! da nam

podaješ vsakdanji živež. Daj ga vsem mojim znancem, daj ga siromakom in ubožcem, daj ga vsem ljudém. Jaz sem pa v svojem trpljenji lačen še družega kruha. Lačen sem nebeškega kruha, o katerem Jezus pravi: »Kdor jé od tega kruha, vekomaj ne bo umrl.« Nebeški Oče! Ta dušni živež tisti uživa in ta obljubljeni kruh neumrjočnosti tisti prejema: kdor veruje v tebe in v tvojega Sina Jezusa, kdor zaupa v tebe in v tolažilne besede Jezusove, kdor zapovedi tvoje spolnuje v ljubezni do tebe, in kdor tako pripravljen prejme presveto Rešnje Telo. Naj torej, o Bog! v tej veri nikdar ne omagujem v najhujših skušnjavah; naj v tem zaupanji nikdar ne obupam v največjih bolečinah; naj mi ta goreča ljubezen nikdar ne ugasne ob času hude skušnjave. Daj mi ta nebeški kruh danes in vse dni mojega življenja. Daj mi ga tudi ob uri moje smrti, da se moja duša okreпча za tukajšnje kratko trpljenje in za prihodnje večno življenje.

»Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!« — Kako bi bil jaz grešnik žalosten, ako ne bi me učil ljubi Jezus sam, da imam verovati v odpuščanje grehov. V tej veri kličem prav z vsem zaupanjem: »O Bog, odpusti mi moje grehe!« Stvarnik moj, odpusti grehe svoji revni stvari! Oče moj, odpusti grehe svojemu skesanemu otroku! Odpusti mi grehe zavoljo predrage krvi Jezusove! Tudi jaz odpuščam vsem, ki so me kedaj razžalili. Ako bi v tem trenutku slovó jemal od tega sveta, ne bi vzela s seboj v večnost nobene mržnje do bližnjega. O Bog! ti gledaš moje srce in veš, da resnico govorim. Še v smrtni uri molim s svojim Zveličarjem: »Oče, odpusti vsem, ki so me razžalili.« Daj jim znotranji mir vesti in blagoslovi je. S svojo milostjo gani tudi srca vseh, katere sem jaz kedaj razžalil, da meni odpusté. Meni pa daj umirati s to tolažbo, da so mi odpuščeni vsi moji grehi, in da sem spravljen z Bogom in z vsemi ljudmi.

»*In ne vpelji nas v skušnjava!*« —
 Prosim te, nebeški Oče! odvrni od mene vse skušnjave. Ker se pa poganjam tudi za tisto krono, katera je obljubljena samo zmagovalcem, ki so se srčno vojskovali: zato prosim še tiste milosti, da v skušnjavi nikdar ne obnemorem. O Bog! če hočeš s trpljenjem mene poskusiti, ali sem udan v tvojo božjo voljo, ali sem pokoren tvojim zapovedim, ali sem trden v danih obljubah: pa naj se zgodi tvoja presveta volja. Samo ne dopusti večjih težav, kakoršnih nositi zamorejo moje moči. Ves čas mi pošiljaj iz nebes toliko moči in stanovitosti, kolikor je potrebujem v svoji slabosti. Ako si sklenil, o Gospod! da dalje časa bolujem, naj se tudi zgodi tvoja volja. Le te milosti te prosim, da me ne zapelje v greh dolgi čas bolezn, ali hude njene bolečine. Naj se dopolni nad menoj očetovski namen, s katerim si mi naložil sedanje bolezen. Po trpljenji naj postane moja ljubezen do tebe čistejša, moja potrpežljivost popolnejša, moje vojskovanje

za večnost bolj zaslužno. To milost mi dodeli, o Bog! po Jezusu Kristusu, ki nas je učil moliti k tebi: »Ne vpelji nas v skušnjavo«. O božji Zveličar! ki si se zavoljo nas skušati dal, ti si tudi v smrtnem boji krvav pot potil: zato bodi ob uri skušnjave moj vzgled, kako naj se vojskujem zoper skušnjave in je tudi premagam. Le tako bom kedaj vreden postal, uživati sad svoje vojske tam v nebesih.

»*Temuč reši nas hudega! Amen.*« — Kje pa bi iskal pomoči v tej solzni dolini, kjer nas obsipa toliko dušnega in telesnega trpljenja, če ne pri tebi, sveti Oče vseh ljudij! Ti gledaš skrite solze in čuješ tiho vzdihovanje, preden ga potožimo tebi. Po svoji previdnosti nam pošlješ kako trpljenje, po svoji vsemogočnosti pa ga nam znaš zopet vzeti. Zato kličem zaupljivo k tebi: Oče, reši me vsega hudega; reši me šibe bolezni, s katero si me obiskal; povrni mi spet zdravje, ako spoznaš, da ga bom porabil tebi v čast in sebi v zveličanje. Daj

mi to milost, da bom hvaležno hvalil tvojo usmiljeno dobroto, če uslišiš mojo prošnjo; daj mi pa tudi tisto milost, da bom ponižno molil tvojo pravično naredbo, ako mi ne odvrneš tega časnega trpljenja. Samo ene reči te prosim, usmiljeni Oče! odvrni od mene največje hudo na svetu, reši me greha. Obvaruj tudi mojo dušo vse malosrčnosti, kedar se spominja grehov, katere je že davno in srčno obžalovala. Moje zaupanje v tvojo usmiljeno ljubezen naj se ne omaja nikdar. Pa ne prosim za sebe samega, temuč prosim za vse ljudi in posebno za bolnike. Usmili se jih, polajšaj jim bolečine, ozdravi jim rane; tolaži žalostne, osrči slabotne, da bodo tako vsi ljudje molili in hvalili tvoje usmiljenje. Amen.

Nekaj tolažljivih izrekov sv. pisma.

1. Sin človekov je prišel iskat in zveličat, kar je bilo izgubljenega. (Luk. 19, 10.)

2. Zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike k pokori. (Luk. 5, 31. 32.)

3. Kakor je Oče mene ljubil, tako sem tudi jaz vas ljubil. Ostanite v moji ljubezni. (Jan. 15, 9.)

4. Vemo pa, da njim, ki Boga ljubijo, vse k dobremu pomaga. (Rim. 8, 28.)

5. Sveti Duh podpira našo slabost; ne vemo namreč, kaj bi prosili, kakor se spodobi; sam Duh pa prosi za nas z neizrekljivimi vzdihljeji. (Rim. 8, 26.)

6. Kliči me ob dnevi bridkosti: rešil te bom! (Ps. 49, 15.)

7. Gospod potrpežljivo ravná z nami, ker noče, da bi se nekateri pogubili, temuč da bi se vsi k pokori obrnili. (II. Petr. 3, 9.)

8. Vso svojo skrb zvrnite na Gospoda, ker njemu je skrb za vas. (I. Petr. 5, 7.)

Kratko premišljevanje
Jezusovega trpljenja
za vsak dan čez teden.

V nedeljo.

Kako strašno trpi Jezus na Oljski gori.

Zgodba.

Dreden je začel ljubi Jezus trpeti, hotel je še zadnjikrat jesti s svojimi učenci velikonočno jagnje in z njimi prvokrat obhajati sveto večerjo. Ko je oboje preljubeznivo dokončal, šel je z njimi na vrtič Getzemani. Tam jim reče: »Ostanite tukaj, dokler ne pridem spet nazaj. Jaz grem dalje, da opravi svojo molitev. Molite tudi vi, da v skušnjavo ne padete.« Potem

je šel Jezus malo naprej, da začne svoje bridko trpljenje. Samo Peter, Janez in Jakob, ki so bili priče njegovega izpremenjenja na gori Tabor, so smeli biti tudi priče njegovega trpljenja na Oljski gori. Tukaj je napadla najsvetejšega in najbolj nedolžnega Jezusa taka strahota in dušna bridkost, da je milo zaklical: »Moja duša je žalostna do smrti.« V tej žalosti zapusti Jezus te tri svoje apostole, gre še nekoliko dalje, pade na svoje obličje in moli: »Moj Oče! ako je mogoče, vzemi to trpljenje od mene; pa ne moja, le tvoja volja naj se zgodi.« Zdaj vstane od molitve in gre nemiren in dušno pobit k svojim apostolom, ko da bi hotel pri njih tolažbe iskati. Oni pa spijo; in to pretrese njegovo užaljeno dušo. »Simon«, reče Petru, »ti si mi prej tako zvesto zatrdil svojo udanost, zdaj pa je tebi ena ura preveč, da bi molil z menoj? Čujte in prosite Boga, da ubežite bližajoči se nevarnosti! Pri vsej voljnosti duha je telesen človek vendar le slab.«

Tako je Zveličar za trenutek pozabil svoje lastno trpljenje, pa je mislil na to, kaj čaka apostole. Ker pa še ni dotrpel, zato je pokleknil še enkrat in je ponovil svojo prošnjo do nebeškega Očeta. Angelj z neba se približa, da ga potolaži. Pripravil je Jezusa na še hujše trpljenje, zakaj žalost doseže zdaj največjo stopnjo. Jezus se začne potiti kakor mrlič, in pot mu pada na tla, kakor srage krvi. Takrat je občutila človeška natora Jezusova ves smrtni strah, vso žalost in bridkost, katero občuti človek, kedar umira.

Nauk.

1. Najnedolžnejši in Najsvetejši je moral trpeti največjo in najbolj bolečo smrtno bridkost. Ali mar smem jaz grešnik nestrpno zavreči božjo roko, ako mi pošlje trpljenje, ki sem ga zaslužil?

2. Grozno trpljenje, še več pa grehi celega sveta so težili Jezusa. Ti so užročili njemu ne samo bridke solze, kakor nekdam čez Jeruzalem, temuč krvav

pot, ki je kapal na zemljo. Ali mar jaz ne bi točil solz žalosti zavoljo svojih lastnih grehov, katerih je veliko število?

3. Kaj je počel Jezus ob času svoje največje dušne bridkosti? Molil je k svojemu Očetu. Tudi jaz hočem ob uri svojega trpljenja moliti k Bogu. V dneh svoje boleznì hočem pri Bogu iskati pomoči.

4. Jezusova molitev je bila uslišana. Angelj je prišel, da ga potolaži. Nebeški Oče tudi mene ne bo zapustil brez tolažbe, ako v njega zaupam. Moja pomoč je v imenu Boga.

5. Kako je molil Jezus? Med največjo zapuščenostjo se je izročil v voljo svojega Očeta. Njemu enako hočem tudi jaz moliti. Klicati hočem, da naj se mene Bog usmili in me reši trpljenja. Pa tudi to hočem Boga prositi, da se naj nad menoj ne zgodi moja, temuč njegova volja.

Molitev.

O Jezus! kedar koli se spominjam groba, in me obide groza pred smrtjo;

kedar koli me v tej bolezni napade bridka ura žalosti in zapuščenosti: vselej naj mi živo stopi pred oči tvoja žalost na Oljski gori, tvoj krvavi pot in tvoja bridka smrt. Daj mi, da si dobro v srce vtisnem tvoje srčno bojevanje, tvoje boleče žalovanje, tvoje prisrčne prošnje, tvojo udanost v voljo nebeškega Očeta. Daj mi, da tudi jaz stano-
vitno molim kakor ti, in da tudi jaz voljno trpim kakor ti. Tvoja milost in tvoj vzgled naj me potrdita v mojem trpljenji, s trpljenjem pa naj si zado-
bim večno življenje. Amen.

V pondeljek.

Kako se je obnašal Jezus, ko so ga ujeli.

Zgodba.

Že je prestal ljubi Jezus največje smrtne težave. Vrača se k apostolom, ki še zmirom spijo. »Prišla je ura«, jim reče, »da bo Sin človekov dan grešnikom v roke. Glejte, že se bliža izdajalec.« Komaj je to izgovoril, že so se

prikazali biriči z orožjem in svetilnicami, da bi Jezusa ujeli. Judež izdajalec je bil njih vodja. Pokazal jim je pot na ta samotni kraj in je dogovoril ž njimi znamenje: »Kogar bom poljubil, tistega primite.« Strašen je bil ta napad, pa Jezus je šel trumi mirno naproti in je z jasnim glasom vprašal: »Koga pa iščete?« Poznali ga niso, Judež pa še ni dal svojega znamenja, zato so vsi zavpili: »Jezusa Nazarenskega!« Gospod jim z božjim glasom reče: »Jaz sem.« Te besede Jezusove so se vsi ustrašili. Kakor od strele zadeti so popadali na tla. Ko so se malo oddahnili, vprašal je Jezus drugič z milim glasom: »Koga pa iščete?« Odgovorili so zopet: »Jezusa Nazarenskega!« Gospod jim zdaj pohlevno reče: »Saj sem vam povedal, da sem jaz. Storite z menoj, kar vam je ukazano; vendar pustite v miru te, ki so pri meni.« Zdaj stopi Judež pred Jezusa, rekoč: »Pozdravljen bodi, učениk!« potem ga poljubi. Milo pogleda Jezus izdajalca in mu užaljen reče:

»Prijatelj! čemu si prišel, ali s poljubovanjem izdaješ sina človekovega?« Zdaj obstopijo Jezusa biriči, ga povežejo in odpeljejo. Jezus pa molči, mirno se da vezati in odpeljati. Zavrnil je še celó naglega Petra, ki ga je hotel z mečem braniti. Rekel mu je: »Misliš li, da mi je orožja treba v bran? Saj bi lahko prosil svojega Očeta in več ko dvanajst legijonov angeljev bi mi poslal, da me varujejo. Potem pa ne bi se zgodilo to, kar pismo o meni prerokuje, da moram trpeti.« Tako srčno gre Jezus svojemu trpljenju naproti.

Nauk.

1. Minula je Jezusu ura največje srčne bridkosti. Prosil je sicer ravnokar prav iz srca, naj gre mimo njega to trpljenje, zdaj pa mu gre neustrašen naproti. Potrpi tudi ti, moja duša! v bridkih urah svojih bolečin. Po božji dobroti se bliža tudi tebi srečni dan veselja.

2. Jezus je prostovoljno trpel. Po sami svoji besedi: »jaz sem« podrl je

že celo trumo sovražnikov na tla. Kako lahko bi se jim bil izognil, ako bi bil le hotel. Tega pa ni storil, temuč rekel jim je: »Jaz sem tisti, katerega iščete. Storite z menoj, kar je vam ukazano.« Legijoni angeljev so mu stali na pomoč, ko bi hotel se jih poslužiti. Pa tega ni storil. Dal se je prostovoljno povezati in kakor jagnje v mesnico peljati. Čemu pa to? Ker je taka bila volja nebeškega Očeta. To je povedal Jezus sam. — Ta nebeška mirnost mojega Zveličarja naj mi bo vzgled v moji bolezni. Da trpim po volji svojega nebeškega Očeta, ta misel naj pomiri mojo telesno občutljivost in naj me ukrepi za večje zatajevanje samega sebe.

3. Ko preti Jezusu največja nevarnost, še takrat ne pozabi svojih učencev. Njih varnost ga bolj skrbi ko lastna nevarnost. Sebe samega izroči rokam svojih sovražnikov, pa prosi za svoje učence. Še celó svojega izdajalca prijazno nagovori in srčno želi, rešiti ga pogubljenja. — O ljubezen, da je ni

enake! Kako bi jaz kedaj obstal pred tvojo sodbo, ako bi neprijazno ravnal z onimi, ki so blizo mene ali me obiskujejo. Vračati jim hočem njih ljubezen tudi z ljubeznijo in z vso mogočo skrbjo za njih prihodnje dni.

Molitev.

O moj Bog! v svoji boleznih hočem gledati na trpečega Jezusa, od njega se hočem učiti. Pri vsaki priložnosti hočem samega sebe vprašati: »Kako se je obnašal ob enaki težavi moj Učenik in Gospod?« To je moja volja. Jaz pa čutim tudi, da sem preslab, to svojo voljo sam iz sebe dopolniti. Zato prosim tebe, o Bog! usmiljene pomoči. Ti si po svoji vsemogočnosti najvišje svoje namene spolnil s slabimi človeškimi močmi: potrdi tudi mene, da se po sinovsko podvržem tvojim naredbam, da težave od tebe poslane prenašam s krščansko srčnostjo, in da nikogar ne žalim po svoji nevoljnosti. Daj mi tako vzvišeno udanost v tvojo sveto voljo,

da svojega trpljenja ne vržem od sebe, ako le vem, da mi je došlo po tvoji volji. Kedar začne moja srčnost pešati in moja trdnost slabeti, tedaj naj pogledam na podobo križanega Jezusa. Ta spomin, da je Jezus srčno šel svojemu trpljenju naproti, naj me spodbuja k stanovitnosti. Kedar mi žuga nevarnost, da obnemorem pod težo dušnih bolečin, tedaj naj mi pomaga tvoja milost, da se z Jezusom osrčim, rekoč: »Dobro došla mi ura mojega trpljenja, ki ga mi je poslal moj nebeški Oče!« Amen.

V t o r e k.

Kako stoji Jezus na sodbi v hiši Kajfeževi.

Zgodba.

Od pristave, kjer so Jezusa ujeli, peljali so ga najprej k Anu, ki je bil prejšnje leto veliki duhoven. Potem so divjali ž njim pred Kajfa, ki je tega leta imel najvišjo duhovsko oblast. Bilo je blizu polnoči, ko stopi Jezus v sodno hišo, kjer so bili zbrani najvišji sodniki.

Hitro se začne zaslišanje; priče pristopijo, ki so krivo pričevale zoper Jezusa; on pa molči. Čemu li bi odgovarjal? Saj je bila že prej sklenjena njegova smrt. Da bi pa prisilili iz Jezusa kake besede, po katerih bi ga mogli obsoditi, zarotil ga je Kajfa prav slovesno, da naj govori. Rekel mu je: »Zarotim te pri živem Bogu, povej nam, ali si Mesija, sin živega Boga?« Na tako resno in slovesno vprašanje ni več molčal Jezus. Vedel je sicer, da s svojim odgovorom vzbudi najkrivičnejše obsojenje v smrt, pa vendar je z jasnim glasom potrdil: »Resnično, jaz sem božji Sin!« Komaj je izrekel te besede, že se je izrekla enoglasna sodba: »Preklinjal je Boga, smrti je vreden!« Odkar so zaslišali sodnijski biriči, da je Jezus v smrt obsojen, že ni bilo zasramovanja in psovanja, ki ga ne bi mu privoščili. Najzlobnejši razbojnik se omiluje, kedar je obsojen; najnedolžnejšemu Jezusu so pa pljuvali v obličje. Dobrotnika vseh ljudij so zasramovali; zavezovali so mu

oči, udarjali ga v obraz ter vpraševali: »Povej nam, Mesija, kdo te je udaril?« Kaj pa dela ljubi Jezus? Molčeč poslušša krivično sodbo, molčeč se daje zasramovati.

Ko so Jezusa izprašali in zaslišali, peljali so ga iz sodne hiše. Na dvorišči je stal Peter, ki je ravnokar Jezusa bil trikrat zatajil, ko so mu bili očitali, da je tudi on eden izmed ljudij tistega Galilejca. Jezus ga milo pogleda, ko da bi ga preljubeznivo svaril. Ta pogled je segel Petru globoko v srce. Hitro je šel iz nesrečnega dvorišča in bridko se je zjokal od same bolesti in kesanja.

Nauk.

1. Jezus je molčal na krivo obtoženje podkupljenih prič. Pri najkrivičnejši sodbi visokega zbora se ni ničesar pritožil. Jaz pa bi mrmral zoper pravične naredbe božje? Moje srce naj bi se topilo v tolažbah, ko da bi hotel priberačiti pomilovanje vseh ljudij. Nikakor ne!

2. Molčeč in potrpežljivo je prenašal Jezus psovanje, s katerim je žalilo ljudstvo njegovo Mesijevo čast. Jaz sem učenec tega Jezusa Nazarenskega, pa ne bi s potrpljenjem prenesel in na tihem Bogu daroval kak temen pogled, kako trdo besedo, kako nestrpnost onih, ki mi strežejo?

3. Ko je šlo za Očetovo čast, spoznal je Jezus neustrašen, da je božji Sin, čeravno je vedel, da mu to spoznanje prinese smrt. Meni pa očita vest, da pogosto oskrunim čast božjo, čast svete vere, čast svojega bližnjega ali iz boječnosti ali iz lastne hudobije. Posihdob naj mi sveti Jezusov vzgled. Ne bom več v pričo trpel pogovorov zoper čast božjo, zoper čast cerkve, ali zoper čast bližnjega. S potrpežljivim prenašanjem boleznih hočem glasno pričati, da je Bog tudi takrat neskončno dobrotljiv in usmiljen, kedar nas kaznuje.

4. Peter je zatajil svojega Gospoda, za katerega je malo prej bil volje umreti. Njega, ki je ravno prej zoper celo trumo

potegnil svoj meč, preplaši zdaj glas dekle vratarice. Kako pogosto se je meni enako godilo! Najsvetejše sklepe sem sklepal, pa ob prvi skušnjavi so se podrli. Jokati hočem v svoji duši zaradi te nestanovitnosti, kakor Peter. Hočem pa tudi čuvati nad seboj, hočem moliti k Bogu, hočem v Boga zaupati. Zoper svoja slaba nagnjenja se hočem vojskovati in se ponižati pred Bogom. To hočem v svoji bolezni, in to hočem tudi ves čas svojega življenja!

Molitev.

O Jezus! jaz tebe spoznam in molim kot svojega Boga in Zveličarja tudi v podobi človeka, ki je zasramovan in k smrti obsojen. Mojo dušo prešinja misel, da tako je trpel za moje odrešenje in meni v posnemanje On, v katerem ni bilo nobenega greha. Potrди me s svojo milostjo, da vero v tebe in v tvoje sveto evangelje spričujem vselej z besedo in z dejanjem, zlasti pa v svoji bolezni. Pomagaj mi, da sem

mirno udan in voljen, ne samo za te živeti, temuč tudi za te trpeti in umreti. S pogledom, ki ni pretil maščevanja, temuč obljubljal odpuščanje, ganil si Petrovo srce, da se je bridko zjokal. Gani po svoji milosti tudi moje srce, da svojih grehov ne obžalujem malo-srčno, temuč zaupljivo zavoljo tvoje usmiljene ljubezni. Tako bi rad s potrpežljivim prenašanjem boleznj poslužil to, kar sem zadolžil. Tako bi rad hodil za teboj tukaj v tvojem trpljenji, tamkaj pa v tvoji časti. Amen.

V s r e d o.

Kako se je dal Jezus bičati in s trnjem kronati.

Zgodba.

Jezus naj umrje, tako je sklenil njemu sovražni visoki svèt, in Pilat naj ga v smrt obsodi. Z vrvmi povezanega peljejo Jezusa kot razbojnika k Pilatu, da naj ga zasliši in obsodi. Mirno in jasnega obraza je stal Jezus pred sod-nikom, kakor zamore le sama nedolžnost

stati na sodbi. Pilat ga je zares tudi nedolžnim spoznal in je iskal priložnosti, da bi ga rešil krvoločnosti Judov. To se je pa nanese tako-le. Ravno tega dne bi imel Pilat po stari navadi oprostiti in izpustiti Judom enega ujetnika. Zato je postavil zraven Jezusa nekega Barabo, zloglasnega roparja in morilca, ter je rekel ljudstvu: Tukaj sta dva ujetnika, Jezus in Baraba; izvolite sami, katerega naj izpustim in pomilostim? O zdaj bo vendar ljudstvo si izvolilo Jezusa, kateremu je pred kratkim vpilo: »Hosana sinu Davidovemu!« — Nikar ne! Veliki duhovni so se dogovorili, da ne jenjajo, dokler ne spravijo Jezusa na križ. Od njih podšuntano ljudstvo pa je zagnalo od vseh strani divji krik: »Ne Jezusa, temuč daj nam Barabo!« — »Kaj pa naj storim z Jezusom«, reče prestrašeni Pilat. »Križaj ga!« zakričali so vsi. Veliko žalost je občutilo Jezusovo srce, ko je slišal, da to nehvaležno ljudstvo divje zahteva njegovo smrt. Tudi Pilat je čutil to krivico, zato še

ni obsodil Jezusa, le ukazal je, da naj ga krvavo bičajo. Grozna je bila ta kazen. Po navadi so takim hudodelcem slekli oblačila, privezali je ob kak steber in z jermeni pretepali. Rimski biriči so spolnili ta ukaz natanko, in storili so še več. Peljali so bičanega Jezusa iz dvorišča, ogrnili so mu rudeč postaran plašč in mu v roko dali trst. Potem so spletli krono iz trnja ter mu jo pritisnili na glavo. Jemali so trstiko, pa ž njo po glavi tolkli Jezusa. Pljuvali so v njega, poklekovali so pred njim ter mu porogljivo klicali: »Bodi pozdravljen, kralj Judov!« — Tako neusmiljeno bičanega, boleče kronanega, grdo zasramovanega Jezusa je postavil Pilat pred ljudstvo ter je sočutno rekel: »Glejte, kakšen človek!« Mislil je Pilat, da bo tak pogled ljudstvo vendar le naklonil k usmiljenju. Ljudstvo pa je kričalo: »Križaj ga!« — Kaj pa je Jezus počel? Na krivo obdolženje je molčal, in hudo bičanje je mirno prestal. Najkrivičnejše obtožbe je krotko poslušal in potrpež-

ljivo je nagnil svojo glavo proti trnjevi kroni.

Nauk.

1. Hude, prehude so bile bolečine, katere je na svojem životu občutil grozno bičani in s trnjem kronani Jezus. Kedar v duhu premišljujem tako zdelanega Jezusa, tedaj moram s spokornim razbojnikom na križi zaklicati: »Moje trpljenje je zasluženno, Jezus pa ni nič kazni vrednega storil!«

2. Jezus je molčal pri groznem bičanju; on je molčal pri bolečem in sramotilnem kronanju; molčeč je poslušal krivično zahtevanje svojega ljudstva, da naj se pomilosti morilec Baraba, on pa pribije na križ. To krotko in potrpežljivo molčanje, o božji Zveličar! me uči, kako naj tudi jaz prenašam svoja raznotera trpljenja na telesu in duši.

Molitev.

O Bog! ki pregleduješ najskrivnejša nagnjenja človeških src! ti gledaš tudi občutke moje duše, katere je da-

nes obudilo v meni premišljevanje grdo bičanega, s trnjem kronanega in hudo zasmehovanega Jezusa. Ker sem stvar tvojih rok, zato nosim v sebi podobo svojega Boga. Zdaj v tej boleči bolezni pa nosim tudi na sebi podobo trpečega Sinu božjega. Oh, kolikokrat sem prvo podobo omadežal! ali bom mar tudi drugi podobi postal nezvest? Ali bom jaz, učenec Jezusov, mar še tirjal, da naj me nikdar ne zadene nobeno trpljenje duše ali telesa? Ne tako, marveč tolažiti se hočem z mislijo, da je tudi moj Zveličar trpel na životu in na duši. Veseliti se hočem te milosti, da ne samo verujem v Jezusa, temuč tudi zavoljo njega trpim. Ravnaj torej z menoj, pravični Bog! po svoji božji volji. Potrpežljivo hočem nositi vse bolečine, ktere mi pošiljaš. Vsako svoje trpljenje hočem pa združiti s svetim trpljenjem svojega Zveličarja. Le daj mi svojo premožno milost, nebeški Oče! in jaz bom v dejanji dopolnil, kar zdaj resno obetam. Za to te prosim po bolečem

bičanji in kronanji Jezusa Kristusa, tvojega Sina. Amen.

V četrtek.

Kako Jezusa Poncij Pilat v smrt obsodi.

Zgodba.

Zdaj je spoznal Pilat, da je bilo za-
stonj vse prizadetje, rešiti Jezusa. Zato si
dá prinesiti posodo z vodo, umiva si roke
pred ljudstvom in reče: »Jaz sem ne-
dolžen na krvi tega pravičnega.« Ljud-
stvo pa je divje vpilo: »Njegova kri naj
pride nad nas in naše otroke! Če se
mu krivica godi, pa bomo mi in naši
otroci dajali odgovor ali trpeli kaznen.«
Zdaj izreče Pilat svojo sodbo: »Baraba
naj se izpusti, in Jezus naj umrje na
križi.« — Mirno posluša Jezus sodbo,
kakor pravični, ki se daruje za srečo
svojih. Z ljubeznijo objame križ, na
katerem se ima dopolniti zveličanje, ki
mu je toliko pri srci. Čeravno je že
po dosedanjih mukah ves oslavljen, ven-
dar vleče težki križ na svojih ramah

proti Golgati. Pa on bi se bil mrtev zgrudil pod križem, ako bi ga moral prinesiti do vrha. Da se to ne zgodi, primorali so nekega Simona iz Cirene, ki je gledal ta strašni križev pot, da je pomagal Jezusu križ nositi. Tako je hodil na goro, surovi biriči pa so se smijali in porogljivo norčevali. Za njim jo je udrla velika množica ljudstva, med njo tudi žene, ki so se milo jokale nad Jezusom. Njih solze opazi naš Gospod. Čeravno ves oslavljen in do smrti utrujen, nagovori Jezus žene, rekoč: »Ve hčere Jeruzalemske! ne jokajte čez me, le jokajte čez vas in vaše otroke. Zakaj prišli bodo hudi dnevi strahu in zmote čez vas!« Tako je prerokoval Jezus tisto nesrečo, ki ima priti čez Jeruzalem, in je hodil med dvema razbojnikoma svoj pot na goro Kalvarijo. Kjer so po navadi usmrtili največje hudodelnike, tam stoji zdaj usmiljeni Jezus, Jagnje božje v mesnici, božji Sin v rokah rabeljnov.

Nauk.

1. Grozna je bila zmota izraelskega ljudstva. Umorilo je svojega dobrotnika, pa ni se balo kazni za prelito nedolžno kri. O Bog! obvaruj mojo dušo take zmote, in daj meni milost, da bom zaupljivo k tebi klical: »Oče, ne ravnaj z menoj po mojih hudobijah!«

2. Z mirno udanostjo poslušaj Jezus krivično sodbo. S potrpljenjem nosi težki križ ter gre smrti neustrašen naproti. Mar me ne bo spodbujal ta vzgled, da naj tudi jaz s potrpljenjem nosim svoj križ? Ako je božja volja, da umrjem, vsprejem smrt s krščansko udanostjo. Ta naj bo moja zadnja daritev za moje grehe.

Molitev.

O božji Zveličar! tvojega vzgleda se hočem držati vse dni svojega življenja, zlasti pa v dnevih svoje bolezn. Kedar se duša upira trpljenju in umiranju, tedaj se hočem v duhu spominjati svetega križa, na katerem je umrl začetnik

mojega življenja. V tem spominu hočem iskati tolažbe in miru za svojo dušo. Tako, o Gospod! sklenem zdaj sam pri sebi. Ti si mirno poslušal svojo obsodbo, pomagaj tudi meni, da se zmagovalno vojskujem zoper nezmerni strah pred sodbo. Učil si me po svojem vzgledu, kako naj trpim; podpiraj me tudi s svojo mogočno milostjo, da voljno nosim križ, ki si ga meni naložil. Saj si ga nekdam sam nosil za me in za vse ljudi na goro Kalvarijo. Ti si povelečal čast svojega Očeta s tem, da si molčal v svojem trpljenji. Tudi jaz hočem tvoje ime povelečati s tem, da voljno prenašam svoje bolečine. Potrpežljivo objamem svoj križ. O božji Zveličar! če hočeš, da na tem križi živim in umrjem, pa naj se zgodi tvoja presveta volja. Amen.

V p e t e k.

Kako milo nas uči ljubi Jezus na križi.

Zgodba.

Že stoji usmiljeni Jezus na mestu, kjer se ima začeti njegovo zadnje ter

najbridkejše trpljenje. Po stari navadi so mu piti dali žolča z vinom namešanega, da bi omôčen manj čutil bolečine križanja. Jezus pa ni pil, ker se ni hotel neobčutnega storiti zoper telesne bolečine. Njegova želja je bila samo ta, da s trpljenjem ostane pokoren in v ljubezni do svojega Očeta, in da se tako daruje za blagor človeškega rodú. Zato je sicer okusil pijačo, pil je pa ni. Precej začnejo biriči utrujenemu Jezusu trgati oblačila s krvavega života. Surovo ga poderejo na križ ter nanj prižebljajo roke in noge. Potem vzdignejo križ s križanim Zveličarjem, pa ga trdo zasedijo v tla. Da se poviša osramočenje, postavili so Jezusa v sredo med dva razbojnika, kakor da bi on bil med njimi največji hudodelnik. Tako torej visi na križi Jezus, Sin božji! Oh, kaj je pretrpel takrat na duši in telesu! — Pa ni je tožeče besede iz njegovih ust. Samo besede usmiljenja se slišijo. On prosi celó za svoje morilce: »Oče, odpusti jim, zakaj oni ne vedó, kaj de-

lajo!« O krotko Jagnje božje! ali bi zamogel kdo tebe poslušati tako prosečega in tebe gledati tako trpečega brez sočutja do tebe? Kolika trdosrčnost se vidi na ljudstvu, na vojakihi, na svetovalcihi in na farizejih! Ti vsi še zasramujejo neznansko trpečega Jezusa. Grdo mu kličejo: »Ti prevzetnež, ki podiraš tempelj in ga v treh dneh zopet pozidaš, reši zdaj sebe samega! Če si kralj izraelski, pa posluži se svoje mogočnosti in stopi s križa!« Kako je vendar krvavelo srce Jezusovo, ko je gledal, da ga zatajuje in psuje njegovo ljubljeno ljudstvo, za katero je šel v smrt. Trpeti mu je bilo naloženo, in ta naloga se ima na drobno spolniti. Še celo eden izmed dveh razbojnikov, ki sta bila križana ž njim, je povzdignil svoj glas zoper njega ter nevoljno zaklical: »Ako si božji Sin, pa pomagaj sebi in nama!« Drugače je mislil drugi razbojnik, ki je glasno priznal svojo hudobijo in Jezusovo nedolžnost. »Kar midva trpiva«, tako je rekel, »to sva zaslužila s svojimi

dejanji; ta pa, ki trpi zraven naju, ni storil ničesar hudega.« Še celó očitno je spoznal svojo vero in svoje zaupanje v Jezusa, rekoč: »Gospod! spomni se mene, kedar prideš v svoje kraljestvo!« Jezus, ki je molčal na preklinjanje prvega razbojnika, ni molčal na to očitno spoznanje drugega hudodelnika. Njegovo trdno vero in otroško zaupanje glasno poplača s tolažilno obljubo: »Še danes boš z menoj v raji, na kraji zveličanih!« Nespokornost enega razbojnika je čutil Jezus prav v srce; pa spreobrnjenje drugega razbojnika ga je veselilo še umirajočega. Na križi viseč je pridobil še eno dušo za sveta nebesa. Prelival je sicer Jezus svojo kri za zveličanje vseh ljudij, a vsi ne postanejo deležni njegovega odrešenja. Kdor se milosti božji upira, si pot do zveličanja sam podira.

Nauk.

1. Jezus se ni hotel neobčutnega storiti za grozne bolečine, ki so ga čakale. Hotel je vse prestati in se srčno

bojevati s smrtjo, ker je taka bila volja njegovega nebeškega Očeta. Ali bi se jaz mogel imenovati učenca Jezusovega, ko bi se upiral naredbam svojega Boga? ko bi nestrpnost zahteval polajšanja in zdravja? Tega nikakor ne smem, temuč pomiri naj me misel: Čas mojega življenja in uro moje smrti odločil mi je sam Bog nebeški!

2. Kako neizrečene bolečine je trpel Jezus, ko so mu potrgali obleko s krvavega života; ko so mu z žebli predrl nogo in roke; ko so ga do smrti mučili od devete ure zjutraj do treh popoldne! Kako pohlevno, mirno in voljno je prenašal Jezus vse te bolečine! Jaz pa bi se pritoževal in nevoljno jokal, čeravno se moje bolečine še primeriti ne dajo Jezusovim? Moj ljubi Bog! takó-le zdaj sklenem in tebi obljubim: Ako že ne morem molčati, kedar hudo pritisne bolečina, pa naj moje vzdihovanje ne bo nevoljno ali maloverno, temuč takšno, kakor bi Boga prosil pomoči in milosti.

3. Sredi svojih največjih bolečin prosi Jezus še usmiljenja svojim morilcem: »Oče, odpusti jim!« Tudi je zagovarja pred nebeškim Očetom, rekoč: »Oni ne vedó, kaj delajo.« Kedar v svojem duhu tako slišim Jezusa prositi, ali ne bom prav iz srca odpustil vsem, ki so me kedaj razžalili? Ali ne bom tudi jaz klical k Bogu: »Oče, tudi ti odpusti jim, in daj jim po svoji dobroti vse to, česar jim jaz dati ne morem.«

4. Jezus je prenašal mirno in ljubeznivo najgrše zasramovanje, mene pa bi že vznemirila najmanjša besedica mojih domačih ljudij? Jaz bi mar z nevoljnim odgovorom žalil Boga in svoje ljudi zavoljo kake besedice, ki ni bila hudo namenjena, ali katere jaz sam nisem prav razumel? Tega nikar ne!

5. Razbojnik na križi je skesano spoznal, da je zaslužil trpljenje po svojih hudobijah. Vse bolečine in smrt je daroval v zadoščenje za storjene grehe. On je trdno veroval v Jezusa in je

vanj tudi trdno zaupal. S tem se je vrednega storil Jezusovih tolažeb in milosti polnih besed: »Še danes boš z menoj v raji.« Tudi jaz ne smem malosrčen postati zavoljo svojih grehov. Vse svoje očitno in skrito trpljenje, za katero zna le samo Bog v nebesih, sprejeti hočem iz božje roke kot zaslužen kaznen za svoje grehe. Trdno hočem zaupati, da pridem tudi jaz enkrat tja, kjer je Jezus, moj Zveličar. V stanovanje zveličanih, v sveta nebesa upam gotovo priti po Jezusovi milosti.

Molitev.

Tvoja volja je, o Bog! da ležim tukaj na križ boleznih pribit. Naj torej stori tvoja usmiljena ljubezen, da sveti križ postane za me šola, v kateri se od Jezusa učim trpeti in umreti. Tako pohlevno in v voljo nebeškega Očeta udano trpeti, kakor je trpel Jezus; tako srčno za svoje grehe umreti, kakor je umrl Jezus za grehe vsega sveta: to so moje želje. O Bog! potrdi me, da tudi v de-

janji dopolnim to daritev, ki ti jo zdaj v duhu darujem. Do zdaj sem bil podoben Simonu iz Cirene, ki ni vedel, da nosi križ božjega Sina in se je dal siliti, da ga je nosil. Tudi jaz nisem imel zadosti srčnosti, da bi prostovoljno se ponudil, nositi križ Jezusov. Ker si ga pa ti, o Gospod! položil na moje rame, pa se pohlevno podvržem kakor jagnje, ki se nese v mesnico. Zakaj bi se, moja duša! izročala nepokoju in žalosti? Hvali in počasti Gospoda tudi v temni noči bolečin, ki se zaletavajo v te, kakor si ga nekdam hvalila in častila ob jasnem dnevi srečne zadovoljnosti. Zares, to hočem storiti, o Bog! ohrani mi ta sklep. Kedar se maja moja voljnost v dolgem bolenji; kedar postajam malosrčen v hudih bolečinah; kedar me ožalostuje opomin na smrt: oh usmiljeni Oče nebeški! tedaj stori, da nahajam trdnost in tolažbo in pomirjenje v križi, na katerem je trpel in umrl ljubi Jezus, moj vzgled. Za to milost te prosim po bolečem križanji Jezusa Kristusa. Amen.

V s o b o t o.

Kako umira usmiljeni Jezus na križi.

Zgodba.

V največjih bolečinah in od Judov prehudo zasramovan visel je Jezus na križi. Skoro že ob konci svojega pozemskega življenja zagleda Jezus svojo mater pod križem. Materina ljubezen jo je privedla sem, kjer gleda svojega preljubega Sina tako grozno trpečega. To znotranjo boleost svoje matere poznal in čutil je Jezus. Njenega občutnega srca ni hotel še bolj užaliti z ganljivim slovojemanjem, spolnil pa je še zadnjo dolžnost sinovske ljubezni do nje. Preljubeznivo pogleda s križa svojo mater, pokaže z očmi na Janeza in reče: »Glej, tvoj sin; Janeza boš od zdaj imela za sina.« Janezu pa pomigne z očmi in reče: »Glej, tvoja mati; tebi izročim svojo mater, da za njo skrbiš.« In Janez je umel, kaj si je v srci mislil njegov Učenik. Vzel je Marijo v svojo hišo in po sinovsko skrbel za njo do njene smrti.

— Bilo je ravno o poldne in vse obnebe jasno, kar se stemni solnce nad vso zemljo. Mrknilo je, ko da bi vsa narava hotela izreči: Zdaj umira božji Sin! Jezus pa je ravno tačas zbiral svoje zadnje moči ter je glasno zaklical: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« To niso bile obupne besede; ž njimi je Gospod le na znanje dajal svojo največjo boleost. Rekel je ž njimi blizo to-le: Moj Bog in Oče! zakaj si mi odtegnil svojo tolažbo sredi najbridkejših bolečin in ob času smrtnega strahu? Čutil se je zavrženega, zapuščenega in brez vsake tolažbe. Že je bilo vse dokončano, kar se ima po božji naredbi zgoditi v odrešenje človeškega rodú. Da se tudi spolni 22. vrsta 68. psalma, zaklical je Jezus: »Žejen sem.« Neki vojak prihiti, namoči gobo v jesih ali kis, natakne jo na rago, pa jo podá Jezusu na ustni. Tako se je dopolnilo, kar prerokuje sveto pismo: »Dali so mi žolča v jed, in ko me je žejalo, napojili so me z jesihom.« — Ko je vzel usmiljeni Jezus

nekaj kapljic te pijače, zaklical je na glas: »Dopolnjeno je! Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!« Potem je nagnil svojo glavo in je umrl. Ravno ko je umiral Jezus na križi, pretrgalo se je zagrinjalo v templji na dvoje od vrha do tal. V mestu in okoli mesta se je potresla zemlja, in pokalo je skalovje, v katerem so bili grobovi Judov. Tako je vsa narava oznanjevala in obžalovala smrt svojega Stvarnika.

Nauk.

1. Umirajoči Jezus še v svojem največjem trpljenji ni pozabil svoje matere in svojih učencev. Kako sem pa jaz v svojih zdravih dneh skrbel za večno in časno srečo svojih ljudij? Ali sem za nje poskrbel najbolj ko mogoče? Komu sem je priporočil? Ali zamorem pred božjim obličjem reči, da me pri svoji oporoki ni vodil kak nepošten namen, ne kaka neopravičena nevoljnost, kaka grešna prijaznost?

2. Na križi umira Jezus in njegova smrt ga loči od preljubljene matere, ki

bridko joka nad tako izgubo. Ta težki dar ločitve Jezus velikodušno daruje svojemu Očetu. Zapustiti svoje otroke, svoje sorodnike, svoje domačine, zdi se tudi meni težko. Pa vendar sprejmi dopadljivo, nebeški Oče! ta dar mojega ginjenega srca. Tam na Kalvariji priporoča Jezus, ko se bori s smrtjo, svojo mater ljubljenu učencu ter mirno umrje. On naj bo moj vzgled, kedar me plaši žalostna misel: Kdo bo skrbel za izrejo mojih otrok? kdo bo odvracal od njih nevarnosti, ki mladini preté? kdo je bo tolažil, ako je zadene uboštvo in bolezen ali drugo trpljenje? — Od Jezusa se hočem učiti, da moram vso skrb za svoje izročiti Bogu in vse domače priporočiti božji ljubezni. On preživlja ptice pod nebom, on oblači lilije na polji, on bo tudi skrbel za moje, saj je njih Oče. Morebiti sem čez nekaj dnij ali čez nekaj ur že pred njegovim sedežem, potem pa imajo moji otroci in moji domači priprošnjika pri Bogu!

3. Jezus je že pretrpel vse mogoče bolečine in težave od zunaj, in na Oljski gori tudi najbridkejšo žalost od znotraj. Zdaj ob zadnji uri mu daje nebeški Oče občutiti dušni stan zapuščenosti brez vse tolažbe. Da je to prenašati bilo težko, kaže Jezusov klic: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!« Pa prestal je tudi ta boj; premagal ga je s stanovitno potrpežljivostjo. Na ta vzgled Jezusov hočem v duhu gledati in v njem iskati tolažbe, ako bi Bogu dopadlo, da tudi meni pošlje kako uro brez vse notranje tolažbe.

4. Prav utolažen je zamogel Jezus ob konci svojega trpljenja reči: »Oče, dopolnjeno je!« Zakaj on je dopolnil odrešenje človeškega rodu; dopolnil je tudi voljo svojega Očeta od svojega rojstva do svoje smrti na križi. O da bi tudi jaz v trenutku svojega umiranja veselega srca mogel reči: »Oče, dokončal sem posel, ki si mi ga v tem življenji odkazal!«

5. »Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!« Tako je molil Jezus in s temi

besedami je umrl. Že zdaj, o moj Bog! izročam tvoji očetovski ljubezni svojo dušo, ki je odkupljena po Jezusovi krvi. Naj bi tudi moja zadnja misel bila ta: V tvoje roke izročim svojo dušo! Ti si jo stvaril, Jezus jo je odrešil, in sv. Duh jo je posvetil. Vzemi jo, ko se loči od telesa, v večna prebivališča tvoje visokosti in časti!

Molitev.

Kje bi v najvažnejši zadevi svoje duše iskal z večjim zaupanjem tolažbe in miru svojemu zbeganemu srcu: kakor ob križi, na katerem si v vzgled za vse trpeče umiral ti, vir vseh čednostij in moj Zveličar! Saj kliče tvoja usmiljena ljubezen vsem nadlegovanim: »Pridite k meni vsi, ki trpite; potožite pred menoj svoje zbegano srce, jaz pa bom vas potolažil.« Glej, o Gospod! z otročjim zaupanjem pokladam svoje prošnje pred tebe:

Kedar pridem v nevarnost, da bi obupal o prehudih bolečinah, da bi po-

stal malosrčen, ali se vedel nestrpljivo: tedaj mi pridi na pomoč s tvojo močno milostjo, da v trpljenji stanoviten ostanem. Prosim te po pet svetih ranah, s katerimi si visel na križi! Prosim te po bolečem trpljenji, ki si ga občutil, ko so surovo prebodli tvoje roke in noge! Usmili se mene v tej bridki uri trpljenja! Pomagaj mi, tebi v čast in v pokoro mojih grehov nositi to trpljenje, ki ga jaz revni človek sam po sebi nositi ne morem.

Kedar mi hudo trga srce pogled na moje jokajoče otroke okoli mene; kedar me vznemirja misel, da se moram ločiti od svojih in je zapustiti: takrat naj me pomiri in tolaži spomin onega trpljenja, ki ga je občutilo tvoje preljubo srce, ko si gledal pod križem jokajočo svojo žalostno mater. Potem bom tudi jaz ta dar srca, ločitev od svojcev, udano položil na oltar nebeškega Očeta.

Kedar me vznemirja spomin na grehe celega mojega življenja, tedaj mi obudi po svoji dobroti tolažilno misel,

da si ti na križi plačal odkupnino za moje grehe, in da je tekla tvoja pre-sveta kri za odpuščanje grehov vsega sveta. O daj mi z veselim srcem za-upati, da so mi grehi odpuščeni, in da nad menoj ni izgubljeno tvoje trpljenje in tvoja smrt.

Kedar nezmeren strah pred smrtjo vznemirja mojo dušo, kedar me pre-tresa zadnja groza smrtne bridkosti: ta-krat daj mi v duhu pogledati na križ, na katerem si ti občutil najhujšo smrtno grozo in prestal najbridkejšo smrt. Po-tem mi še pošlji od zgoraj svojo tolažbo, pa se bom mirno podal tvoji volji, srčno se vojskoval za krono neumrjčnosti, in zaupljivo svojo dušo izročil tvo-jemu usmiljenju.

Bog ljubezni vsem, ki te prisrčno ljubijo! Bog tolažbe tem, ki v tebe trdno zaupajo! Usliši te moje prisrčne proš-nje! Le daj mi svoje milostno usmi-ljenje, pa bom srečno dokončal posel svojega življenja. Za to milost tebe pro-sim s trdnim zaupanjem v tvoje ob-

ljube. Ne daj, da bi to moje zaupanje propadlo. Prosim te v imeni tvojega Sina Jezusa. Ne glej torej na mojo nevrednost. Glej na neskončno zasluženje Jezusovega trpljenja in umiranja. Potrди in potolaži mojo zbegano dušo zdaj in ob moji smrtni uri. Amen.

**Trojna zahvala in prošnja h križanemu
Jezusu.**

(Od svete Jere.)

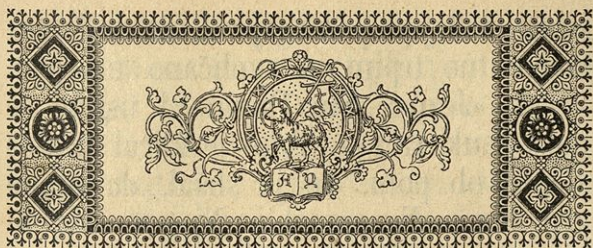
1. O ti najkrotkejše Jagnje božje! ki si tako revno tri ure visel na križi; iz vsega svojega srca te zahvalim za neznane bolečine, katere si pretrpel, kedar si bil na svetem križi tako neusmiljeno razpét, da so se tvoje kosti lahko štele; in prosim te, da mi zavoljo tistih bolečin odpustiš, karkoli sem se s svojimi udi proti tvoji dobroti pregrešil. Amen.

2. O ti najnedolžnejše Jagnje božje! s hvaležnostjo vseh stvari te zahvalim za bridko žejo, katero si ti trpel na

križi za zveličanje svetá, kedar si z umirajočim glasom zaklical: »Žejen sem!« pa si le jesiha in žolča piti dobil; prosim te, zavoljo bridkosti tiste žeje mi odpusti, karkoli sem se s požrešnostjo v jedi in pijači pregrešil. Amen.

3. O ti najsvetejše Jagnje božje! z nasprotno hvaležnostjo presvete Trojice te zahvalim za neizmerno trpljenje, katero si prestal, kedar si tako neusmiljeno na rokah in nogah z železnimi žreblji bil na križ pribit, da je tvoje srce od bolečin se pretreslo in so vse tvoje žile se skrčile. Zavoljo teh strašnih bolečin in tvoje bridke smrti te prosim, izbriši vse grehe mojih rok in nog, in daruj te rane svojemu nebeškemu Očetu v spravo za me! Amen.

Tretji del.

Različni opomini za bolnika, kedar se mu bliža
smrtna ura.

Prošnje bolnikove pred smrtno uro.

Prosi polajšanja bolečin.

1. O Bog! tvoji vsemogočnosti se nič ne ustavi; ako le hočeš, pa sem ozdravljen. (Mat. 8.) — S takim zaupanjem je potožil Jezusu oni revež v svetem evangelji svoje težave in je našel pomoč. S temi besedami kličem k tebi tudi jaz, moj Zveličar! Tvoja vsemogočnost je vzbudila mrličje iz groba; ako le hočeš, pa je rešeno tudi moje življenje. Če pa hočeš, da zdaj zapadem

smrti, tedaj pa pomagaj mi, da do konca stanovitno trpim in zveličano umrjem.

2. »Jezus, Sin Davidov! usmili se me.« (Luk. 18.) — Tako je klical na glas slepec ob potu, ko je slišal, da mimo gre Jezus Nazarenski. Njegov klic ni bil zastonj. Njegova trdna vera v Jezusa je bila poplačana s tem, da se mu je spolnila prošnja. Njegovo trdno zaupanje v božje usmiljenje povrnilo se mu je s tem, da je ozdravel. S tako vero in s takim zaupanjem hočem tudi jaz moliti: Jezus! Sin Davidov! usmili se me!

3. Ti gledaš moje trpljenje, o Bog! tvoja roka ga mi je naložila. Ti veš, da ga želim iz tvoje roke zaupljivo sprejemati in stanovitno nositi. Ti pa veš tudi za mojo revnost, ker si vsevedni Bog. Zato kličem k tebi: Oče! polajšaj moje trpljenje, daj mi malo odpočiti. Če pa nočeš tega storiti, tedaj potrdi v meni vsaj moči, da tebi dopadljivo prenašam to trpljenje.

4. Tam na Oljski gori je pokleknil Gospod na zemljo in molil k svojemu

nebeškemu Očetu: »Oče, ako je mogoče, naj gre mimo mene to trpljenje; vendar ne moja, le tvoja volja naj se zgodi.« (Mat. 26.) — Po tem vzgledu Jezusovem hočem tudi jaz v težavni uri moliti k Bogu: Oče! moj Oče! o da bi se jaz mogel izogniti tej uri! Saj je tebi vse mogoče! Vendar ne moja svetna, le tvoja božja volja naj se zgodi.

Prosi zaupanja v božjo pomoč.

5. Blagor mi v boleznih, da verujem v božjo besedo. Ta me uči, da tistim, ki Boga ljubijo, se steče vse v prid. (Rom. 8.) — Torej tudi to moje trpljenje se bo steklo v blagor moje neumrjoče duše, ako je prenašam iz ljubezni do Boga. Tudi to mi bo služilo v zveličanje, ako je z otročjo pokornostjo darujem svojemu Očetu v nebesih. V svoji boleznih torej nisem zavržen od očetovske roke svojega Boga. Jaz nisem pozabljen od očetovskega srca svojega Zveličarja. Lahko torej zakličem: Vse, kar si storil, o Bog! si dobro storil in

moji duši v prid namenil. Tvoja sveta volja naj bo tudi moja!

6. Bog je zvest v svojih obljubah. On nas ne daje skušati nad naše moči. Skušnje, katere nam pošlje, že tako uravna, da je zamoremo zmagati z njegovo milostjo. Tako obljubo nam daje sveto pismo. (I. Kor. 10.) — V to obljubo, o Bog! trdno zaupam. Moje težave naj me ne delajo malosrčnega. Ne bom se žalostil z mislijo na smrtni strah in na prihodnje trpljenje. Naj se zgodi, kar je sklenila tvoja previdnost z menoj.

7. Ti nam ne pošiljaš trpljenja, o Bog! da bi nas potisnil spred svojega obličja, temuč da nas pokoriš zavoljo naših grehov. Tudi nas hočeš rešiti ostre pravice, katera v večnosti kaznuje brez prizanašanja. Tako uči sveto pismo (I. Kor. 11.) — Moja bolezen je torej delo tvoje usmiljene ljubezni. Ravnaj torej z menoj po svoji božji volji. Dokler sem na svetu, želim svoje grehe spokoriti. Kedar pa stopim v večnost, tedaj mi bodi tam usmiljen.

8. Ne strah pred smrtjo, ne upanje življenja, ne nebeške, ne pozemske moči nas ne bodo zamogle ločiti od ljubezni, katero nam je Bog obljubil po Jezusu Kristusu. Tako je izrekel sveti Pavel svoj trdni sklep. (Rom. 8.) — Tudi jaz, o moj Bog! izrekam zdaj pred tvojim obličjem, v zaupanju na tvojo vsemo-gočno pomoč: da vezi ljubezni med me-noj in Jezusom ne bodo razrešile hude bolečine moje bolezn, ne grozna smrt, ne stiske tega življenja, niti grenkost umiranja. To je moja volja v bolezn. Gospod! daj mi rajše umreti, kakor preklicati to svojo voljo.

9. Spomin na moje grehe in na sodbo me zdaj ne sme več plašiti, zakaj Oče je sodbo izročil Sinu. (Jan. 5.) — Jezus bo tvoj sodnik, moja duša! zaupaj v njega. Oni Jezus, ki je prišel na svet, da usmiljeno poišče grešnike; oni Jezus, ki je iskal izgubljeno ovco, in jo na svoje rame vzel ter nesel k svoji čredi; oni Jezus, ki je na križi svojo kri preлил za odpuščanje grehov: ta Jezus bo tvoj

sodnik. On je gledal tvoje kesanje in te ne bo zavrzel.

10. Iz tvojih besed vem, o Bog! da odrešenja ne smem upati po nobenem drugem, kakor po Jezusu. (Ap. dej. 4.) — Poglej torej na Jezusa, moja duša! ki vzdihuješ po rešenji. Od njega ti pride tolažba v tej uri trpljenja. Tvoje odrešenje je delo njegove usmiljene ljubezni. V tebe, o Jezus! hočem verovati; v tebe, o Jezus! hočem upati; tebe, o Jezus! hočem iz srca ljubiti. V spričevanje tega pa hočem potrpežljivo nositi vse naložene križe.

11. Kdor posluša tvoj glas in gre za teboj, tega spoznaš za svojo ovco, katero pelješ na pašo večnega življenja. (Jan. 10.) — Jaz poslušam tvoj glas: »To trpljenje ti je naložil nebeški Oče, vojskuj se srčno, zakaj to je vojska za sveta nebesa.« Slušati hočem ta tvoj klic; samo to tolažbo mi daj, da sem med tvojimi ovci, katere pelješ v večno življenje.

12. V tolažbo vsem trpečim je pre-rokoval Izaija o tebi, o Jezus! da ne

boš polomil potrtega trsa, in da ne boš pogasnil tlečega stenja. (Mat. 12.) — Glej, o Gospod! jaz sem ubog in siromak, in moj duh je pred teboj ponižan. Ne ulomi celo potrtega trsa, in ne ugasni čisto tlečega stenja. Ne daj, da bi moj duh bil brez vse tolažbe, temuč daj mu trdno zaupanje v tvojo pomoč.

13. Ne udajaj se malosrčnosti, moja duša! spominjaj se Jezusa. On je srednik med Bogom in ljudmi, ki je dal samega sebe v smrt, da je postal odkupnina za nas vse. (I. Tim. 2.) — Te bo mar on, ki te je ljubil tako prisrčno, zapustil zdaj v dnevih tvoje bridkosti? Mar ti on, ki se je tebe usmilil tolikanj ljubeznivo, ne bo pomagal ob najtežji uri tvojega življenja? O poslušaj vendar veselo obljubo božjo: Če bi že zamogla mati pozabiti svojega sina, pa vsaj jaz ne bom pozabil svoje stvari.

14. Potrt je moj duh, močno potrt od težkega trpljenja, pa vendar ne jenjam zaupati v tebe, o moj Bog! Zakaj mi imamo v Jezusu višjega duhovna, ki je

sam občutil vse bolečine, telesne in dušne, in zna zato imeti potrpljenje z našimi slabostmi. (Hebr. 4.) — Zaupno torej pokleknem pred tvoj sedež in kličem: O Jezus! ti veš iz svoje skušnje, kako se godi trpečemu, tudi poznaš mojo revnost. Potrди me torej, da stanoviten ostanem v svojem trpljenji, in tako pridem tja, kjer si ti v časti svojega Očeta!

15. Kdor veruje v življenje, ki ne segnija s truplom, ta se ne boji smrti. Kdor veruje v vstajenje mrtvih, ta se ne boji trohnobe v grobu. Čuj, o Bog! jaz verujem vstajenje života in večno življenje. Naj že smrti zapade ta moja zunanja odeja, duh moj ne umrje. Naj že v grobu strohni ta telesna hiša moje duše, saj ni ukončana za večno. Nekdaj je Jezus obudil v življenje Lazarja, ki je bil že štiri dni mrtev. On bo tudi mojemu duhu iz tega prahu pozidal novo in boljše stanovanje. S to vero se jaz tolažim, in tako smrt in trohnoba nimata nič strašnega za me.

Prosi odpuščanja grehov.

16. S skesanim srcem te prosim milosti, usmiljeni Jezus! Preden stopim pred tvojo sodbo, prosim odpuščanja grehov. Tam na križi je tekla tvoja kri tudi za me. Ne pusti, da bi se pogubila moja tako drago odkupljena duša. Jaz kličem tvoje usmiljenje, ki je odpustilo grešnici vse grehe, in ki je podelilo milost še celó razbojniku na križi. — Ne plaši se, moja duša! zaupaj v Jezusovo milost. Tudi tebi so tvoji grehi odpuščeni!

17. Spomni se svoje milosti, o Bog! in zavoljo svojega imena odpusti mi moje hudobije. Iz nebes poglej na me in usmili se me! Ubog sem in siromak, stiske mojega srca se množijo, reši me iz mojih nadlog. Samo v tebe zaupam, ne daj, da bi se pogubilo moje upanje.

18. Za čas svojih zdravih dnij nisem živel vselej tako, da bi bil mogel reči: Jezus živi v meni. S skesanim srcem to spoznam. Zdaj pa na postelji bolan zamorem reči s svetim Pavlom:

Z Jezusom sem križan; živim še sicer, pa ne jaz živim, temuč Jezus živi v meni. (Gal. 2.) — Česa bi se torej bal? Ako živim, bo vse moje življenje darovano Jezusu; ako pa umrjem, saj vem, da je dan moje smrti tudi dan plačila za moje bolečine. Jezus Kristus je meni življenje, in umreti je meni dobiček.

19. Vem, da je grešniku strašno, ako zapade rokam vsemogočnega Boga. (Hebr. 10.) Zatorej iskreno kličem s cestninarjem v svetem evangelji: »O Bog! bodi meni ubogemu grešniku usmiljen.« (Luk. 18.) — Jaz pa tudi vem, da božja beseda blagruje one, katerim so grehi odpuščeni. (Rom. 4.) Zatorej se popolnoma izročim tvojemu usmiljenju in upam odpuščanja svojih grehov. Ravno zategavoljo te prosim, o Bog! le ravnaj tukaj z menoj po svoji pravici, samo tamkaj naj najdem usmiljenje pred tvojim obličjem.

20. »Oče! jaz sem grešil zoper Boga in zoper tebe.« Tako je klical izgubljeni sin, ko se je skesan povračal k svojemu

očetu. S tem spoznanjem je že ganil očetovo srce, da je spet zadobil prijaznost in ljubezen njegovo. (Luk. 15.) — Jaz vem iz Jezusovih besed, nebeški Oče! da je to podoba tvoje usmiljene dobrote do vseh skesanih grešnikov. Zatorej ne plašite moje duše, ve žalostne podobe mojega grešnega življenja! Skesano sem se spovedal svojemu Bogu raznoterih svojih krivic. Trdno upam, da me je zopet z milo ljubeznijo očetovsko vsprejel med svoje otroke. S tem zaupanjem hočem nekdam stopiti pred svojega sodnika in klicati: »Glej, Oče! jaz nisem odrešen z minljivim zlatom in srebrom, temuč po predragi krvi Jezusa Kristusa, brezmadežnega Jagnjeta.« (I. Petr. 1.) — Ne daj, da bi se pogubila tako drago odkupljena duša!

21. Kako živo občutim v boleznih, kar Jezus pové v svetem evangelji: »Kaj bi hasnilo človeku, ako bi si pridobil ves svet, svojo dušo pa bi pogubil?« (Mat. 16.) — O da bi se jaz mogel tolažiti s tem, da sem ves čas delal v

tvojem imeni, da sem vse svoje misli in želje daroval samo tebi v čast; in da sem povsod iskal samo zveličanje svoje duše! Odpusti, Oče! da je toliko mojih dejanj bilo brez zasluženja za večnost. Sedanji dnevi mojega življenja naj bodo posvečeni samo imenitnemu delu za večnost. To je moja resnična volja. Pomagaj mi, o Bog! da to željo svojega srca spolnujem, dokler živim.

22. Kdor veruje v Boga Očeta, ki je poslal Jezusa, ta ima večno življenje, in strašna sodba ga ne bo zadela. Tako obljubuje Jezus sam. (Jan. 5.) — Če je bila moja vera v tebe, o Bog! ob mojih zdravih dneh le slaba vera; če sem jo zatajil tu in tam po svojem dejanji; če sem bil preboječ, da bi jo spoznaval serčno in vsikdar: o tedaj odpusti ske-sanemu grešniku po svoji milosti in po krvi Jezusa Kristusa! Zdaj verujem v tebe, svojega Očeta; zdaj verujem v Jezusa, svojega Zveličarja. Zdaj je vera v tvojo besedo in v tvoje obljube edina tolažba moje duše v trdih urah mojega

trpljenja. V spoznavanje te vere sprejmi mojo potrpežljivost v trpljenji in mojo udanost v tvojo presveto voljo. Zato mi daj, o Bog! to srečo, da učakam milostno sodbo pred teboj.

23. »Veliko opravilo, ki ga mi je naložil moj Oče, moram dopolniti, dokler živim; zakaj pride noč, ko se nič več ne more storiti.« Tako je govoril Jezus. (Jan. 9.) — Kako imeniten je ta opomin za me v boleznih, ker ta je za me čas zveličanja. Zdaj zamorem svoje grehe spokoriti, nebesa si prikupiti, in delo dokončati, ki ga je meni Bog naložil. Ti dnevi naj ne minejo za me brez zasluženja za večnost. Potruditi se hočem, da si s trpljenjem pridobim zasluženje pred Bogom. Pomagaj mi, o Bog! da ta svoj sklep tudi v dejanji spolnujem. Kmalu pride ura, ko ne bom mogel nič več storiti, kar bi bilo zaslužno za večno življenje.

24. Kako ljubeznivo in usmiljeno tolažiš ti, o Jezus! bolnika v svetem evangelji. »Zaupaj, moj sin! tvoji grehi

so ti odpuščeni.« Tako si rekel ti sam. (Mat. 19.) — Torej smem tudi jaz imeti zaupanje, da je dobro za mojo dušo. In res imam zaupanje; trdno se zanašam na tvoje usmiljenje, ki je odpuščati pripravljeno. Tako trdno upam odpuščanje grehov, kakor da bi iz Jezusovih ust bil slišal tolažbe polno besedo: »Zaupaj, tvoji grehi so ti odpuščeni!«

25. Spomni se tega, o Jezus! kar si storil za me. Bil sem izgubljen, in ti si me poiskal. Bil sem smrti vreden, in ti si za me umrl. Tvoj trud, tvoja kri in tvoja smrt naj ne bode izgubljena nad menoj. Poglej moje skesano in ponižano srce! Usmili se me in usliši moje prošnje!

26. Ti si, o Jezus! odvezal očitno grešnico; ti si umirajoč na križi obljubil zveličanje umirajočemu razbojniku. Bodi tudi meni Zveličar, preden postaneš moj Sodnik. Odpusti mi moje grehe, preden se mi približa sodnji dan. Ta ura mojih bolečin naj bo tudi ura tvojega sprijaznjenja z menoj.

Prosi udanosti v voljo božjo.

27. Na večer pred svojim trpljenjem je molil usmiljeni Jezus: »Moja duša je žalostna do smrti.« Moj Oče, ali smem prositi, da me obvaruješ tega trpljenja? Pa to bi bilo zoper namen, v kateri sem prišel na svet. Trpljenju se ne smem odtegniti. Tako je molil Jezus. (Jan. 12.) — Božja milost naj mi pomaga, da tudi jaz zamorem tako prositi. Moja duša je žalostna, in moja telesnost je prestrašena, ko čutim bolečine in umiranje. V tvojo sveto voljo se izročim in ne prosim, da bi mi preložil težave. Samo daj mi milostno pomoč, da vse tako prenašam, kakor ti hočeš, in dokler ti hočeš.

28. Usmiljeni Jezus! ti si žalostne sestre Lazarjeve tolažil s tem, da bo bolezen Lazarjeva povišala božjo čast. (Jan. 14.) — Prosim te, vodi tudi mojo bolezen tako, da bo v povišanje časti nebeškega Očeta in tvoje časti. Dostikrat sem v zdravih dneh žalil tvojo čast; pomagaj mi, da bodo zdaj tisti, ki me

vidijo, hvalili tvoje ime, rekoč: Tako trpi in umira, kogar božja milost tolaži in božja vsemogočnost podpira.

29. Ko je Peter na Oljski gori potegnil meč, da bi Jezusa branil pred sovražniki, rekel mu je Jezus: Nikdo se ne sme braniti, kedar gre za splovanje božje volje. Mar ne bom pil keliha, ki ga mi je odločil moj Oče? (Jan. 18.) — Na Jezusov vzgled se hočem ozirati. Moja duša! ne ustavljaj se trpljenju. Pravična volja božja ti ga je odločila, in ljubezen Očetova ti ga je naložila. Ne brani se keliha, ki ga tebi podaje tvoj Oče.

30. Čujte in molite, svari nas Jezus, da vas ne najde nenadoma oni dan, ki bo odločil vašo večnost. (Mat. 24.) — To je tudi meni povedano v boleznih. Čuti torej hočem, da delo svojega zveličanja dopolnim z živim spominom na tebe, moj Bog, moj Oče in moj Dobrotnik! Mirno udan v božje naredbe, otročje spolnujoč voljo nebeškega Očeta hočem spričati, da čujem nad seboj. Poznam

pa tudi svojo revnost, zato kličem k tebi, o Bog usmiljenja: Tvoja milost je storila, da imam dobro voljo, za splovanje pa sem še preslab. K temu potrebujem tvoje pomoči; podeli mi, nebeški Oče! tvojo pomoč. Za to te prosim po Jezusu Kristusu, Sinu tvojem.

31. Ko je nekdanj z Oljske gore gledal Jezus mesto Jeruzalem, tedaj se je razjokal nad tem mestom in tožil: »O da bi vsaj zdaj spoznalo srečo, ki se tebi podaje v tvoje rešenje!« (Luk. 19.) — Gospod! zdaj v boleznih spoznam, da sem revež, ki tebe potrebujem. Obžalujem norost svoje mladosti, ko sem živel, kakor da mi tebe ne bi bilo potreba. Zdaj rad mislim na tebe, svojega Boga, ki sem te prej tako rad pozabil. Zdaj hočem spokoriti svoje grehe, s katerimi sem tebe tako nemarno razžalil. Zdaj hočem moliti tvoje naredbe, zoper katere sem prej pogosto mrmral. Zdaj hočem skrbeti za zveličanje svoje duše, na kar sem v zdravju tako malo pomislil. Glej, preljubeznivi Bog! to je moja volja;

tako hočem porabiti čas svoje bolezn
za svoje zveličanje. O da bi po tvoji
vsemogočni milosti čas tvojega obisko
vanja postal za me čas zveličanja!

32. »Oče! jaz hočem, da tam, kjer
sem jaz, so tudi tisti z menoj, katere
si mi dal, da me gledajo v tvoji časti.«
(Jan. 17.) — Tako je molil Jezus za
svojce. O ti srednik med Bogom in med
ljudmi! ti si res tudi moj priprošnjik
tam ob desnici svojega Očeta. V tvoje
posredovanje zaupam in v tem zaupanji
molim: Oče! ko bo vojska mojega živ
ljenja dokončana, pokliči me v stano
vanje večnega veselja, kjer bom gledal
Jezusa v njegovi časti.

33. Jezus je umrl in umirajoč po
trdil resnico, da je on Sin živega Boga,
in da je njegov nauk božji nauk. »Res
nično, ta je bil božji Sin«; tako je spo
znal pogan, ko je videl Jezusa umirati.
(Mark. 15.) — Tvoja smrt, o Jezus!
daje moč moji veri. Tvoja smrt, o Je
zus! je torej moja tolažba ob umi
ranji. Z vero v tebe in tvoj nauk

sem živel, s to vero hočem tudi zdaj umreti.

34. Ne boj se, moja duša! ti si prejela po Jezusu Kristusu duha, v katerem zamoreš reči svojemu Bogu: »Abba, dragi Oče! Nisem suženj, temuč otrok in dedič božji.« (Gal. 4.) — Vzdigni se torej, moja duša! v mislih do nebes in kliči z vsem zaupanjem: Abba, dragi Oče! usmili se me! Glej, po milosti Jezusovi sem tvoj otrok in tvoj dedič.

35. Jezus je molil na vrtu Getzemani, in bil je potrjen v svojem trpljenji. On je molil tudi na križi, in zmagovalno je dokončal svoje trpljenje. — Ta vzgled Jezusov prešinja mojo dušo, da naj ga posnemam. Zares, moliti hočem kakor Jezus, da zamorem trpeti kakor on. Jaz hočem tudi trpeti kakor Jezus, da bom tudi dokončal kakor on.

36. »Jaz sem, ne bojte se!« S temi besedami si nekdanj, preljubi Jezus! osrčil boječe apostole na burnem morji Genezaret. — Kedar v burji trpljenja začanja moja potrpežljivost omahovati in

groza smrti me vznemirjati: tedaj govori ti, moj Zveličar! tudi moji duši, kar si nekdanj govornil svojim učencem: Ne boj se, jaz sem tvoj varih, tvoja pomoč! Potem se ne bom bal, srečno bom ob tvoji roki dosegel večno življenje.

37. »Gospod! tisti, ki ga ljubiš, je bolan.« To naznanilo so poslale sestre Lazarjeve do Jezusa. To je tudi moja molitev in molitev mojih domačih ljudij. Gospod! tisti, kateremu si naložil to trpljenje, potrebuje tvoje pomoči, tvoje tolažbe, tvojega osrčenja. Nekdanj nisi zavrgel te zaupne prošnje, enako tudi zdaj usliši mojo prošnjo in prošnje mojih domačinov. Povišaj tudi nad menoj svoje ime. Daj mi tolažbo v trpljenji in moč, da trpim. Take bo to moje trpljenje postalo tebi dopadljiva daritev.

38. Telesne bolečine in dušno trpljenje zamorejo sicer za nekaj časa potreti mojega duha; vendar mojega pri srčnega zaupanja v tvoje usmiljenje mi ne morejo vzeti iz srca. To se ne more in ne sme nikdar zgoditi. Po kratki

težavi mi pride spet tvoja dobrot na misel. Razveseljuje me zaupanje v Očeta, ki s trpljenjem pošilja tudi pomoč, da je morem nositi; tolaži me zaupanje v Zveličarja, ki se me usmili iz ljubezni; povzdiguje me zaupanje v svetega Duha, ki mojo dušo posvečuje sebi v stanovanje. Bog mi bo ponovil to telo, kedar v prah razpade, da bo večno živelo v nebesih, kjer ga smrt ne bo več razdrla. O Bog! ohrani mi to zaupanje, dokler se ne preselim iz smrtne postelje v večni mir in pokoj.

Zahvaljui Boga za vse dobrote.

39. »Hvaljen bodi Bog, Oče mojega Gospoda Jezusa Kristusa. Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe, ki nas tolaži v vsaki bridkosti.« Tako je zahvalil sveti Pavel svojega Boga. — Tudi jaz rečem: Čast in hvala bodi tebi, o Bog! za vse tolažbe, katere pošiljaš meni, slabemu bitju. Čast in hvala za toliko milostij, katere si mi delil ves čas mojega življenja, zlasti pa v moji boleznii. Oče!

tvoji prijazni dobroti, tvoji mogočni milosti izročam svoje sedanje in prihodnje življenje. Vodi je v povišanje svoje časti in v zveličanje moje duše.

40. V največji bridkosti je Job molil Boga rekoč: »Ako smo dobro radi prejeli iz roke božje, zakaj ne bi tudi hudega potrpežljivo vsprejeli od njega? Zgodilo se je, kakor se Bogu dopade; hvaljeno bodi njegovo ime!« — Enako hočem tudi jaz svoje srce izprazniti pred Bogom. Koliko dobrega sem prejel od tvoje roke, nebeški Oče! pa mi še na misel ni prišlo, da pride od tebe. Mar bom tudi v svojem sedanjem žalostnem stanju tebe zanemarjal in od sebe pahal tvojo roko? Tega nikar ne! Kakor otrok se podvržem tvojim naredbam in molim tvojo presveto voljo. Če hočeš, da trpim, če hočeš, da umrèm: pa naj se zgodi tvoja volja! Oče nebeški! posvečeno bodi tvoje ime.

41. Velike so stiske, o Bog! ki me obdajajo v moji boleznì, pa vendar upam v tebe: to je delo tvoje milosti. Kako

bi ti povrnil vse dobrote, katere meni podaješ? Kelih trpljenja bočem vzeti in piti ga z otroško udanostjo, čeravno je grenek in boleč. V trpljenji pa hočem v pomoč klicati tebe, svojega Boga, svojega rešitelja.

42. Oče, najsvetejši Bog! prišla je tista težka ura, katero si mi od večnosti odločil. Zdaj poskušaš mojo vero v tvojo besedo, moje zaupanje v tvoje obljube, moje želje po spokorjenji grehov, mojo udanost v tvojo božjo voljo, mojo stanovitnost v trpljenji. Hvala in večna zahvala naj bo tebi za očetovsko poskušnjo. Pravični in usmiljeni Bog! daj mi samo tvojo milost, in srečno bom prestal to poskušnjo.

43. Ti hočeš, o Bog! da naj vse stvari oznanjajo stvarnikovo čast. Zato povečaj nad menoj slabim in revnim človekom svojo vsemogočnost in usmiljenje. Ne meni, le tvojemu imenu daj čast, o Gospod! tako kliče stvar k stvarniku. Ves svet naj spozna, da je naš Bog v nebesih vsemogočen. Karkoli hoče, vse more storiti.

44. Če se zdaj spominjam grehov svojega življenja, ne godi se to iz malosrčnosti, temuč le zategavoljo, da je še enkrat obžalujem. Trdno zaupam, o Bog! da sem našel milost pred teboj. Jezus je zatrdil v svetem evangelji, da se veselé vsa nebesa nad grešnikom, ki se je spokoril. (Luk. 15.) Veseli se tudi ti, moja duša! da se je tebe usmilil nebeški Oče.

45. Jezus ni rekel svojim učencem, naj bi se veselili zato, ker so dobili moč čudeže delati; temuč zató naj se veselé, da so njih imena zapisana v nebesih. (Luk. 10.) — Tudi jaz, moj Bog! zahvaljujem tebe za vse časne dobrote, katere sem prejel s tvoje očetovske roke. Zahvaljujem tebe tudi za blagoslov, ki si ga dal marsikateri moji pošteni želji in marsikateremu mojemu prizadetju. Prav posebno pa te zahvaljujem za dar žive vere v Jezusa, po kateri sem poklican v večno življenje. To mi je ob dnevih trpljenja pravo veselje, da smem po tvojih obljubah pričakovati večno življenje in večno veselje.

46. Usmiljeni Jezus! volja tvojega Očeta je ta, da se ne pogubi nobeden tistih, ki so tebi izročeni; temuč da sodnjega dne vse obudiš v večno življenje. (Jan. 6.) — Jaz sem tudi izmed števila tistih, katere ti je izročil tvoj Oče. Tudi za me si opravil krvavo daritev na križi, zato rej ne bom pogubljen. Jezus me bo sodnjega dne obudil v večno življenje. Hvala tebi, o Bog! za to upanje, polno tolažbe.

47. Hvala tebi, večni Oče! za vse trpljenje, ki sem ga v svojem življenji prestal do zdaj. Učilo me je, kar me nobeno veselje ne bi moglo učiti: vero v večno življenje in večno srečo onstran groba. Učilo me je tudi, potruditi se, da dosežem to srečo. To je zdaj moje upanje, nekdam pa se mi to upanje izpremeni v večno zveličanje. To pričakujem in zato voljno trpim.

48. Vera in zaupanje v Jezusa sta mi naklonila veliko dobrot v vsem mojem življenji in veliko tolažbe v celim mojem bolenji. Kako bi povrnil, moj

Bog! vse dobrote, ki sem jih prejel od tebe? — Poglej, kako hvaležno mi bije srce. Rad bi vsemu svetu naznanil tvojo dobroto. Kakor žena pri Jakobovem studenci bi rad klical vsem ljudem: Pridite in pogledjte, kaj je storil Jezus z menoj. Ta mora biti pravi božji Sin, ker tako zna slabe krepčati in revne tolažiti!

49. Še enkrat te zahvalim, nebeški Oče! za vse dobrote, katere si mi delil ves čas mojega življenja. Odpusti mi, kar sem premalo spoznaval njih vrednost, in kar se jih nisem posluževal po tvoji sveti volji. Tudi za vse svoje trpljenje te zahvalim. Moja telesnost se sicer ustraši trpljenja, vendar moja duša vé, da ti zmirom po očetovsko ravnaš z menoj. Odpusti mi, ako nisem bil vselej z mirno udanostjo pokoren tvoji volji. Zahvalim te tudi za vse milosti, s katerimi si posvečeval mojo dušo, ko sem prejemal svete zakramente. Odpusti mi, da sem premalo varoval te milosti ter sem jih nepremišljeno zapravljjal.

Zahvalim te še tudi za dar svete vere, ki me je tako ljubeznivo tolažila ob urah mojih težav. Odpusti mi, ako sem jo onečastil po svojem dejanji; zdaj in prihodnjič naj bo vera moja prva tolažba.

Prosi za večno življenje in zveličanje.

50. Tvoja beseda, o Bog! me uči, da zadobi le tisti krono zmage, kdor se je srčno vojskoval do konca svojega življenja. (Mat. 10.) — Torej hočem do smrti se vojskovati za krono zveličanja. Ne dolgotrajnost, ne grozovitost mojih bolečin naj ne zmagate moje potrpežljivosti. Daj mi svojo vsemogočno milost, o Bog! pa bom voljno trpel. Tako postane tvoj služabnik vreden, da po prestanih bolečinah sliši tvojo tolažilno besedo: »Pojdi zdaj v veselje svojega Gospoda!«

51. »Veselitate se, zakaj vaše plačilo je obilo v nebesih.« Tako tolaži Jezus tiste, ki trpijo zavoljo njegovega imena. (Mat. 5.) — Tudi ti, moja duša! potrpi te svoje stiske iz ljubezni do Boga.

Ponižno moli njegove naredbe in veseli se. Glej, tam v nebesih ti je pripravil Bog tako plačilo, ki ga še ni videlo nobeno okó, ki ga še ni slišalo nobeno uhó, ki ga še ni občutilo nobeno srcé.

52. Koliko tolažbe mi daje obljuba Jezusova, apostolom dana pri zadnji večerji: »Ne žalujte, v hiši mojega Očeta je veliko stanovanj. Jaz grem tja, da tudi vam stanovanje pripravim.« (Jan. 14.) — Božji Zveličar! tudi jaz sem izmed tvojih, katere si odkupil s svojo krvjo. Upati torej smem, da bo tudi moje stanovanje v hiši nebeškega Očeta. Zatorej hočem, o Bog! brez godrnjanja nositi križ, katerega si mi naložil, dokler ne pridem na kraj večnega miru. Tam veselja izvoljenih ne bo več kakoli nobeno trpljenje!

53. Ti si nam razodel, o Bog! da dobi naš duh veliko popolnejše telo v prebivanje, kedar se bo razdrla ta pozemska hiša naše duše. To novo prebivališče duha ne bo storjeno z rokami, temuč bo dar božji, in bo večno v ne-

besih. (II. Kor. 5.) — Hvala tebi, večni Bog! za to tolažbo; zdaj se smrti več ne bojim. Stvarnik vseh stvari! prosim te, razderi to pozemsko odejo moje duše. Ona že poželuje tisto srečno stanovanje, katero si jej po tem življenji obljubil.

54. Kedar bo prišel Jezus kot sodnik, obdan od nebeških poslancev, takrat dobimo mir za svoje vojskovanje in veselje za svoje trpljenje. Taka je božja obljuba. (II. Tes. 1.) — Torej vzbudi se, moja duša! neustrašena vojskuj svojo zadnjo vojsko. Stanovitno nosi bolečine tega umrljivega trupla. Gotovo ti pride čas večnega mira in nebeškega veselja.

55. Hudo je zadela božja roka Joba, tega zvestega služabnika božjega. Pa s čim se je tolažil ob času svojih bolečin? Tolajzil se je s trdnim upanjem na vstajenje. — »Jaz vem«, pravi Job, »da moj Zveličar živi, in da bom zadnjega dne zopet vstal iz groba. S to kožo bom zopet obdan, in v svojem mesu bom gledal svojega Boga. Zares, gledal ga bom;

to upanje živi v mojem srci.« (Job. 19.) — S tem upanjem se hočem tolažiti tudi jaz v svoji bolezni. Ne plaši se, moja duša! tvoj Zveličar živi, on ne bo dal svojemu odrešencu pogubiti se. Pride čas, da pojde tvoje truplo zopet iz groba, zato s potrpljenjem nosi telesne bolečine. Telo ti je bilo pomoček k množini grehov, naj ti bo zdaj tudi pomoček k pokori. »V ravno tem telesi bom gledal svojega Boga, in zares ga bom gledal.« To upanje živi v mojem srci.

56. »Jaz zapuščam svet in grem k svojemu Očetu.« (Jan. 16.) — Tako je učil Jezus, da je umiranje pobožnega človeka samo pot, ki nas pelje iz tega revnega življenja na zemlji tja v večno srečno življenje nebeško. Rad torej zapustim ta svet, ker zdaj bom večno živel. Voljno hočem trpeti smrtne težave, ker smrt me pelje k mojemu nebeškemu Očetu!

57. »Tukaj nimamo obstoječega mesta, naše želje gredo po prihodnji domovini v nebesih.« Tako je spodbujal

sveti apostol Pavel svoje vernike. (Hebr. 13.) — O Bog! živo čutim, da tudi za me ni obstoječega kraja v tej solzni dolini. Jaz upam boljše življenje v večnosti. V tem upanji hočem vse trpeti, kar mi naložiš. Ko pa neha trpljenje, potem spolni željo moje duše, vzemi me gori v sveta nebesa!

58. Vsemogočni Bog, ki je zbudil Jezusa od smrti, bo tudi nas nekdam poklical v neumrjoče življenje. To upanje je dajalo svetemu Pavlu srčnost in moč, za nauke Jezusove trpeti in umreti. (II. Kor. 4.) — Jaz tudi verujem v vstajenje života. Jaz upam, da bo Bog zopet obudil to moje umrljivo telo k večnemu življenju. Zato poišči si, moja duša! tolažbo v tem zaupanju, da te po tem bolečem življenju popelje Bog v večno srečni pokoj.

59. Bridko in težko je umiranje, pa ne omaguj, moja duša! Pride čas, da bom zamogel klicati: »Smrt, kje je tvoje želo, kje je tvoja zmaga?« (I. Kor. 15.) — Moj Bog! ti ne boš dopustil,

da bi večno gledal trohnobo. Samo za malo časa bo truplo razpadlo, potem pa me boš napolnil z veseljem pred tvojim obličjem. V tem upanji živim, v tem upanji trpim, v tem upanji hočem tudi umreti.

60. Kako bi bil jaz zapuščen v teh žalostnih urah, o Bog! ako ne bi vera polnila moje duše z upanjem večnega življenja. Tam bo Bog obrisal izvoljencem solze z njih očij. Tam ne bo več ne smrti, niti kakega trpljenja. Tam so dnevi žalosti večno minuli. (Apoc. 21.) — O Bog! stanovitno hočem trpeti, dokler ne pridem tja, kjer zveličanih ne moti več nobena bolečina in težava.

61. Tam v nebesih je moja domovina; mar se ne bom veselil, da pridem domóv? Tam me čakajo moji sorodniki in znanci, ki za me prosijo pred Bogom. Tam najdem svete apostole; njih vera je tudi moja vera. Tam so velike trume svetih mučenikov, tam so vsi svetniki in izvoljenci božji. Gospod! moja duša želi že kmalu stopiti

v njih sveto družbo. Spolni njeno željo!
Ljubi Bog! sprejmi me kmalu med
svojo nebeško družino.

Prosi trdnosti v božjih čednostih.

62. O Bog! ti si večno življenje
obljubil tistim, ki verujejo v tebe in v
tvojega Sina Jezusa. (Jan. 17.) — Glej,
jaz te molim kot edinopravega Boga.
Jaz verujem v Jezusa, katerega si po-
slal v naše odrešenje. Jaz verujem tudi
v njegovo sveto besedo. Moj Bog in
Gospod! ta moja vera naj me tolaži v
tej žalostni uri. Ti me potrdi v tej
moji samoti, in pomagaj mi v moji za-
puščenosti.

63. »Zakaj si žalostna, moja duša,
in čemu si nepokojna? Zaupaj v svo-
jega Boga.« (Ps. 41.) — S tem upanjem
se je tolažil David v svoji žalosti. Tudi
moj duh, o Bog! je potr, in nepokojna
je moja duša. Vendar ti, o Bog! si moje
upanje, usmili se me! Tako hočem kli-
cati k tebi, dokler ne mine ura težave, in
dokler ne pridem v kraj večnega veselja.

64. Iz usmiljene ljubezni do nas ljudij se je daroval Jezus na gori Kalvariji. Kako bi jaz to očetovsko ljubezen povrnil z otroško ljubeznijo? Pogledj, kako sem sestrašen in kako trpim; pa vse to hočem voljno nositi. Pogledj moje revno življenje, rad ti je dam. Naj bi tebi dopadel ta dar mojega srca. O da bi tudi jaz reči zamogel, kakor nekđaj sv. Peter: Gospod! ti gledaš moje srce, torej tudi vidiš, da te ljubim čez vse.

65. Huda, prehuda je bila smrtna bridkost, katero je trpel Jezus na Oljski gori. Nebeški Oče se je usmilil svojega Sina, in angelj je prišel iz nebes, da potolaži Jezusa. — Ker sem pa jaz po Jezusu odrešen, zato po pravici imenujem tebe, o Bog! svojega Očeta in te prosim usmiljenja. Oče! ne zapusti me v tej uri bolečin. Daj mi živo vero, trdno upanje in gorečo ljubezen do tebe. Pošlji mi od zgoraj angelja tolažbe. Moj duh je sicer voljen, pa telesni človek je slab.

66. Sveti apostol Pavel je pisal Korinčanom: »Zato me je Bog dejal v hude

stiske, da bi se učil, ne zaupati v človeško pomoč, temuč v Boga samega, ki zamore življenje povrniti, čeravno je že izgubljeno.« (II. Kor. 1.) — Moj Bog! da bi bil jaz v zdravih dneh stavil svoje zaupanje vselej v tebe! Zdaj čutim, kako je prazno, zanašati se na človeško pomoč ali na lastne moči. Ne poželim svetne tolažbe; moja duša vzdihuje le po oni tolažbi, ki pride iz nebes. Bog! usliši moje želje in potrdi moje upanje.

67. »Pridite k meni vsi, ki trpite; tolažbe hočem podati vašemu srcu!« Tako kliče usmiljeno srce Jezusovo vsem, ki trpijo. (Mat. 19.) — Glej, tudi jaz trpim in vzdihujem po rešenji. Slab sem in siromak, zato vzdihujem po okrepčanju. Brez vse človeške tolažbe sem, zato kličem po tolažbi iz nebes. Blizo konca svojega življenja sem, zato prosim rešenja, da bi kmalu bil pri svojem Bogu. Ti torej, božji pomočnik! obudi mi gorečo ljubezen do tebe. Tolaži me ob uri žalosti, in vzemi me kmalu v stanovanje zveličanih.

68. V tolažbo vsem žalostnim pravi Jezus: »Blagor njim, ki jokajo, zakaj oni bodo potolaženi.« (Mat. 5.) — To je zapisano tudi meni v tolažbo. Z mirno udanostjo hočem nositi vsa trpljenja duše in telesa. Saj me uči sveta vera, da prejmem tam v nebesih večno tolažbo za solze, katere tukaj s potrpljenjem jokam. Jaz trdno verujem, da gotovo pride ta čas, znabiti pride kmalu.

69. Moj Gospod in moj Bog! usliši tiho molitev mojega srca in usmili se me. Ne obračaj svojega obličja od mene. Ne zavrzi v jezi tistega, ki v tebe veruje, v tebe upa in te ljubi. Bil si moj pomočnik v življenji, ne zavrzi me ob smrtni uri, ko sem tvoje pomoči najbolj potreben.

70. Ob času, ko sam ne vem, česa bi želel, daj mi ti, o Bog! pravega duha, da zamorem z Davidom reči: »Samo eno prosim svojega Boga in upam to zadobiti: da bom stanoval v hiši svojega nebeškega Očeta, in da se bom večno veselil njegovega usmiljenja.«

71. »Jaz vem, v koga sem zaupal, in tudi vem, da mi vsemogočni Bog ohrani to moje zaupanje do konca mojega življenja.« Tako se je tolažil in osrčeval sveti apostol Pavel v trpljenji. (II. Tim. 1.) — Enako hočem tudi jaz storiti. V ravno tega Boga stavim tudi jaz vse svoje zaupanje in se trdno zanašam, da mi Bog ohrani to zaupanje, dokler bom živ. Čemu bi se torej plašil in bal? O Bog! ravnaj z menoj po svoji sveti volji, samo ohrani v meni trdno upanje v večno življenje.

72. »Ti si zaščitnik stiskanih, o Gospod! ti si pomočnik ob času žalosti; ti nikdar ne zapustiš njih, ki tebe iščejo.« Tako je hvalil David tvoje usmiljenje. (Ps. 9.) — Tudi jaz sem stiskan, o Bog! ta ura je za me čas žalosti. Ti gledaš v mojo dušo, o Bog! in poznaš, da samo v tebe zaupam. Sliši torej, o Bog! moje prošnje. Bodi moj pomočnik, ne zapusti me v tej bridkosti.

73. Z Davidovimi besedami, o Bog! hočem pred teboj razodeti svoje srce:

»Čeravno bi hodil sredi smrtne doline, vendar se ničesar ne bojim, zakaj ti, o Gospod! si pri meni.« (Ps. 22.) — Čutim sicer hude bolečine, in zapuščajo me telesne moči, pa vendar trdno verujem, da si ti pri meni. O Bog! tebi se vsega izročim, varuj me do zadnjega diha.

Darovanje samega sebe.

74. Po svoji milosti bodi mi usmiljen, o Bog! in po svojem velikem usmiljenji izbriši moje grehe. Ako bi terjal od mene darov, rad bi jih tebi dal; vendar poznam dar, ki tebi vselej dopade; ta dar, ki ga nikdar ne zavržeš, je skesano in potrto srce. (Ps. 50.) — O Bog! ta dar imam, dopadljivo ga sprejemi od mene. Zdaj in na vse večne čase naj bo hvaljeno sveto ime mojega Boga, ki mi je milostno odpustil moje grehe.

75. Kdor trpi, ker je volja božja, da trpi, tak spolnuje voljo božjo. Trpi torej, moja duša! trpeti je zdaj za tebe božja služba. V trpljenji veruj in zaupaj v božjo dobroto, ki iz trpljenja pripravi blagoslov za te.

76. Bog je moj Oče! Oče pa ne zavrže otroka, ki stori njegovo voljo. Jezus je umrl za me; kdor pa gre v smrt za koga, ta ne zavrže tega, ki v njega zaupa. Smrt in pekel sta Jezusu pod nogami, jaz se ju ne bojim. Jezus, ki je zmagal smrt in pekel, me varuje vsake škode.

77. Glej, sveti Oče! daritev leži na oltarji, moje življenje je tebi darovano. Če hočeš ga vzeti, pa naj bo za to češčenje tvoje presveto ime. Ako pa hočeš še nekaj časa ga pustiti na oltarji, pa naj se zgodi tvoja volja. Samo te pomoči si prosim, da potrpežljivo čakam na uro, ko boš sprejel to daritev.

78. Bog je zahteval od Abrahama, naj mu na gori Moriji daruje Izaka, svojega sina. Tedaj Abraham ni poslušal želj svojega očetovskega srca, temuč je veroval v božjo besedo in upal v božjo obljubo. Čeravno se je temu ustavljala natora, vendar se je namenil, da lastno-ročno daruje svojega sina. — Bog Abrahamov je tudi moj Bog; v njega verujem,

v njega upam, njega molim. Naj se že moja telesnost plaši trpljenja, moj duh gleda na božje obljube in se zanaša na božje besede. Ker je božja volja, da trpim, zato hočem voljno trpeti. O Bog! kakor si nekdanj blagoslovil Abrahama, tako blagoslovi tudi mene. Taka je moja vera v tvoje besede, in tako je moje zaupanje v tvoje obljube.

79. Da celó prebridka smrt postane za me dobrota, to je storila tvoja sveta previdnost, zato rad umrjem. Ker pa tudi verujem, da si samo ti preštel vse ure mojega življenja, in da si samo ti odločil, kakšen bo moj zadnji trenutek, zato svojo voljo podvržem tvoji volji. Dar pokorščine tebi bolje dopade, nego dar življenja. Poslušaj torej izpoved moje duše: Jaz nočem prej umreti, preden ti hočeš; in le tako hočem umreti, kakor ti hočeš.

80. Abel je daroval tebi, sveti Oče! najboljše jagnje svoje črede. Enako darujem jaz tebi najboljše, kar imam, — svojo voljo. Jaz samo to hočem, kar ti

hočeš; tvoja sveta volja naj se zgodi. Kakor je tebi, nebeški Oče! daroval Jezus svoje življenje, tako darujem tebi jaz svoje. Ti si mi ga dal, tvoje je. Po svoji volji vzemi ga, ali pa mi ga pusti še nekaj časa. Jaz hočem, kar ti hočeš; tvoja volja naj se zgodi.

81. Tisti Bog, ki je mučenike tolažil in potrdil v najgroznejših mukah, je tudi moj Bog. Njega molim in prosim pomoči; zato se nočem udati malosrčnosti. Pod varstvom tako mogočnega Boga bom tudi jaz srečno dokončal svoje trpljenje. Tebi, o Bog! sem daroval svoje življenje. Nobena bolečina naj me ne zmôti, da bi preklical to daritev. Ohrani in potrdi v meni to mojo voljo, ti večni, neumrjoči Bog! V tebe verujem, v tebe upam, tebe ljubiti želim.

82. Še eno prošnjo imam do tebe, usmiljeni Oče! Očisti mojo dušo vseh madežev greha, katere iz srca obžalujem. Izbriši vse kazni, katere sem ž njimi zaslužil. V zadostilo sprejmi moje prestane bolečine, mojo smrt in Kristusovo

zasluženje, v katero trdno zaupam. Ako pa se s tem upanjem in s svojim trpljenjem ne očistim še vsega na tem svetu: vendar mi še ostane živa vera, da najdem usmiljenje v večnosti.

Poželenje po smrti.

83. Težaven je pot, Oče nebeški! po katerem si mi hoditi odločil. Pa saj je moral trpeti tudi Jezus, tvoj preljubljeni Sin, in tako priti v božje veličanstvo. (Luk. 24.) — Smem li jaz grešnik zahtevati, da bi brez trpljenja šel v nebeško kraljestvo? Tega nikakor ne. Jezus je hodil po trnjevem potu trpljenja, po istem potu moram hoditi tudi jaz. O Bog! tvoja presveta volja naj se zgodi.

84. Kakor poželi žejen jelen po vreli vodi, tako poželi moja duša po tebi, močni in živi Bog! Kdaj bom prišel k tebi, in kdaj bom stopil pred tvoje obličje? (Ps. 41.) — O Gospod! ne mudi se predolgo. Razderi vezi mojega umrljivega telesa, in moja duša bo hitela k tebi, svojemu Bogu. Hitela bo k svo-

jemu Očetu, kateri jo je stvaril; hitela k svojemu Odrešeniku, kateri jo je s svojo krvjo odrešil; hitela k svetemu Duhu, kateri jo je posvetil v svetih zakramentih.

85. »Jaz ubogi grešnik! kdo me bo rešil tega umrljivega telesa?« (Rim. 7.) — Tako je vzdihoval sveti apostol Pavel in se je tolašil rekoč: Hvala tebi, večni Bog! ki si nam v Jezusu dal Zveličarja. Tudi jaz čutim revnost tega umrljivega telesa in vzdihujem po odrešenji. Blagor meni, da je Jezus moj pomočnik in moj odrešenik. On iz lastne skušnje vé, kako se godi trpečim in umirajočim.

86. Križani Jezus! ti si mi bil ljubezniv odrešenik; bodi mi tudi usmiljen sodnik. Sprejmi tudi mene v svoje sveto kraljestvo. Jezus, k tebi želim priti. — Bodi mi pozdravljen, sveti križ mojega Zveličarja, na katerem je umiral Jezus, naš Bog! Sveto znamenje našega zveličanja! tu na svetu te zdaj počastim in upam, da te zveličan zagledam tam v večnosti.

87. O moj Bog! ti si sv. Štefanu ob uri njegove smrti odprl nebesa in mu pokazal Jezusa na tvoji desnici. Dodeli tudi meni ob uri trpljenja moč, da se zaupno oziram v Jezusa, svojega pomočnika. V goreči ljubezni sv. Štefana hočem tudi jaz moliti: Jezus! sprejmi mojo dušo!

88. Oče! ti si vselej uslišal prošnje svojih otrok, usliši tudi mojo prošnjo. Moj duh se bo kratko še pomudil v tej umrljivi hiši mojega telesa. O Bog! povzdigni ga do žive vere v tvojo besedo, da me ta vera potrdi. Potrdi ga z živim upanjem v tvoje obljube, da me to upanje tolaži. Ogrej ga v živi ljubezni do tebe, da iz ljubezni vselej spolnujem tvojo voljo. Oče! k tebi želi moja duša, pokliči jo kmalu.

89. Oče! ti si vselej uslišal prošnje svojih otrok, usliši tudi mojo prošnjo. Iz mojih prsij se ne vzdigajo več posvetne želje, ne več prošnje za časne reči. Usmiljeni Bog! jaz sem na konci svojega življenja in imam samo to željo,

da bi srečno sklenil in dokončal svoj tek. Oče nebeški! dopolni svoje dose-
danje dobrote z zadnjo svojih milostij:
daj mi stanovitnost do smrti. Tedaj bom
mogel klicati z Jezusom: »Dopolnjeno je!«

90. Oče! ti si vselej uslišal prošnje
svojih otrok, usliši tudi mojo prošnjo.
Ne prosim več, da mi ohraniš in po-
daljšaš življenje na svetu. Moja duša
poželi samo po tebi. Ona želi kmalu
priti na kraj večnega miru. Usmiljeni
Oče! ne mudi se predolgo, spolni kmalu
mojo željo. Blagor mi, kedar bom za-
mogel reči: Razvezane so vezi mojega
umrljivega telesa, zdaj hitim k svojemu
Bogu in k svojemu Očetu!

Prosi božje pomoči pri umiranju.

91. Že se bliža čas mojega umiranja.
O da bi se zamogel tudi jaz tolažiti kakor
sveti Pavel (II. Tim. 4.): »Dobro sem se
vojskoval; svoj tek sem srečno dokončal;
svojemu Bogu sem zvest ostal; in zdaj
pričakujem krono zveličanja, ki mi jo
bo dal Bog, pravični sodnik.«

92. O Bog! usmiljeni Oče vseh, ki pribežijo k tebi, bodi mi usmiljen. Strah me obhaja; duh in telo mi omagujeta; življenje mi je postalo težavno. Pomagaj mi zavoljo svoje dobrotljivosti. V tebe zaupam, ti si moj Bog!

93. V teh žalostnih trenutkih mojega življenja si ti, moj Bog! moje edino zavetje. Ti poznaš tihe želje moje duše, ki po tebi hrepeni. Ti slišiš skrivne vzdihne mojega stiskanega srca. Ti gledaš vsako moje skrito trpljenje. Ti poznaš moje skesano in potrto srce. Pred teboj leži daritev, katero v trpljenji in umiranji tebi darujem za svoje grehe. Blagor mi, da verujem v vsevednega Boga, da zaupam v neskončno usmiljenega Boga, in da trpim pred očmi pravičnega Boga!

94. Že težko diham, moje življenje je blizu konca. Telo zapada smrti, moj duh se pa obrača tja v večnost. Tam mi je Bog pripravil večno čast za to minljivo trpljenje, za to kratko težavo.

95. »Kliči me ob času težave; jaz te bom rešil, in ti me bodeš hvalil.« (Ps. 49.) — Tako ljubeznivo, o Bog! vabiš vse trpeče in stiskane, naj iščejo pomoči pri tebi. Samo k tebi kliče moja duša v tej hudi uri; samo k tebi se vzdigujejo skriti vzdihljeji mojega srca. Reši, tolaži, potrdi me, kakor si sam obljubil. Jaz pa hočem hvaležno klicati v svojem srci: Hvaljen in češčen bodi Bog, ki mi tako ljubeznivo pomaga v mojih težavah!

96. Po nauku svetega Pavla je nam obljubljen tam v večnosti tudi pokoj. Kakor se popotnik po dolgem potovanji izpočije na svojem domu, tako bomo tudi mi v svoji nebeški domovini se izpočili od vseh težav tega revnega življenja. (Hebr. 4.) — O moja duša! skleni torej potrpežljivo to težavno svoje bojevanje. Počivala boš, večno boš počivala po tej svoji vojski.

97. Tvoje oko, o Bog! ni zapustilo egiptovskega Jožefa v studenci; tvoja ljubezen ni ga pozabila v ječi; tvoja

previdnost ga je vodila skoz trpljenje do veselja, skoz ječo na prestol. O Bog! tvoje usmiljenje še danes ni prikrajšano! Zaupljivo kakor Jožef hočem se tudi jaz vsega izročiti tvojemu varstvu. Tolažim se z zaupanjem, da me ti ne zapustiš ob uri težav in dušne samote. Po potu trpljenja me vodiš v srečni kraj, kjer se duše večno veselijo.

98. O Bog! sam ti poznaš moje trpljenje, samo ti ga zamoreš polajšati. V tej veri nahajam vso tolažbo. K tebi samemu pribežim, tebe samega molim. Oče nebeški! samo ti zamoreš pomagati. Pomagaj mi in usmili se me! Ne zapusti me in stoj mi na strani!

99. Bog tolažbe in usmiljenja! tvoja vsemogočnost me je stvarila, tvoja usmiljenost me je odrešila, tvoja ljubezen me je posvetila. Zdaj pa bojujem v svoji boleznini težaven boj, ne zapusti me! Prosim te, nebeški Oče! dokončaj mojo vojsko in sprejmi me v kraj večnega miru in pokoja. Za to te prosim po smrtnih težavah, katere je prestal Je-

zus na vrtu Getzemani, in po njegovi krvi, ki je tekla na gori Kalvariji.

100. Bridke, prebridke so bile tvoje smrtne težave, o Jezus! Potne srage, kakor kaplje krvi, so tekle na tla. V tej bridkosti si molil k Očetu, in on ti je poslal angelja, da te potolaži. — Nebeški Oče! tudi jaz kličem k tebi v svoji smrtni bridkosti. Ne zapusti me! Pa saj me ne zapustiš. Iz nebes mi boš poslal tolažbo in moč. Za to te prosim po bridkem trpljenji Jezusa Kristusa, tvojega Sina in Gospoda našega. Amen.

Prošnje iz sedem psalmov pokore.

Sedmeri spokorni psalmi so bili ona molitev, s katero se je pripravljajal sveti Avguštin na smrt. Oni naj bodo tudi tiha molitev moje duše. O Bog! stvari v meni skesano srce, da bom pri molitvi tako prešinjen od znotranje žalosti, kakor David, ko je zložil te psalme, in kakor sveti Avguštin, ko je te psalme molil.

a) Gospod! ne kaznuj me v svoji jezi, in ne tepi me v svojem srdu. Usmili se me, o Gospod! zakaj jaz sem slab in moja duša je žalostna. Obrni se k meni in reši me zavoljo svoje dobrote. — Zdaj me ne plaši več spomin mojih storjenih grehov, zakaj Gospod sliši glas mojega joka, in se usmili moje molitve, katero v solzah opravljam. (Ps. 6.)

b) Blagor mu, komur je Bog grehe odpustil. Dokler sem svoje grehe zamolčal pred teboj, o Bog! kaznovala me je tvoja roka, in moja vest mi je strašno očitala. Zatorej sem se ti izpovedal, da sem grešil, in ti si mi odpustil ves dolg mojih grehov. Zdaj me naj obsuje težav brez števila, ne bodo me podrle, ker sem našel milost pred teboj. Vem, da pride mnogo nadlog nad grešnika; kdor pa v Boga zaupa, njega on reši, da ne utone. Zatorej, moja duša, veseli se Gospoda, in raduj se z vsemi pravičnimi! (Ps. 31.)

c) Mojih hudobij je veliko število, in hudo težijo moja vest. Vendar tebi, o Bog! so znane vse moje želje, in ti slišiš miló vzdihovanje mojega potrtega srca. V tebe samega zaupam, zatorej ne zavrzi me. Moj Bog! ne obrni od mene svojega obličja; Gospod! teči mi pomagat. (Ps. 37.)

d) Usmili se me, o Bog! po svoji milosti, in po velikem svojem usmiljenji izbriši moje grehe. Bolj in bolj operi me mojih hudobij, in očisti me mojih grehov. Pred teboj, o Bog! sem grešil, pred teboj sem hudo storil. Pa vendar ne zavrzi me izpred svojega obličja, in svojega svetega Duha ne odtegni mi. Če tirjaš od mene darú, rad ti ga dam; vendar tebi dopadljiv dar je skesan duh. Skesanega in potrtega srca, o Bog! ne boš zavrzel. (Ps. 50.)

e) Usliši, o Gospod! molitev trpečega, ki v nadlogah že skoraj omaguje. Moje ponižno vpitje naj do tebe pride, in kmalu me usliši v mojem trpljenji. Moj Bog! svoj kruh jem s pepelom, in

svojo pijačo mešam s solzami; zakaj moji grehi so vselej pred mojimi očmi. Ker spokorno trpim, kar me zadene hudega, zató, o Gospod! usmili se me. Čas usmiljenja je prišel; Gospod je pogledal mojo molitev, in ni zavrzel mojih prošenj. (Ps. 101.)

f) Iz globočine svojega srca kličem k tebi, o Bog! usliši prošnjo mojega srca. Če hočeš po pravici kaznovati naše grehe, o Gospod! kdo bo obstal? Vendar obupati ne smem, pri tebi je usmiljenje. Na tvoje obljube se zanašam, in na tvojo dobroto zaupam. Zares, upaj v njega, moja duša! zakaj Bog je usmiljen, in rešil te bo vseh tvojih grehov. (Ps. 129.)

g) Moj Bog in moj Gospod! poslušaj moje prošnje, ker si zvest; in usliši moje vzdihovanje, ker si usmiljen. Ne tiraj svojega služabnika pred sodbo, zakaj ni ga človeka, da bi bil pred tvojim očesom pravičen in čist. Zato je moja duša žalostna, kedar se spominjam grehov svoje mladosti in vsega

svojega življenja. Kakor suha zemlja po dežji, tako hrepenim jaz po tvoji milostni pomoči. Zatorej, o Gospod! ne obrni od mene svojega obličja. Pokaži mi pot, po katerem naj hodim, da postanem vreden tvojega usmiljenja. (Ps. 142.)

Sveti namen pobožne smrti.

O Gospod! tebi izročim svoje življenje, katero sem od tebe prejel. Vsak čas sem pripravljen umreti po tvoji najsvetejši volji.

Umreti želim, ker ti hočeš, in ker si vsem ljudem postavil, enkrat umreti.

Umreti želim, da s svojimi smrtnimi bridkostmi in težavami zadostim tvoji neskončni pravici, in ker sem že sto in stokrat smrt zaslužil.

Umreti želim, da vsaj enkrat neham tebe žaliti.

Umreti želim, v znamenje svoje hvaležnosti, katero sem ti dolžen za toliko in tako velikih, meni nevrednemu človeku skazanih dobrot.

Umreti želim, naj bi s svojo smrtjo dopričal, da tvojo čast bolj ljubim, kakor svoje življenje.

Umreti želim, da te zamorem vekomaj ljubiti in hvaliti, ki si moj namen in konec, zavoljo katerega sem stvarjen.

Umreti želim iz najčistejše ljubezni do tebe, ki si se ponižal, iz ljubezni do mene umreti na križi.

Zatorej te prosim, o Bog mojega srca! po bridkem trpljenji in smrti Jezusa Kristusa, tvojega Sina: dodeli mi srečno zadnjo uro in ne dopusti, da bi se pogubila moja duša, katero je tvoj Sin s svojo drago krvjo odrešil. Amen.

Duhovna oporoka.

V imeni presvete in neločljive božje Trojice: Očeta, Sina in sv. Duha. Amen.

Jaz I. I. izročim svojo dušo v roke svojega Stvarnika in Odrešenika; svoje telo pa prepustim, da se zemlji izroči, iz katere je vzeto. Rad in prav rad vzamem slovo od vsega posvetnega bo-

gastva, od vse posvetne časti in vseh minljivih sladnostij, zakaj moje edino poželenje je, posesti in uživati Boga, Gospoda mojega. Svoje grehe obžalujem iz celega srca, zlasti te, in sicer edino zato, ker sem ž njimi razžalil tebe, o Bog! ki te ljubim čez vse. Obljubim, s tvojo milostjo se poboljšati in resnično pokoro storiti. Iz vsega svojega srca odpustim vsem, kateri so me kedaj razžalili; prosim pa tudi ponižno za odpuščanje vse, katere sem kedaj jaz razžalil ali jim storil krivico. — Verujem vse v obče in vsako resnico posebej, katero mi verovati zapoveduje sveta katoliška cerkev. Upam po tvojem neskončnem usmiljenji, moj Bog! odpuščanje vseh grehov in večno zveličanje. Ljubim iz celega srca, iz cele duše, iz vseh močij tebe, svojega pravega, živega Boga, enega v bitji in trojnega v osebah. Dobro in hudo, veselje in žalost, zdravje in bolezen, življenje in smrt radovoljno sprejemem iz tvojih rok, kakor je tvoja najsvetejša, najpra-

vičnejša, najmodrejša volja božja. Ves in popolnoma in v vseh rečeh in za vselej se prepustim in izročim tvoji božji previdnosti in tvojemu najsvetejšemu dopadenju.

Za priče te svoje oporoke, ki je moja prosta, resnična in dobro premišljena volja, povabim tebe, ljuba Devica in Mati Marija, tebe, sveti Jožef, tebe, moj krstni in birmski patron, in tebe, moj zvesti angelj varih, ter vas ponižno prosim, da to mojo oporoko z menoj vred podpišete in potrdite. Položite jo pred prestol presvete Trojice in skrbite za to, da se zvesto in natanko spolni od besede do besede, od konca do kraja. Amen.

Za to milost vas prosim jaz, vaš najnevrednejši služabnik I. I.

Vzdihljeji

za

bolnika ob smrtni uri.

Kedar začne bolnik umirati.

Bolnik obudi vero, upanje, ljubezen.

1. Jaz verujem v tebe, Očeta, ki si mi dal vse dobro. — Jaz verujem v Jezusa, tvojega Sina, ki me je odrešil na križi. — Jaz verujem v svetega Duha, ki je tolikokrat posvetil mojo dušo. — Jaz verujem vse, kar si nam ti razodel, trojedini Bog! — V tej veri hočem umreti. — Veseli se, moja duša! kmalu boš pred božjim sedežem gledala to, kar zdaj samo verovati zamoreš.

2. O smrt! ti nimaš nič strašnega za me; Jezus me je učil upati boljše življenje. — Jaz trdno upam v božje

obljube; zato upam odpuščanje vseh svojih grehov. — Jaz tudi upam, da stanoviten ostanem do konca, in da potem zadobim večno zveličanje. — S tem upanjem zdaj rad umrjem. — Veseli se, moja duša! kmalu boš pred božjim obličjem. — Tam boš to dosegla, kar zdaj samo upati zamoreš.

3. Mili Bog! ljubim te iz celega svojega srca. — O da bi zamogel tebe tako ljubiti, kakor te ljubijo vsi nebeški prebivalci! — Poglej moje revno življenje, vzemi je kot dar moje ljubezni. — Zdaj nimam več druge želje, ko da bi te ljubil vekomaj. — Veseli se, moja duša! kmalu bo padla zavesa, ki te loči od božjega obličja. — Kmalu boš ljubila Boga v družbi vseh svetnikov. — Ž njimi že zdaj povzdigni svoj glas in reci: Svet, svet, svet si Gospod Bog Sabaot! Nebo in zemlja sta polna tvoje časti.

Bolnik prosi Marijo, angelje in svetnike.

4. Marija! usmiljena mati vseh, ki te prosijo pomoči, — ti si tudi moja

mati, in jaz sem tvoj otrok. — Ker sem pomoči potreben, zato bodi moja priprošnjica. — V tej bridki uri prosi za me, da ne bo pogubljena moja duša, za katero je tvoj Sin Jezus umiral na križi. — Izprosi mi pomoč, da se srečno vojskujem, in da srečno pridem v večno življenje. — Sveta Marija! prosi za me pred sedežem svojega božjega Sina.

5. Tudi vi, sveti angelji božji, ki stojite pred božjim obličjem! — prosite za me svojega in mojega Boga, da umrjem smrt pravičnih, — in da pridem tja, kjer vi pojete čast in hvalo večnemu Bogu. — In ti, sveti angelj varih! kateremu me je izročila božja dobrot, — ne zapusti me, dokler nisem sklenil tega pozemeljskega življenja, — potém pa pelji mojo dušo pred božje obličje.

6. Vi svetniki in izvoljenci božji! — vaš brat po veri se vojskuje s smrtjo. — Zavoljo ljubezni, ki vas zveličane veže z nami na svetu, prosite za me, — da Bog, ki je vas tolažil v smrtni uri, tudi meni pošlje tolažbe in pomoči.

Bolnik prosi Boga usmiljene pomoči.

7. Oče! še enkrat prosim milosti za vse hudo, kar sem storil v svojem življenji. — Prosim tudi milosti za vse dobro, ki ga nisem storil, čeravno je bilo po moji dolžnosti. — Prosim torej milosti za vse svoje grehe, katere iz vsega srca obžalujem. — Bil sem grešnik, zdaj pa sem skesan spokornik. — O da bi zamogel svoje grehe izbrisati s svojo krvjo! — Oče! poglej na Oljsko goro, kjer je tvoj Sin žaloval zavoljo grehov vsega sveta. — Poglej na goro Kalvarijo, kjer je tvoj Sin kri prelil za iste grehe vsega sveta. — Tam je trpel tudi za me, in me je odrešil. — Ne plaši se, moja duša! po Jezusu si našla milost pri Bogu.

8. Huda je vojska, ki jo vojskujem. — Grenka je bridkost, ki jo trpim. — Ti, o Bog! si tolažba nesrečnih. — K tebi pribežim, v tebe zaupam! — Naj že postanejo kalne moje oči, gledal bom vendar Boga, ki je za me umiral na križi. — Naj že razpade to moje telo,

meni je od božjih rok pripravljeno stanovanje tam v nebesih. — Zatorej hočem potrpeti do konca. — Kmalu bo dokončano življenje, in jaz pojdem v večni pokoj.

9. Kje bi iskal pomoči v tej bridki uri, če ne pri tebi, o Jezus! — Ti sam veš, kaj se pravi umirati. — Potrди me torej in potolaži me v tej smrtni bridkosti. — Ti se usmiliš celo njega, ki te je zatajil; usmili se tudi mene, ki te spoznavam. — V tebe samega zaupam, dopolni moje upanje! — O Bog! daj mi zveličanje!

Bolnik se osrčuje z večnim življenjem.

10. Ne boj se, moja duša! ti greš k Bogu, svojemu Očetu, ki te je stvaril po svoji podobi. — Stvarnik ne bo zavrgel svoje stvari; Oče ne bo zavrgel svojega otroka. — Ti prideš k Jezusu, ki je za te krvavi pot potil na Oljski gori, in za te križan bil na Kalvariji. — On ne bo dal pogubiti tako drago odkupljene duše. — Ti prideš k

svetemu Duhu, ki te je posvetil v svetih zakramentih. — Postala si tempelj svetega Duha; On sam te bo varoval. — Zaupljivo torej kliči: Abba, ljubi Oče! usmili se me! — Vzemi me v kraj večnega veselja!

11. Tvoja milost, o Bog! naj me potrdi v tej hudi vojski, da bom s svetim apostolom reči zamogel: »Dobro sem se vojskoval; — svoj tek sem dokončal; — zdaj pa se veselim, da pridem kmalu v nebesa; — tam me čaka krona večnega življenja!«

12. Poglej, božji Oče! moje težavno dihanje. — Milo glej na slabotni upor mojega telesa. — Dopolni in skleni mojo vojsko. — Usmili se me, Jezus, Sin Davidov! — Tvoja milost, sveti Duh! naj potrdi mojo dušo v tej uri bolečin. — V imeni presvete Trojice sem stopil po svetem krstu v sveto cerkev božjo na zemlji. — V imeni presvete Trojice upam stopiti po svoji smrti v nebeško družbo svetnikov.

Bolnik zahvaljuje Boga.

13. V zadnji uri svojega življenja na svetu zahvaljujem tebe, o Bog! za vse milosti, ki sem je od tebe sprejel. — Hvala tebi za dar svete vere, ki me je tako milo tolažila v moji bolezni. — Hvala tebi za svete zakramente, s katerimi si tako milo podpiral mojo revnost. — Hvala tebi za vse dobrote, katere si mi delil do zadnje ure. — Hvala tebi za vse težave, katere si mi poslal iz ljubezni do mene. — Prosim samo še ene milosti: — Sveti Oče! daj mi stanovitnost do konca; brez nje mi vse drugo nič ne pomaga. — Jezus, Marija in Jožef, vam se izročim!

14. »Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil!« — Tako je klical Jezus v smrtni bridkosti. — Mene pa, ljubi Bog! v moji bolezni nisi zapustil. — Sredi svojih bolečin občutim tvojo usmiljeno dobroto in vsemogočno pomoč. — Za vse to bodi hvaljeno in češčeno tvoje presveto ime.

Bolnik se izroči volji božji.

15. O Bog! jaz čutim, da mi slabijo moje oči. — Vse mi kaže, da sem že kmalu na konci svojega življenja. — Oče! kar ti storiš, vse prav narediš. — Tvoja presveta volja naj se zgodi. — Vzemi me tja, kjer je moja prava domovina. — Tam v nebesih naj bo moj večni dom!

16. O Jezus! milo in mirno si poslušal svojo obsodbo v smrt. — Z ljubeznijo si objel križ, na katerem ti je bilo umreti. — Tudi jaz pričakujem z mirno udanostjo svojo zadnjo uro. — Veselim se poslanca, ki mi naznani čas mojega dokončanja. — Dobro došel mi glas, da je trpljenje minulo, in da je poskušnja končana. — Bodi mi pozdravljeno naznanilo, da naj grem v veselje svojega Boga!

17. Vsevedni Bog! ti znaš, da je moj duh voljen. — Jaz hočem trpeti, dokler ti hočeš, in kar ti hočeš. — Ker sem pa slaboten, zató ne zapusti me v

tej bridki uri. — Za to milost te prosim po smrtni bridkosti, katero je prestal Jezus na Oljski gori. — Tvoje pomoči te prosim po dragi krvi, katero je prelival Jezus na gori Kalvariji. — Takih prošenj, večni Bog! ne boš zavrgel.

Duša želi stopiti pred Boga.

18. Kmalu, kmalu sem na konci svojega življenja. — Moja duša hrepeni po tebi, o Bog! — Blagor onim, ki so pri Bogu. — Med nje si želi moja duša, da bi te gledala takega, kakoršen si. — Presveti in preljubeznivi Bog! — spolni to mojo željo. — Reši me telesnih vezij!

19. Umreti želim, da s svojo smrtjo darujem tebi, o Bog! pravni dar za svoje grehe. — Umreti želim, ker je smrt edini pot iz tega revnega življenja do nebeškega Očeta. — Umreti želim, da bi bil za vselej pri ljubem Jezusu, Gospodu našem.

20. »Še danes boš z menoj v raji.« — Tako tolaži umirajoči Jezus skesanega grešnika na križi. — O Jezus! da bi tudi

jaz kmalu zaslišal tvoj mili glas: — »Še danes boš z menoj v raji!«

Kedar se bolniku podaje sveti križ.

1. Poglej z zaupanjem na sveti križ, na katerem je Jezus Kristus premagal greh in smrt in nam zaslužil večno življenje. — Poljubi z ljubeznijo sveti križ, na katerem večna ljubezen za nas trpi in umira. — Primi z živo vero sveti križ, in bežale bodo vse sovražne moči in peklenške oblasti. — Drži zvesto sveti križ, in gotovo te bo pripeljal v nebeški raj. Amen.

2. Veliko tolažbe mi daješ ti, sveta podoba mojega križanega Jezusa. Ti me spominjaš, kako je moj Zveličar za me prelival svojo kri. Ti me spominjaš, kako je z mirno udanostjo Jezus trpel za me najgrozovitnejše bolečine in najbridkejšo smrt na križi. — O moj križani Jezus! kmalu te bom gledal, kakoršen si, ne več v podobi. Gledal bom tudi tvojo milost, ki je križanemu razbojniku podelila

odpuščanje. Zategavoljo zaupaj, moja duša! v križanega Jezusa, in veseli se tistega trenutka, ko boš z obličja v obličje zagledala Jezusa.

3. O preljubeznivi Jezus! učlovečeni Sin božji! ki si za naše zveličanje hotel v hlevci rojen biti, življenje v ubožnosti, v križih in nadlogah preživeti, in prestatl bolečine križanja, prosim te:

Reci svojemu nebeškemu Očetu ob moji smrtni uri: »Oče, odpusti mu!« — Reci svoji preljubi materi Mariji: »Glej, tvoj sin!« — Reci moji duši: »Še danes boš z menoj v raji!«

Moj Bog, moj Bog! ne zapusti me v isti uri! Moje življenje gre mimo kakor senca, še nekaj časa in vse bo dokončano. Zatorej, preljubeznivi Jezus! izročim svojo dušo v tvoje roke. O Jezus! vsprejmi mojo dušo, da bo pri tebi na vse večne čase. Amen.

Kedar se bolniku podaje večna luč.

1. Sprejmi to gorečo luč, ki je podobna vere, upanja in ljubezni. — Z

živo vero, trdnim upanjem in gorečo ljubeznijo pojdi svojemu Zveličarju naproti.

Usmiljeni Jezus! ti si res naša prava luč; v tebe verujem. — Usmiljeni Jezus! ti si nam izvir večnega zveličanja; v tebe upam. — Usmiljeni Jezus! ti si Bog usmiljenja in ljubezni; tebe ljubim.

Kakor stari Simeon vzdihnem tudi jaz: Zdaj spustiš svojega služabnika v miru; — zakaj moje oči so videle tvoje zveličanje, luč v razsvetljenje narodov. — Jezus, ti prava luč! — razsveti me zdaj, ko zapuščam svet, — da tebe večno gledam v nebesih!

2. Jezus Kristus, luč sveta! razsveti moje dušne oči, da ne bodo zaspale k večni smrti, temuč se odprle za nebesa. — Jezus Kristus, ki si me poklical k svetli luči svete vere, — reši me večne teme, in pelji me v sveti raj. — Ko mi ugasne luč življenja na svetu, naj se mi užgè luč zveličanja v nebesih. Amen.

Sveti blagoslov nad umirajočim.

1. Pojdi ven, krščanska duša! iz tega umrjočega telesa v imeni Boga †

Očeta, ki te je stvaril; v imeni Jezusa † Kristusa, božjega Sina, ki je za te umrl; v imeni svetega † Duha, ki te je v svoj tempelj posvetil.

Vsi angelji in svetniki božji se veselijo, da boš sprejeta med njih število. Danes še bodi tebi mir; nocoj naj še bo tvoje prebivanje v hiši Očetovi, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

Usmiljeni, milostljivi Bog! po obilnosti svojega usmiljenja izbriši vse grehe, katere skesano srce obžaluje. Usmiljeno poglej na tega svojega služabnika, in usliši njegovo verno prošnjo za odpuščenje grehov. Usliši njegovo vzdihovanje, usmili se njegovih solz, in milostno mu prizanesi vse grehe. Saj vidiš, da stavi samo v tebe vse svoje zaupanje.

Jaz te priporočam, ljubi brat! usmiljenemu Bogu, ki te je stvaril. Izročam te vsemogočnemu Bogu, ki naj ti pride na pomoč. Kedar se stemni tvoje oko, naj te razveseli pogled v Boga. Ko boš plačal dolg človeške nature, naj te Bog

vzame k sebi. Oče naj sprejme svojega otroka; Stvarnik naj sprejme svojo stvar.

Angelji božji naj ti pridejo naproti, in naj te peljejo na kraj večnega veselja. Stopi med družbo svetih patrijarhov, apostolov, mučenikov in vseh svetnikov!

2. Moč Boga † Očeta naj te potrdi v tvoji vojski! Modrost Boga † Sina naj te vodi na postelji bolečin! Tolažba svetega † Duha naj te podpira v tej bridki uri! Blagoslov presvete † Trojice naj ostane pri tebi! Mir našega Gospoda † Jezusa bodi s teboj! Moč njegove presvete † krvi naj te obvaruje vse malosrčnosti. Znamenje svetega † križa naj razdere vso moč pekla do tebe! Pred zmagovalnim imenom † Jezusa Nazarenskega naj beži od tebe vsaka skušnjava! V imeni Boga Očeta in † Sina in svetega Duha stanovitno vojskuj svojo zadnjo vojsko za sveta nebesa!

3. V moči svetega † križa razsveti Gospod svoje obličje nad teboj, in bodi

ti milostljiv. Naj se milostno na tebe ogleda Gospod, in tebi podeli večni mir.

Blagoslovi † te Bog Oče, ki je stvaril vse reči, in tudi tebi dal dušo in telo.

Blagoslovi † te Bog Sin, ki je za tebe umrl na križi, in te odrešil s svojo predrago krvjo.

Blagoslovi † te Bog sveti Duh, ki te je pri svetem krstu posvetil s svojo milostjo, v kateri naj te do konca ohrani.

Mir Gospoda našega Jezusa Kristusa bodi s teboj! Moč njegove presvete krvi, znamenje svetega † križa, njegov zmagovalni naslov: »Jezus Nazarenski, † kralj Judov«, njegove presvete rane naj ti bodo nepremagljiva bramba zoper vse skušnjave zdaj in ob smrtni uri. V imeni Boga † Očeta, in † Sina, in svetega † Duha. Amen.

Pojdi mirno, krščanska duša! iz tega sveta. Jezus Kristus, ki je hotel za te umreti, naj te reši večne smrti. Jezus Kristus naj te odveže vseh tvojih grehov, in naj te postavi na svojo desnico v število svojih izvoljencev, da

od obličja do obličja gledaš svojega
Zveličarja, in ga z vsemi svetniki ča-
stiš in hvališ na večne čase. Amen.

Litanije za umirajoče.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Sveta Marija, prosi za njega (njo)!

Vsi sveti angelji in arhangelji, prosite
za njega (njo)!

Sveti Abelj,

Vsa družba pravičnih,

Sv. Abraham,

Sv. Janez Krstnik,

Sv. Jožef,

} prosi za
njega (njo)!

Vsi sveti očaki in preroki, prosite za
njega (njo)!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Janez,

} prosi za njega (njo)!

Vsi sveti apostoli in evangelisti, prosite
za njega (njo)!

- Vsi sv. učenci Gospodovi, } prosite za
 Vsi sv. nedolžni otročiči, } njega (njo)!
- Sv. Štefan, }
 Sv. Lovrenc, } prosi za njega (njo)!
- Vsi sv. mučeniki, prosite za njega (njo)!
- Sv. Silvester, }
 Sv. Gregor, } prosite za njega (njo)!
- Sv. Avguštin, }
- Vsi sveti škofi in spoznavalci, prosite
 za njega (njo)!
- Sv. Benedikt, }
 Sv. Frančišek, } prosi za njega (njo)!
- Vsi sveti menihi in puščavniki, prosite
 za njega (njo)!
- Sv. Marija Magdalena, } prosi
 Sv. Lucija, } za njega (njo)!
- Vse sv. device in vdove, } prosite za
 Vsi svetniki in svetnice božje, } njega (njo)!
- Bodi mu (ji) milostljiv, prizanesi mu
 (ji), o Gospod!
- Bodi mu (ji) milostljiv, usliši ga (jo),
 o Gospod!
- Svoje jeze, }
 Smrtne nevarnosti, } reši ga (jo), o
 Nesrečne smrti, } Gospod!

Peklenskega ognja, Vsega hudega, Oblasti hudičeve, Po svojem rojstvu, Po svojem križi in trpljenji, Po svoji smrti in svojem pokopanju, Po svojem častitem vstajenji, Po svojem čudežnem vnebohodu, Po milosti sv. Duha, Tolažnika, Na dan sodbe, Mi grešniki, Da nam zanesesh,	}	reši ga (jo), o Gospod! prosimo te, usliši nas!
--	---	--

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

M o l i m o .

Lôči se, krščanska duša, iz tega sveta v imeni Boga Očeta vsemogočnega, ki te je stvaril; v imeni Jezusa Kristusa, Sina živega Boga, ki je za te trpel; v imeni svetega Duha, ki se je v tebe razlil; v imeni angeljev in arhangeljev; v imeni prestolov (tronov) in gospodstev; v imeni vladarstev in oblastij; v imeni

serafimov in kerubimov; v imeni patrijarhov in prerokov; v imeni aposto-
lov in evangelistov; v imeni svetih mu-
čenikov in spoznavalcev; v imeni sve-
tih menihov in puščavnikov; v imeni
svetih devic in vseh svetnikov in svet-
nic božjih. Še danes bodi tvoje mesto
v miru, in tvoje prebivališče v svetem
Sionu. Po istem Kristusu, Gospodu na-
šem. Amen.

Molitve pričujočih za umirajočega.

1. Usmiljeni Oče nebeški! glej, naš
brat (naša sestra) se vojskuje s smrtjo.
Usmiljenje prosimo za tvojega umira-
jočega otroka. Naj srečno dokonča; naj
po prestanem trpljenji mirno zaspi; naj
odsihdob večno počiva. Amen.

Dobrotljivi Bog, gospodar življenja
in smrti! Ti si rekel, in postal je člo-
vek in ves svet; ti migneš, in vse spet
razpade v prah.

Tukaj leži bolnik, stvar tvoje vse-
mogočnosti. Moči so mu pošle in s
smrtjo se vojskuje. Nebeški Oče, bolnik

te ne more prositi; zato usliši naše prošnje za-nj. Usmili se njegovih solz, usmili se njegovega vzdihovanja. Tvoje usmiljenje naj mu odpusti, kar je hudega storil po svoji slabosti. Vzemi njegovo dušo v kraj večnega miru. V tebe je veroval, v tebe je upal, in tebe je ljubil; zato je spolnoval zapovedi tvoje.

Vsemogočni Bog in Oče! potrdi ga, ker zdaj ga obhajajo smrtne težave. O Bog! ne daj mu obnemagati v tej zadnji vojski. Po svojem velikem usmiljenju usmili se ga v sodbi. Daj mu mirno zaspati in obriši mu solze v večnosti.

Jezus Kristus! ti si se na svetu tudi boril s smrtjo; zato poznaš človeško srce in veš, kako trpi pri umiranju. Ker sam poznaš bridkost umiranja, zato potolaži trpečega, potrdi umirajočega.

Vsemogočni Bog! potrdi njegovo vero, da bo v tebe veroval, kakor da bi te gledal. Podpiraj njegovo upanje, da bo v tvojo besedo zaupal, kakor da bi tebe samega slišal. Oživi njegovo ljubezen, da se ne loči od tebe, preden je pri

tebi v nebesih. Pokaži mu lepoto prihodnjega življenja, da ne bo trepetal pred trohno. Stori to, o Bog! potem umirajočega ne bo plašil noben peklenski strah, in ga ne bo goljufala nobena sovražna zvijača. Smrt mu bo prijazen korak v večno življenje.

Usmiljeni Zveličar! tudi za tega bolnika si se podal v smrt; naj torej ne bo izgubljeno nad njim tvoje zasluženje. Blagoslovi, posveti, očisti ga, da kedaj častito od smrti vstane!

Usmiljeni Jezus! ti si na križi srečno dokončal; pridi temu umirajočemu služabniku na pomoč, da tudi on srečno konča. Jezus! ostani pri njem, dokler ne sklene svojega življenja. Sprejmi njegovo dušo v svoje roke. Amen.

2. Sprejmi, Gospod! svojega služabnika v stanovanje večnega zveličanja, katero upa po tvojem usmiljenji. Amen.

Reši, Gospod! njegovo dušo večne smrti, kakor si rešil Henoha in Elija splošnega umiranja. Amen.

Reši, Gospod! njegovo dušo vseh nasledkov greha, kakor si rešil Noeta iz vesoljnega potopa. Amen.

Reši, Gospod! njegovo dušo vsega obupanja in malosrčnosti, kakor si rešil Joba v njegovih težavah. Amen.

Reši, Gospod! njegovo dušo vsega zalezovanja hudega duha, kakor si rešil Danijela iz levnjaka. Amen.

Reši, Gospod! njegovo dušo vseh nevarnih bridkosti srca, kakor si rešil tri mladeniče v ognjeni peči. Amen.

Reši, Gospod! njegovo dušo vezi tega revnega življenja, kakor si rešil svetega Petra iz ječe. Amen.

Jezus! ki te je angelj potolažil v smrtni bridkosti, — tolaži tudi našega umirajočega brata v njegovi smrtni bridkosti.

Jezus! ki si še na križi prosil za svoje sovražnike, — bodi tam v nebesih priprošnjik našemu umirajočemu bratu.

Jezus! ki si skesanemu grešniku na križi raj obljubil, — daj tudi našemu umirajočemu bratu kmalu priti v kraj večnega miru.

Jezus! ki si na križi klical: »Moj Bog, moj Bog! zakaj si me zapustil!« — ne daj našemu umirajočemu bratu brez tolažbe ta svet zapustiti.

Jezus! ki si na križi dokončal odrešenje človeškega rodú, — pomagaj tudi našemu umirajočemu bratu srečno dokončati zadnjo vojsko.

Jezus! ki si svojo dušo v roke svojega Očeta izročil, — v tvoje roke izročimo tudi mi dušo našega umirajočega brata.

3. Molimo! — Tebi, o Gospod! priporočamo dušo tvojega služabnika, katera je delo tvoje vsemogočnosti, ker ti si jo stvaril. Edino pravi in živi Bog! Ne glej na grehe tvojega služabnika, katere je v svoji mladosti ali pozneje storil nepremišljeno in pogosto. Čeravno je prestopil tvoje zapovedi, vendar zaupa v tvojo besedo, ki obeta milost skesanemu grešniku. Grešil je sicer, pa tebe, Boga Očeta, Sina in svetega Duha ni zatajil. Tudi ti, neskončna dobrotaga ne zataji, temuč podeli mu svojo vsemogočno milost, da se stanovitno

vojskuje in srečno zmaga. Zavoljo neizmernega zasluženja krvave smrti Jezusove bodi mu zdaj in ob uri njegove sodbe milosten in usmiljen.

Pridite naproti, vi sveti angelji! in peljite ga v nebeški Jeruzalem. Prosite za njega vi izvoljenci božji! da se bo kmalu večno veselil v vaši družbi. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Vzdihljeji med umiranjem.

(To se bolniku rahlo na uho narekuje.)

1. Jezus! — Jezus! — Jezus! — V tvoje roke, o Gospod! izročim svojo dušo. — O Gospod, Jezus Kristus! sprejmi mojo dušo. — O Marija! prosi za me. — O Marija, mati milosti, — kraljica dobrotljivosti, — hudega duha brani me, — ob smrtni uri sprejmi me!

2. Prišla je ura, ki me reši! — Usmili se me, o Bog! in bodi milostljiv meni ubogemu grešniku!

Samo še eno milost mi daj, nebeški Oče! potem sem srečno dokončal: — Daj mi umirati smrt pravičnih!

Glej, usmiljeni Oče! nimam več pokoja na svetu! — Moja duša hrepeni po tebi, ker ti si njeno poželenje.

Pridi kmalu, o srečni čas, ko bom počival v tebi, svojem Bogu in Očetu! — Pridi kmalu!

O Bog! v zaupanji na tvojo milost kličem z Jezusom: Oče! dopolnjeno je!

Minuli so dnevi moje bolezn. — Minule so ure moje hude vojske. — S tvojo pomočjo je dokončano moje delo na svetu. Hvala Bogu!

Veseli se, moja duša! zdaj greš pred svojega Boga. — Zdaj prideš tja, kjer ni več nobene solze, kjer ni nobene bolečine.

Oče! v tvoje roke izročim svojo dušo! — Tako je molil ljubi Jezus; tako molim tudi jaz.

Tvoji ljubezni, o Bog! priporočim svojo dušo, v tvoje roke jo izročim. — Sprejmi jo milostno, saj je tvoja!

Gospod Jezus! sprejmi mojo dušo! — Sveta Marija, prosi za me!

Jezus! Marija! Jožef!

Kedar se je duša že ločila od telesa.

1. *V.* Pridite na pomoč, svetniki božji! pridite naproti, angelji Gospodovi! vsprejmite to dušo in jo nesite pred obličje Najvišjega.

V. Naj te vsprejme Kristus, ki te je poklical, in v Abrahamovo naročje naj te peljejo angelji. — Naj vsprejmejo tvojo dušo in jo nesejo pred obličje Najvišjega.

V. Večni mir mu daj, o Gospod! in večna luč naj mu sveti. — Naj jo nesejo pred obličje Najvišjega.

Kirie eleison. Kriste eleison. Kirie eleison. Oče naš . . .

V. Večni mir mu daj, o Gospod!

R. In večna luč naj mu sveti.

V. Vrat peklenških

R. Reši njegovo dušo, o Gospod!

V. Gospod, usliši moje molitev!

R. In moje vpitje naj k tebi pride!

V. Gospod bodi z vami!

R. In s tvojim duhom.

Molimo. Tebi priporočimo, o Gospod, dušo tvojega hlapca (dekle) I., da,

ker je svetu odmrl, tebi živi; in kar je po človeški slabosti v življenji zagrešil, mu ti po svoji premilostni dobroti odpusti in izbriši. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

2. O Bog, ki se rad usmiliš in prizaneseš, prosimo te za dušo tvojega služabnika (služabnice) I., katerega si iz tega sveta poklical. Ne daj njegove duše sovražnikom v roke, in ne zavrzi je izpred svojega obličja. Tvoji sveti angelji naj jo spremijo, in naj jo veselo peljejo v Očetov dom. V tebe je veroval, v tebe je upal; naj torej ne bo večno pogubljen, temuč pri tebi na večno zveličan. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Tvoji neskončni milosti, o Bog! izročimo dušo svojega rajnega brata (sestre) I., katerega trohljivo truplo smo shranili v materno krilo črne zemlje. Ker je zdaj ta svet zapustil, naj pri tebi večno živi. Očisti ga vseh madežev, s katerimi je tebe v svojem časnem življenji razžalil, in daj mu v nebeški družbi

vseh ljubih svetnikov se veseliti, po za-
služenji Jezusa Kristusa, tvojega Sina,
Odrešenika in Gospoda našega. Dodeli,
Oče nebeški! njemu in vsej njegovi od-
mrli žlahti, in vsem vernim mrtvim
večni pokoj, in večna luč naj jim sveti.
Amen.

Ljubezen Boga † Očeta, usmiljenje
Boga † Sina, in tolažba Boga † svetega
Duha bodi ž njim; pa tudi z nami, in
z vsemi živimi in mrtvimi. Amen.

3. Tebi, o Bog! priporočamo to dušo,
katero si ravno kar poklical iz tega po-
zemskega življenja. Že je v tvoji roci; v
roci svojega stvarnika, Očeta in pravič-
nega sodnika. O daj, da zanaprej samo
tebi živi! Kar je po človeški slabosti
hudega storila v tem življenji, to izbriši
po obilnosti svojega usmiljenja. S svojo
močjo si jo krepčal v njenih bolečinah
in jo tolažil v smrtnih težavah: zdaj pa
dopolni, neskončno usmiljeni Bog! kar
si deloval v njej, in daj jej v trenutku,
ko stoji pred tvojim obličjem, najti mi-
lost in usmiljenje, da tako po dokon-

čani vojski večno v tebi počiva, in se večno v tebi veseli.

Dodeli pa tudi nam vsem milost, da se s pobožnim življenjem pripravljamo na smrt. Tako bomo tudi mi, kedar pride naša ura, srečno končali, in se nekdam zopet videli tam v naši nebeški domovini. Tam pred tvojim obličjem bomo z vsemi zveličanimi častili tvojo dobroto in hvalili tvojo ljubezen. To deli, ljubi Oče! svojim otrokom, po našem Sredniku in Zveličarji Jezusu Kristusu, ki s teboj živi in kraljuje Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Gospod! daj rajnemu večni mir in pokoj!

R. In večna luč naj mu sveti!

V. Naj v miru počiva!

R. Amen.

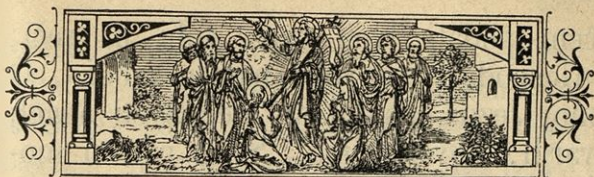
Opomin krščanskemu bralcu.

Nihče izmed nas ne more vedeti, ali bo v takih okoliščinah umrl, da se bodo zamogle te prelepe cerkvene mo-

litve opravljati pri njegovi smrti; in če se bodo opravljale, ali bo takrat še v zavednosti, tako da jih bo zamogel umeti in se jim z živo vero pridružiti. Zato so imeli mnogi božji služabniki navado, da so te molitve večkrat v življenji sami za se opravljali. Posnemaj jih tudi ti, in moli večkrat sam za se te molitve z namenom, naj bi ti usmiljeni Bog ob smrtni uri vse milosti podelil, za ktere se prosi v teh molitvah. Pri tem boš imel še drug dobiček. Kedarkoli boš te molitve molil, se bo le še bolj potrdil v tebi resnični sklep, izogibati se sveta in njegovih sladnostij, varovati se greha, in se s pobožnim in spokornim življenjem pripravljati na srečno smrt.

V to pomagajte Jezus, Marija in sveti Jožef!

Četrty del.

Dodatek navadnih molitev s posebnim
ozirom na srečno smrt.

Vsakdanje molitve.

Jutranja molitev.

(Sestavil sveti Alfonz Ligvorij.)

O moj Bog, molim in zahvaljujem te za vse dobrote, posebno pa za to, da si me v tej noči obvaroval in ohranil. Ljubim te iz vsega srca in ti vse darujem, kar bom danes delal in trpel; to združim z vsem, kar sta delala in trpela Jezus in Marija. Tudi obudim namen, vse odpustke zadobiti, katerih se udeležiti zamorem. Trdno sklenem, greha se varovati (zlasti tega . . .); za voljo Jezusa te prosim, podeli mi milost stanovitnosti. V zopernostih se ho-

čem podati tvoji sveti volji in reči:
 »Gospod, tvoja volja naj se zgodi.« O
 moj Jezus, usmili se me! Sveti angelj
 varih, obvaruj me! Sveti patron mo-
 jega imena, prosi za me!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Večerna molitev

k Jezusovemu srcu od svete Mehtilde.

O presladko Srce Jezusovo, mehko
 počivališče vseh duš, ki tebe ljubijo!
 Tebi priporočam v tej noči svoje srce,
 svoje telo in svojo dušo, da je varuješ
 vseh nevarnostij in nečistih sleparij. O
 presveto in presladko Srce Jezusovo!
 ker med spanjem ne morem hvaliti
 Boga, zato prosim tebe, da namesto
 mene ti daruješ svete hvalnice presveti
 Trojici. Kolikorkrat moje srce zatriplje,
 kolikorkrat se moje telo oddahne: toliko
 naj bo živih iskric moje ljubezni. Amen.

Mir našega Gospoda Jezusa Kristusa,
 zasluženje in popolnosti preblazene De-
 vice Marije, znamenje svetega Križa, ča-
 stiti naslov »Jezus Nazarenski kralj Judov«

(zaznamuj se na čelu z J. N. R. J.), moč trpljenja našega Gospoda, blagoslov in zasluženje naših varihov, priprošnje vseh angeljev in izvoljencev božjih: naj bodo med nami in med vsemi našimi vidnimi ter nevidnimi sovražniki zdaj in ob uri naše smrti. Amen.

V imeni Očeta in Sina in svetega Duha. Amen. _____

Počesčenje presvetega rešnjega Telesa,
kedar prideš v cerkev.

Pred teboj, o najsvetejši zakrament! pokleknem z največjim spoštovanjem in zapojem hvalno pesem tvoje časti z vsemi angelji, nadangelji in z vso nebeško vojsko, rekoč: Stotisočkrat naj bo češčeno in hvaljeno presveto rešnje Telo!

Prav trdno verujem, moj Jezus! da si pod temi podobami pričujoč, ti moj Gospod in moj Bog! Ponavljam in darujem tebi vse želje in dejanja, s katerimi te molimo, pozdravljamo in spoznavamo tukaj v tej cerkvi in po vseh svetiščih celega sveta.

Zahvaljujem te, Gospod moj! za vse dobrote in darove, katere si kedaj tukaj delil in je še deliš. Obžalujem vse grehe in vnemarnosti, s katerimi si bil razžaljen na tem mestu, ali te žalijo tukaj še zdaj.

Vi pa, sveti angelji, sveti varuhi, pri katerih cerkvi živim, in blizu katere upam najti svoj grób: molite in častite vselej in na večno za me mojega Gospoda, ki je tukaj pričujoč. Amen.

Trojno počeščenje Device Marije.

Počastim te iz vsega srca, o presveta Devica, nad vse nebeške angelje in svetnike, kot hčer večnega Očeta, ter ti darujem in posvečujem svojo dušo z vsemi njenimi močmi. Češčena si Marija . . .

Počastim te iz vsega srca, o presveta Devica, nad vse nebeške angelje in svetnike, kot mater edinorojenega Sina, ter ti darujem in posvečujem svoje telo z vsemi njegovimi počutki. Češčena si Marija . . .

Počastim te iz vsega srca, o presveta Devica, nad vse nebeške angelje in svetnike, kot ljubljeno nevesto svetega Duha, ter ti darujem in posvečujem svoje srce z vsemi njegovimi čutili; tudi te prosim, da mi od presvete Trojice zadobiš vse, kar je potrebno ali koristno za moje večno zveličanje. Češčena si Marija . . .

(Odpustka 300 dnij vsakokrat.)

Darovanje večnemu Očetu.

Večni Oče! darujemo ti predrago kri, trpljenje in smrt Jezusa Kristusa, bolečine presvete Device Marije in svetega Jožefa v zadoščenje za naše grehe, v tolažbo ubogim dušam v vicah, za potrebe naše matere svete cerkve in v spreobrnjenje grešnikov. Amen.

(Odpustka 100 dnij po enkrat na dan.)

Počestvenje svete božje volje.

V vseh rečeh naj se zgodi, naj se hvali in vekomaj časti najpravičnejša, najvišja in najljubeznivejša volja božja.

(Odpustka 100 dnij po enkrat na dan.)

Prošnja k Jezusovemu srcu za umirajoče.

O premili, duše ljubeči Jezus! prosim te po smrtnih bridkosti tvojega presvetega Srca in po bolečinah tvoje brezmadežne matere, očisti v svoji krvi grešnike celega sveta, ki so zdaj v smrtnem boji in še danes umrjejo.

Srce Jezusovo, ki si za nas prestalo smrtne bridkosti, usmili se umirajočih!

(Vsakokrat 100 dnij odpustka.)

Izročilo sveti družini.

Jezus, Marija, Jožef! vam izročim svoje srce in svojo dušo. — Jezus, Marija, Jožef! pridite mi na pomoč v moji poslednji smrtni sili. — Jezus, Marija, Jožef! z vami se naj v miru loči moja duša.

(Za vsak vzdihljev 100 dnij odpustka vsakokrat.)

Prošnja k angelju varihu.

Angelj božji, za variha dan od višje dobrote meni na stran, varuj me, razsvetluj me, vodi me in vladaj me!

(Odpustka 100 dnij vsakokrat.)

Mašne molitve.

Sveta maša, pobožno v cerkvi služena.

Priprava.

Presveta Trojica, Bog Oče, Sin in sveti Duh! tebi darujem zdaj z mašnikom to sveto daritev. Sprejmi jo milostno od mene kot najvišje počesčenje, ki ga jaz revna stvar zamorem skazati svojemu Bogu. Sprejmi jo kot ponižno prošnjo, s katero iščem tvoje pomoči v svojih dušnih in telesnih potrebah. Sprejmi jo kot najprisrčnejšo zahvalo za vse dobrote, katere si mi do zdaj podelil, in katere mi še podeliti hočeš. Ker se tebi daruje naš ljubi Zveličar Jezus Kristus, zato bodi ta sveta maša tudi spravna daritev za moje

grehe in za grehe vseh ljudij. Čast
bodi Bogu Očetu, in Sinu, in svetemu
Duhu. Amen.

Z a č e t e k.

Preljubeznivi Jezus! v svoji ljubezni
si prestal za nas trpljenje, križ in smrt,
da bi mi po tvoji krvi bili odrešeni.
Ta tvoja daritev se ima zdaj nekrvavo
ponoviti tukaj pred mojimi očmi. Usmi-
ljeni Jezus! povrni mi svojo milost, da
zamorem tebi dopadljivo slišati sveto
mašo. Jaz spoznam svoje grehe in se
jih tebi obtožim. Po svoji hudobiji sem
tebe razžalil z mislimi, z besedami in
z dejanjem. Usmili se me in prizanesi
mi, o Gospod! Sveta mati božja, prosi
pri svojem Sinu za me grešnika! Sveti
angelj varih, nosi moje molitve pred
sedež našega Boga! Vsi svetniki božji,
pridite mi na pomoč in prosite za me!

G l o r i j a.

»Čast bodi Bogu na višavah, in mir
na zemlji ljudem, ki so svete volje.«

Tako so peli angelji ob Jezusovem rojstvu, tako kličemo zdaj tudi mi iz vsega srca. Čast in hvala bodi Bogu, ki je nas stvaril, odrešil in posvetil. In mir bodi na zemlji ljudem, da smo brez strahu pred sovražniki varni in mirni, da smo tudi doma prijazni z vsemi ljudmi, in da imamo v svojem srci božji mir in pokoj vesti. To prosimo Boga za zdaj in za večnost. Amen.

B r a n j e.

Preljubi! prikazala se je milost Boga Zveličarja našega vsem ljudem, kateri nas uči, da se odpovejmo hudobiji in posvetnim željam, ter trezno, pravično in bogaboječe živimo na tem svetu, čakajoč zveličanskega upanja in častitljivega prihoda velicega Boga in Zveličarja našega, Jezusa Kristusa, ki je dal sam sebe za nas, da bi nas rešil vse krivice, in sebi očistil prijetno ljudstvo, vneto za dobra dela. To govori in opominjaj v Kristusu Jezusu, Gospodu našem. (Pavel do Tita 2, 11—15.)

Evangelje in vera.

V imeni Boga † Očeta, in † Sina in svetega † Duha vstanem k svetemu evangelju in trdno verujem vse, kar je Kristus učil, kar so apostoli pridigovali in nas sveta cerkev uči. V tej sveti veri, o Bog! daj mi živeti in umreti. — Ti sam, preljubi Jezus, si rekel apostolom: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelje vsem stvarjem. Kdor veruje in je krščen, bo zveličan, kdor pa ne veruje, bo pogubljen.« Ti sam si rekel svojim učencem: »Prosrite in se vam bo dalo; išcite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo. Zakaj vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu odpre.« Tvoje so svete besede: »To je pa volja mojega Očeta, ki me je poslal, da ima vsak, kateri vidi Sina in va-nj veruje, večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.«

Verujem v Boga Očeta itd.

Darovanje.

Vzemi, sveti Oče, vsemogočni, večni Bog! ta neomadeževani dar, ki ga da-

rujemo tebi, svojemu živemu in pravemu Bogu, za svoje brezštevilne grehe, zamere in zanikernosti, in za vse navzočne, pa tudi za vse verne kristjane, žive in mrtve: da bo nam in njim v zveličanje in večno življenje. Amen.

Darujemo ti, o Gospod, kelih zveličanja, in prosimo tvojo milost, da naj se kakor prijetna dišava vzdigne pred obličje božjega Veličanstva v naše in celega sveta zveličanje. Amen.

Sprejmi, sveta Trojica! to daritev v spomin trpljenja, vstajenja in vnebohoda našega Gospoda Jezusa Kristusa, in v čast blažene Device Marije in vseh svetnikov. Naj bo njim v čast, nam pa v zveličanje; in naj oni prosijo v nebesih za nas, katerih spomin obhajamo na zemlji. Po ravno tistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Predglasje in sveto.

Res je in se spodobi, dobro je in je naša dolžnost, da tebi vselej in povsod hvalo dajemo, sveti Gospod, vse-

mogočni Oče, večni Bog! Ti si s svojim edinorojenim Sinom in svetim Duhom en Bog, en Gospod; ne v edinosti ene osebe, ampak v trojici enega bitja. Kar namreč po tvojem razodenju verujemo o tvoji časti, isto brez vsega razločka mislimo o tvojem Sinu, isto o svetem Duhu. Tako v spoznanju pravega in večnega božanstva molimo v osebni posebnosti, in v bistvu edinosti, in v veličanstvu enakosti. Tebi hvalo dajejo angeli in arhangeli, kerubimi in serafimi, ter ne jenjajo klicati vsak dan z enim glasom, rekoč:

Svet, svet, svet, Gospod Bog Sabaoth! Nebesa in zemlja sta polna tvoje časti. Hosana po višavah! Češčen bodi, ki pride v imeni Gospodovem. Hosana po višavah!

• Pred povzdigovanjem.

Tebe torej, neizmerno usmiljeni Oče! ponižno prosimo za sveto cerkev, da jo ohraniš v edinosti in jo razširjaš po svetu. Zato prosimo tudi za našega

papeža, za našega škofa, za našega cesarja, in za vse pravoverne kristjane.

Spomni se tudi, o Gospod, svojih živih služabnikov in služabnic I. I. in vseh navzočnih, katerih vero poznaš in pobožnost vidiš. Za nje in za se in za vse svoje darujemo tebi ta hvalni dar, naj nam prinese dušno tolažbo in telesno pomoč.

Posebno na prošnjo in po zasluženji častite Device Marije, svetih apostolov, svetih mučenikov in vseh tvojih svetnikov: dodeli nam, o Gospod, da v tvojem miru preživimo vse svoje dni, da bomo večnega pogubljenja rešeni, in da bomo prišteti med tvoje izvoljence. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Ob povzdigovanji.

O Jezus! molim te. O Jezus! usmili se me. O Jezus! poglej na me, in odpusti mi vse moje grehe. Amen.

Presveta rešnja kri! očisti me. Presveta rešnja kri! ozdravi me. Presveta rešnja kri! posveti me, in usmili se vernih duš v vicah. Amen.

Po povzdigovanji.

Ta prečastiti in brezmadežni dar, kruh večnega življenja in kelih večnega zveličanja izročamo tebi, o naš Gospod in Bog! Sprejmi milostno te darove zavoljo tvojega Sina Jezusa Kristusa, da bomo napolnjeni z vso nebeško dobroto in milostjo.

Spomni se tudi, o Gospod, svojih rajnih služabnikov in služabnic I. I., ki so pred nami šli v večnost. Prosimo te za vse duše, ki še v vicah trpijo, da je vzameš iz ognja, teme in nepokoja v kraj hladila, luči in miru.

Ravno tako dodeli tudi nam, ki še živimo, da bomo tukaj na svetu tebi dopadli, in nekdam v družbi vseh tvojih svetnikov in svetnic tam v nebesih imeli svoj delež in dom. Od obilnosti tvojega usmiljenja upamo to zadobiti. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu. Amen.

Pred svetim obhajilom.

Oče naš, kateri si v nebesih! Posvečeno bodi tvoje ime. Pridi k nam tvoje kraljestvo. Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji. Daj nam danes

naš vsakdanji kruh. Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom. In ne vpeljay nas v skušnjava. Temuč reši nas huđega. Amen.

Jagnje božje, katero odjemlješ grehe sveta, usmili se me, in vzemi od mene vse, kar tebi ne dopade in meni škoduje. — Jagnje božje, katero odjemlješ grehe sveta, usmili se me, in mi prizanesi ob dnevi moje sodbe, da ne bom večno pogubljen. — Jagnje božje, katero odjemlješ grehe sveta, daj mi svoj mir, ki ga svet ne more dati, da iščem in ljubim samo to, kar tebi dopade. Amen.

Duhovno obhajilo.

O moj Jezus! verujem, da si v presvetem zakramentu resnično pričujoč. — Čez vse te ljubim, in iz ljubezni do tebe obžalujem vse svoje grehe. — Resnično želim, tebe v svoji duši pričujočega imeti. Ker pa te zdaj v dejanji ne morem vsprejeti, pridi vsaj s svojo milostjo v moje srce. — O Gospod, jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak

reci samo besedo, in ozdravljena bo moja duša! — Objamem te, o Jezus, kakor resnično pričujočega, in se popolnoma sklenem s teboj. Ne dopusti, da bi se kedaj še ločil od tebe. Amen.

Po svetem obhajilu.

Tako, ljubi Gospod Jezus, naj me to sveto obhajilo duhovno ponovi in poživlja, da tebi voljno in zvesto služim. Naj me ta daritev svete maše utrjuje, da se ustavljam vsemu nagnjenju do hudega. Priprošnja preblažene Device Marije in vseh svetnikov naj me obvaruje vseh dušnih in telesnih nadlog.

Večna hvala bodi tebi, presveta Trojica! Vedno se hočem spominjati tvoje dobrote; vedno hočem svoje misli in želje obračati na večnost; vedno hočem po tvoji volji tako pobožno živeti, da svetih nebes ne zgrešim. Amen.

Blagoslov.

Moje dobre sklepe naj potrdi, mene in vse moje znance naj blagoslovi: vsemogočni Bog Oče, Sin in sveti Duh. Amen.

Končanje.

Naj tebi dopade, presveta Trojica! to opravilo svete maše, in naj bo tebi prijetna ta daritev, katero sem opravil jaz nevredni človek pred očmi tvojega veličanstva. Meni pa in vsem, za katere sem jo opravljal, naj nakloni tvojo milost in tvojo sveto pomoč. — Čast bodi Bogu Očetu, in Sinu, in svetemu Duhu, kakor je bilo v začetku, zdaj in vselej, in na vse večne čase. Amen.

Molitve po tihi sveti maši.

(Zaukazane od papeža Leona XIII. in obdarovane z odpustkom 300 dnij; molijo se klečé.)

Češčena si Marija . . . (trikrat, potem:)

Češčena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni otroci Evini, k tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, obrni tedaj, o naša besednica, svoje milostljive oči v nas, in po tem revnem življenji pokaži nam Jezusa, blaženi sad

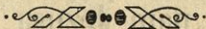
svojega telesa. O usmiljena, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta božja Porodnica!

R. Da bomo vredni obljub Kristusovih!

Molimo! O Bog, naše pribežališče in naša moč, poglej milostljivo na ljudstvo, katero k tebi vpije; in na priprošnjo častitljive in brezmadežne Device Marije, božje Porodnice, svetega Jožefa, njenega ženina, tvojih svetih apostolov Petra in Pavla in vseh svetnikov, usliši milostno in dobrotno naše prošnje za spreobrnjenje grešnikov, za prostost in povišanje matere svete cerkve. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Sveti nadangelj Mihael, brani nas v boji; proti zlobnosti in zalezovanju hudobnega duha bodi nam pomoč! — Ukroti naj ga Bog! ponižno za to prosimo: In ti, vojvoda nebeške vojne, satana in druge hudobne duhove, ki hodijo po svetu v pogubo duš, z božjo pomočjo v peklenko brezno pahni. Amen.

Sveta maša za srečno zadnjo uro.

Od začetka do povzdigovanja.

Moli navadne mašne molitve (stran 235—241); potem pa si prosi božje pomoči ob zadnji uri s temi-le molitvami:

Od povzdigovanja do sv. obhajila.

Gospod Jezus Kristus, Bog dobrote in usmiljenja! Ponižnega srca, skesan in osramôčen se približam pred tvoje obličje, da ti priporočim svojo zadnjo uro in vse, kar me še potem čaka.

Kedar me bodo odrevenele mi noge opominjale, da se mi bliža konec življenja na tem svetu — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar moje tresoče roke moči zapustijo, da ne bodo več mogle držati sv. razpela, in onemogle omahnejo ž njim na bolečo posteljo — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar bodo moje nemirne in zbegane oči v grôzi bližnje smrti svoj pojemajoči môtni pogled obračale k tebi — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar moje mrzle in trepetajoče ustnice zadnjokrat izrečejo tvoje prečeščeno sladko imé — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar bo moj blede, upadli obraz navzočne navdajal s sočutjem in strahom, ter se mi bodo od smrtne rôse mokri lasje ježili na glavi in skorajšnji konec oznanjali — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar se bodo moja ušesa za vedno zapirala človeški govorici, pa odpirala se tvoji besedi, ki izreče neovrgljivo sodbo o moji prihodnji, večni usodi — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar bodo moje domišljijo mučile grozeče in strašilne podobe in jo pogrezale v smrtne težave; kedar se mojemu duhu predočijo vsi moji grehi, in se bom splašen po njihovem pogledu in prestrašen zaradi sodbe boril in vojskoval

z angeljem temote, ki mi bo hotel vzeti tolažljivo zaupanje na tvoje usmiljenje in me skušal pogubiti — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar smrtna grôza obide moje slabo, od bolečin stiskano srce in me upehajo boji, katere bom moral prestati zoper sovražnike zveličanja — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar se mi zadnja solza, znamenje smrti, utrne, vsprejmi jo kot spravno daritev, da umrjem za pokoro — in v tistem strašnem trenutku, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar me obstopijo sorodniki in prijatelji, in te žalujoči nad mojo revo zaprosijo pomoči in milosti za me — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar mi vsi počutki odpovejo ter mi gine ves svet, in bom težko vzdihal v hudem zadnjem boji in smrtnih bridkosti — tedaj, o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar se mi bo srce krčilo in sililo mojo dušo ločiti se telesa, vsprejmi

mojo stisko kot vzdihljej svetega kopr-
nenja po zjedinjenji s teboj — in tedaj,
o usmiljeni Jezus, usmili se me!

Kedar se moja duša v zadnjem iz-
dihu zaziblje na ustnih, da se za vselej
loči s tega svetá in svoje telo blede,
mrzlo in mrtvo zapusti: vsprejmi takrat
razpad mojega življenja v hvalno dari-
tev, katero poklanjam tvojemu božjemu
veličanstvu — in tedaj, o usmiljeni
Jezus, usmili se me!

Kedar se naposled moja duša pri-
kaže pred teboj in prvič zagleda ne-
minljivo svetlobo tvojega veličanstva, o
ne zavrzi je tedaj izpred svojega obličja,
temuč dobrotno me objemi v milo na-
ročje svojega usmiljenja, da naj vekomaj
prepevam tvojo hvalo — in tedaj, o tedaj,
usmiljeni Jezus, usmili se me!

Molimo!

O Bog, ki si nas k umiranju ob-
sodil, pa si nam dan in uro naše smrti
prikril, dodeli, da si prizadevamo vse
dni svojega življenja pravično in sveto

živeti, da bomo vredni, se v tvoji sveti ljubezni ločiti s tega sveta; po zasluženji našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

(100 dnij odpustka enkrat na dan.)

Obhajilo.

O Gospod! jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci samo besedo, in ozdravljena bo moja duša . . .

(trikrat na prsi se trkáje.)

O predobrotljivi Jezus! prosim te pri tvoji resnični pričujočnosti v najsvetejšem zakramentu in pri ljubezni tvojega odprtega srca, ne dopusti, da bi umrl nagle in neprevidene smrti. Jezus, kruh življenja, bodi mi hrana ob uri moje smrti! Ti kruh močnih, dajaj mi moč v zadnjem boji! Ti kruh angeljski, bodi mi popotnica na mojem zadnjem potu! Zdaj pa, o Jezus, pridi duhovno v mojo dušo! O Jezus, pridi v mojo dušo!

Molitev sv. Ignacija.

Duša Kristusova, posveti me! — Telo Kristusovo, zveličaj me! — Kri Kristusova, napoji me! — Voda iz strani Kristusove, operi me! — Trpljenje Kristusovo, potrdi me! — O dobrotljivi Jezus, usliši me! — V svoje svete rane zakrij me! — Tebe ločiti se ne pusti me! — Pred peklenkim sovražnikom varuj me! — Ob uri moje smrti pokliči me! — K tebi priti povabi me! — Da s tvojimi svetniki bom hvalil te — Od vekomaj do vekomaj. Amen.

(300 dnij odpustka vsakokrat; po prejetem sv. obhajilu pa 7 let.)

Poslednje molitve.

Za milost, sprejeti zakramente umirajočih.

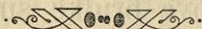
O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo. Pribežališče grešnikov, mati umirajočih, ne zapusti nas ob uri naše smrti, temuč zadobi nam popolno kesanje, resnično obžalovanje in odpuščenje vseh naših grehov; pomagaj nam vredno prejeti sveto popotnico in moč svetega poslednjega olja,

da brez skrbi stopimo pred prestol pravičnega, pa tudi usmiljenega sodnika, našega Boga in Odrešenika. Amen.

(100 dnij odpustka enkrat na dan.)

Blagoslov in sklep.

Kakor popred na strani 244. in 245.

Sveta maša duhovno doma opravljena.

Nauk, kdaj in kako se to stori.

Zgodí se rado, da ima kdo prísrčno željo biti pri sveti maši, pa vendar v cerkev priti ne more: bodi si zavoljo daljnega pota, ali slabega vremena, ali slabega zdravja, ali silnega dela. Tak se zamore po duhovnem načinu udeležiti svete maše.

V ta namen naj, ako utegne, doma pobožno bere mašne molitve, ali naj moli žalostni del svetega rožnega venca. Naj se misli v cerkev med druge vernike, kakor je sicer med njimi. Če sliši pozvanjanje iz domače cerkve, tedaj je lahko v svojih mislih pri tistih delih božje službe, katere zvon naznanja.

Ako pa temu nimaš zadosti časa, pa obudi vsaj srčno željo po sveti maši, in potem skleni sebe in svoja dejanja v sveto daritev, katera se opravlja na oltarji. Tako postaneš duhovno deležen svete maše v cerkvi darovane. V ta namen zamoreš opraviti tudi nastopne molitve.

Molitev, duhovno opraviti sv. mašo.

O moj Bog in Oče nebeški! sveto mašo slišati je moje najimenitnejše delo, moja tolažba in moje veselje. Spominjati se imam pri njej Jezusove ljubezni do nas, in njegove bridke smrti na križi za nas. Oh, da bi zamogel to tudi spodobno in pobožno storiti! Vendar zdaj sem zadržan, da ne morem priti v tvoje svetišče (ker sem bolan, ker sem z delom preobložen, ker je pot pretežavna, ker je nastalo hudo vreme). Prosim te ponižno, sveti Oče nebeški! daj mi to milost, da zdaj sveto mašo doma duhovno opravim, kakor se tebi dopade. Z molitvami duhovnika in vseh vernih združim tudi jaz svoje molitve. Sprejmi je tako, kakor da bi je opravljal v cerkvi osebno pričujoč. Tebi, o Bog! darujem sebe in vse, kar imam. Milostno sprejmi to mojo daritev, in milostno poslušaj moje prošnje, mojo hvalo in zahvalo. Amen.

Darovanje vseh svetih maš.

Večni Oče! tebi darujem to daritev, katero ti je daroval tvoj ljubljeni Sin Jezus, ko je samega sebe dal na križi, in katero on ponavlja ravno zdaj na tem oltarji. Darujem ti jo v imeni vseh stvari in v zvezi z vsemi mašami, ki so se že služile, in ki se imajo še služiti po vsem svetu. S tem te hočem moliti in po svoji dolžnosti zahvaliti za neštivilne dobrote, katere si nam podelil. Hočem tudi utolažiti tvojo jezo zaradi mnogoterih in velikih grehov, in ti dostojno zadostiti za nje. Hočem pa tudi klicati tvoje usmiljenje nad se, nad sveto cerkev, nad vesoljni svet in nad verne duše v vicah. Amen.

(Kdor to darovanje pobožno in skesano moli med sveto mašo, zadobi odpustka treh let vsakokrat. Pij IX. dné 11. aprila 1860.)

Molitev k svetemu Jožefu

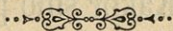
po sv. rožnem venci.

(Obdarovana z odpustkom 7 let in 7 kvadragen, ako se meseca vinotoka dostavi molitvi sv. rožnega venca.)

K tebi, o sveti Jožef, pribežimo v naši nadlogi. Kakor smo prosili pomoči

tvojo najsvetejšo nevesto, prosimo s trdnim zaupanjem tudi tebe tvojega varstva. Zavoljo one ljubezni, katera te je vezala z brezmadežno Devico in božjo porodnico, in zavoljo očetovske ljubezni, s katero si objemal dete Jezusa, prosimo te iskreno, poglej milostno na delež, ki ga je Jezus Kristus odkupil s svojo krvjo, in pridi s svojo močjo in zmožnostjo na pomoč našim potrebam.

Čuvaj, o skrbni varih svete družine, izvoljeni zarod Jezusa Kristusa; odganjaj od nas, preljubeznivi oče, vso kugo zmôte in hudobije; o mogočni naš branitelj, milostno nas z nebes podpiraj v naši vojski zoper oblasti temote, in kakor si nekdej rešil božje dete Jezusa v največji smrtni nevarnosti, tako brani zdaj sveto cerkev božjo zoper vse zalezovanje in napade sovražnikov in nas vse vzemi pod svojo vedno obrambo, da po tvojem vzgledu in s tvojo pomočjo sveto živimo, srečno umrjemo in v nebesih večno zveličanje dosežemo. Amen.

Cerkveno potrjene litanije.

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,	} usmili se nas!
Sin, vsega sveta rešnji Bog,	
Sveti Duh, resnični Bog,	
Sveta Trojica, en sam Bog,	

Sveta Marija,	} prosil za nas!
Sveta Mati božja,	
Sveta devic Devica,	
Sveti Mihael,	
Sveti Gabrijel,	
Sveti Rafael,	

Vsi sveti angelji in arhangelji, prosite
za nas!

Vse svete vrste zveličanih duhov, pro-
site za nas!

Sveti Janez Krstnik, }
Sveti Jožef, } prosi za nas!

Vsi sveti očaki in preroki, prosite za nas!

Sv. Peter,

Sv. Pavel,

Sv. Andrej,

Sv. Jakob,

Sv. Janez,

Sv. Tomaž,

Sv. Jakob,

Sv. Filip,

Sv. Jernej,

Sv. Matevž,

Sv. Simon,

Sv. Tadej,

Sv. Matija,

Sv. Barnaba,

Sv. Lukež,

Sv. Marka,

} prosi za nas!

Vsi sveti apostoli in evangelisti, } prosite

Vsi sveti učenci Gospodovi, } za nas!

Vsi sveti nedolžni otroci, prosite za nas!

Sveti Štefan,	}	prosi za nas!
Sv. Lovrenc,		
Sv. Vincenc,		

Sveta Fabijan in Sebastijan,	}	prosita za nas!
Sveta Janez in Pavel,		
Sveta Kozma in Damijan,		
Sveta Gervazij in Protazij,		

Vsi sveti mučenci, prosite za nas!

Sv. Silvester,	}	prosi za nas!
Sv. Gregor,		
Sv. Ambrož,		
Sv. Avguštin,		
Sv. Jeronim,		
Sv. Martin,		
Sv. Miklavž,		

Vsi sv. škofi in spoznavalci,	}	prosita za nas!
Vsi sveti učeniki,		

Sv. Anton,	}	prosi za nas!
Sv. Benedikt,		
Sv. Bernard,		
Sv. Dominik,		
Sv. Francišek,		

Vsi sv. mašniki in leviti,	}	prosita za nas!
Vsi sv. menihi in puščavniki,		

Sv. Marija Magdalena, }
 Sv. Agata, }
 Sv. Lucija, }
 Sv. Neža, } prosi za nas!
 Sv. Cecilija, }
 Sv. Katarina, }
 Sv. Anastazija, }

Vse svete device in vdove, } prosite
 Vsi svetniki in svetnice božje, } za nas!

Bodi nam milostljiv! zanesi nam, o
Gospod!

Bodi nam milostljiv! usliši nas, o Go-
spod!

Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Svoje jeze,
 Nagle in neprevidene smrti,
 Skušnjav hudičevih,
 Jeze, sovraštva in vse hude volje,
 Duhá nečistosti,
 Treska in hudega vremena,
 Šibe potresa,
 Kuge, lakote in vojske,
 Večne smrti,
 Po skrivnosti svojega sv. učlovečenja,

reši nas, o Gospod!

Po svojem prihodu,
 Po svojem rojstvu,
 Po svojem krstu in svetem postu,
 Po svojem križi in svojem trpljenji,
 Po svoji smrti in svojem pokopu,
 Po svojem svetem vstajenji,
 Po svojem čudežnem vnebohodu,
 Po prihodu tolažnika svetega Duha,
 Na dan sodbe,
 Mi grešniki,
 Da nam zanesesh,
 Da nam odpustiš,
 Da nas k pravi pokori pripelješ,
 Da svojo sv. cerkev vladaš in ohraniš,
 Da pastirja apostolskega in vse cerkvene stanove v svoji sveti veri ohraniš,
 Da sovražnike svete cerkve ponižaš,
 Da krščanskim kraljem in oblastnikom mir in pravo edinost podeliš,
 Da nam cesarja ovaruješ,
 Da vsemu krščanskemu ljudstvu mir in edinost daš,
 Da nas v svoji sveti službi potrdiš in obdržiš,

reši nas, o Gospod!

prosimo te, usliši nas!

Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigneš,
 Da vsem našim dobrotnikom večne
 dari dodeliš,
 Da duše naše, naših bratov, bližnjih
 in dobrotnikov večnega pogub-
 ljenja rešiš,
 Da sad zemlje daš in ohraniš,
 Da vsem vernim dušam večni po-
 koj dodeliš,
 Da nas uslišiš,
 Sin božji,

prosimo te, usliši nas!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Psalm 69.

O Bog, hiti mi na pomoč; Gospod, teci mi pomagat!

Kri naj jih sprehaja in osramočeni naj bodo, kateri mi strežejo po življenji.

Odstopijo naj in sram naj jih bo, kateri mi hočejo hudo.

Hitro naj se zavrnejo osramočeni, kateri se mi posmehujejo.

Vsi pa, kateri tebe iščejo, naj se v tebi veselijo in radujejo.

Vedno naj rekó: »Visoko hvaljen bodi Gospod!« kateri ljubijo tvoje odrešenje.

Jaz pa sem revež in siromak, o Bog, pomagaj mi!

Moj pomočnik in moj odrešenik si ti, o Gospod, nikar se ne mudi.

Čast bodi Očetu itd.

V. Pomagaj svojim služabnikom.

R. Kateri v tebe zaupajo, o moj Bog!

V. Bodi nam, o Gospod, močen turn.

R. Pred sovražnikom.

V. Nič naj ne opravi sovražnik pri nas.

R. In otrok krivice naj se ne loti nam škodovati.

V. Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehih.

R. In ne povračuj nam po naših hudobijah.

V. Molimo za našega papeža I.

R. Ohrani jih, o Gospod! oživljaj in osrečuj jih na zemlji, in ne daj jih v voljo njihovih sovražnikov.

V. Molimo za našega škofa I.

R. Gospod! ohrani jih in varuj jih vsega hudega.

V. Molimo za našega cesarja I.

R. Ohrani, o Gospod! našega cesarja in usliši nas na dan, kedar te za-nj prosimo.

V. Molimo za svoje dobrotnike.

R. Povrni milostljivo, o Gospod! zavoljo svojega imena večno življenje vsem, kateri nam kaj dobrega storijo.

V. Molimo za verne mrtve.

R. Gospod! daj jim večni mir in pokoj, in večna luč naj jim sveti.

V. Naj počivajo v miru.

R. Amen.

V. Molimo za svoje brate, kateri niso tukaj pričujoči.

R. Pomagaj svojim služabnikom, ki v tebe zaupajo, o moj Bog!

V. Pošlji jim, o Gospod! pomoč iz svetišča.

R. In varuj jih s Siona.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

R. In moje vpitje naj do tebe pride.

V. Gospod bodi z vami.

R. In s tvojim duhom.

Molimo.

O Bog, ki ti je lastno, usmiliti se vselej in prizanesti, usliši naše pohlevne prošnje, da nas in vse tvoje služabnike, katere grehov veriga veže, milost tvoje dobrote odveže.

Usliši, prosimo te, o Gospod! našo pohlevno molitev, in odpusti nam grehe, ki se ti jih obtožimo, da nam dobrotljivo z odpuščanjem vred mir podeliš.

Skaži nam dobrotljivo, o Gospod! svojo neizrečeno milost, da nas ne samo vseh grehov odvežeš, temuč tudi šib, katere za nje zaslužimo, odrešiš.

O Bog, ki te greh razžali in pokora potolaži, oglej se milostljivo na prošnje k tebi kličečega ljudstva, in šibe svoje jeze, katere za svoje grehe zaslužimo, od nas odvrni.

Vsemogočni večni Bog, usmili se svojega služabnika našega papeža I., in vodi jih po poti večnega življenja, da bodo s tvojo pomočjo, kar je tebi dopadljivo, želeli in z vso močjo storili.

O Bog, od katerega izhajajo svete želje, dobre misli in pravična dejanja, daj svojim služabnikom tak mir, kakor ga svet ne more dati, da bodo naša srca tvojim zapovedim udana, in časi s tvojo pomočjo brez strahú pred sovražniki varni in mirni.

O Bog, užgi naša srca z ognjem svetega Duha, da ti bomo s čistim telesom služili in z očiščenim srcem dopadli.

O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih, dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic, da odpuščanje, katerega so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo.

Začenjaj, prosimo, o Gospod, s svojim Duhom naša dejanja in spremljaj ja s svojo sveto pomočjo, da se vse naše molitve in dela vselej iz tebe začnejo, in iz tebe začete tudi v tebi dokončajo.

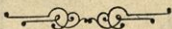
Vsegamogočni večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mrtve in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, prosimo te pohlevno, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji ali so se že iz sveta ločili, po prošnjah vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščanje vseh svojih grehov dosežejo. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Gospod, usliši mojo molitev.

R. In moje vpitje naj k tebi pride.

V. Vsegamogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši. — *R.* Amen.

V. In vernih duše naj po milosti božji v miru počivajo. — *R.* Amen.

Lavretanske litanije.

O praznikih Matere božje in ob sabotah.

(Odpustka 300 dnij vsakokrat; popolni odpustek pa o vseh zapovedanih praznikih Matere božje, ako jih moliš vsak dan.)

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,

Sin, vsega sveta rešnji Bog,

Sveti Duh, resnični Bog,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Sveta Marija,

Sveta Mati božja,

Sveta devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti božje,

Mati prečista,

Mati brez vsega madeža,

Mati nedolžna,

Mati najsvetejša,

Mati ljubezniva,

Mati prečudna,

} usmili se
nas!

} prosi za nas!

Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica najmodrejša,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice.
 Sedež modrosti božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Roža skrivnostna,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,

} prosi za nas!

Kraljica angeljev,	}	prosi za nas!
Kraljica očakov,		
Kraljica prerokov,		
Kraljica apostolov,		
Kraljica mučenikov,		
Kraljica spoznavalcev,		
Kraljica devic,		
Kraljica vseh svetnikov,		
Kraljica brez madeža iz-		
virnega greha spočeta,		
Kraljica svetega rožnega venca,	}	
Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;		
zanesi nam, o Gospod!		
Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;		
usliši nas, o Gospod!		
Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;		
usmili se nas, o Gospod!		
Kriste, sliši nas!		
Kriste, usliši nas!		
Oče naš . . . Češčena si Marija . . .		

M o l i t e v.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta božja porodnica! ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej

vseh nevarnostij. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica! S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči!

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

R. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o !

Milost svojo, o Gospod, te prosimo, v naša srca vlij, da, ki smo po angeljevem oznanjenji tvojega Sina, Jezusa Kristusa, učlovečenje spoznali, po njegovem trpljenji in križi častitljivo vstajenje dosežemo. Po tistem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

R. Da bomo vredni obljub Kristusovih!

M o l i m o !

Naj nam presvete tvoje Matere ženina zasluženje pomaga, prosimo, o Gospod, da kar naša slabost ne more doseči, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno. Ki živiš in kraljuješ Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Salve Regina!

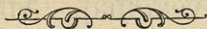
Češčena bodi kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in naše upanje, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi vzdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Obrni tedaj, o naša besednica, svoje milostljive oči v nas, in po tem revnem življenji pokaži nam Jezusa, blaženi sad svojega telesa. O usmiljena, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija.

V. Prosi za nas, sveta božja porodnica!

R. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

Molimo!

Vsegamogočni, večni Bog! ki si telo in dušo prečiste Device, matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pripomočjo svetega Duha pripravil: daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah vseh prihodnjih nadlog in večne smrti rešeni. Po istem Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Litanije

najsvetejšega imena Jezusovega.

Molijo se o Gospodovih praznikih.

(Po določbi sv. očeta Leona XIII. zadobé vsi verniki, ki te litanije pobožno in skesanega srca molijo, odpustka 300 dni, ki se more tudi izprositi dušam v vicah.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

Bog Oče nebeški,

Bog Sin, Odrešenik sveta,

Bog sveti Duh,

Sveta Trojica, en sam Bog,

Jezus, Sin živega Boga,

Jezus, odsvit Očeta,

Jezus, žar večne luči,

Jezus, kralj veličanstva,

Jezus, solnce pravice,

Jezus, sin Marije Device,

Jezus, ljubeznivi,

Jezus, čudapolni,

} usmili se
nas!

Gospod, teči mi pomagat!

Jezus, močni Bog,
 Jezus, oče prihodnjega veka,
 Jezus, angelj velikega sklepa božjega,
 Jezus, najmogočnejši,
 Jezus, najpotrpežljivejši,
 Jezus, najpokornejši,
 Jezus, krotek in iz srca ponižen,
 Jezus, ki čistost ljubiš,
 Jezus, ki nas ljubiš,
 Jezus, Bog mirú,
 Jezus, začetnik življenja,
 Jezus, vzgled vseh čednostij,
 Jezus, za duše ves vnet,
 Jezus, naš Bog,
 Jezus, naše pribežališče,
 Jezus, oče ubogih,
 Jezus, zaklad vernih,
 Jezus, dobri pastir,
 Jezus, prava luč,
 Jezus, večna modrost,
 Jezus, neskončna dobrotá,
 Jezus, pôl in življenje naše,
 Jezus, veselje angeljev,
 Jezus, kralj očakov,
 Jezus, voditelj apostolov,

usmili se nas!

Jezus, učitelj evangelistov,
 Jezus, srčnost mučenikov,
 Jezus, luč spoznavalcev,
 Jezus, čistost devic,
 Jezus, krona vseh svetnikov,

} usmili se
 } nas!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o Jezus!
 Bodi nam milostljiv, usliši nas, o Jezus!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Zalezovanj hudičevih,

Duha nečistosti,

Večne smrti,

Zanemarjanja svojih navdihovanj,

Po skrivnosti svojega sv. učlovečenja,

Po svojem rojstvu,

Po svojem detinstvu,

Po svojem božjem življenji,

Po svojem trudapolnem delovanji,

Po svoji smrtni bridkosti in svo-
 jem trpljenji,

Po svojem križi in zapuščenji,

Po svojih bolečinah,

Po svoji smrti in svojem pokopanji,

Po svojem vstajenji,

reši nas, o Jezus!

Po svojem vnebohodu, }
 Po svojih radostih, } reši nas, o
 Po svojem veličastvu, } Jezus!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 zanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usmili se nas, o Jezus!

Jezus, sliši nas!

Jezus, usliši nas!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Molimo!

O Gospod, Jezus Kristus, ki si rekel:
 Prosite in boste prejeli, išcite in boste
 našli, trkajte in se vam bode odprlo;
 daj nam, prosimo te, gorečnost svoje
 božje ljubezni, da te s celim srcem, z
 besedo in z dejanjem ljubimo in ne-
 prenehoma hvalimo.

Dodeli nam, o Gospod, da strah in
 ljubezen tvojega svetega imena vedno
 v sebi občutimo, ker onih nikoli s svo-
 jim vodstvom ne zapustiš, katere v

stanovitnosti svoje ljubezni potrdiš. Ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Splošne cerkvene molitve,

ki se litanijam dodajejo.

(Moreš jih tudi moliti za popolnoma odpustek.)

Za papeža.

Vsemogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi jih po pôtu večnega življenja, da bodo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želeli in z vso močjo storili.

Za škofa.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si jih pastirja naši škofiji postavil; dodeli jim, da tistim, čez katere so postavljeni, z besedo in z dejanjem k dobremu služijo, in tako s čredo sebi izročeno večno življenje dosežejo.

Za cesarja.

O Bog, varih vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I. svojo moč, s katero se sovražnik premaga, spoznati in častiti, da bodo, ker so po tvoji volji cesar postali, tudi v tvojem varstvu vselej mogočni.

Za vse potrebe krščanstva.

Vsemogočni, večni Bog, nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se vseh vernih kristjanov, za katere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu Kristusu odvrni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, draginjo, bolezni in žalostne, revne čase. Razsvetli in potrdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar zamore k tvoji božji časti, k na-

šemu zveličanju, in k miru in sreči vsega krščanstva pripomagati.

Vsemogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mrtve, in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali so se že iz tega sveta ločili, na prošnjo vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščanje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, Bog mirú! pravo edinost v veri, brez vsega razdrtja in ločitve. Preobrni naša srca k pravi pokori in poboljšanju našega življenja. Užgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenji in v smrti prijetni in dopadljivi.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mrtve.

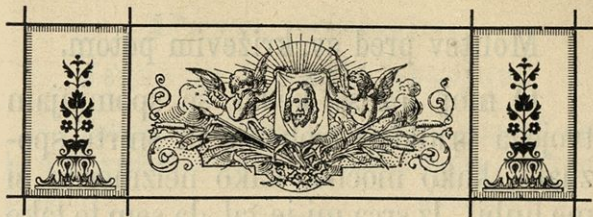
Tebi, o Gospod! bodi vedno pripočeno vse naše dejanje in nehanje,

naše delo in opravilo, naše življenje in naša smrt. Daj nam tvojo milost tukaj uživati in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, o Gospod, nebeški Oče, po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas!

R. Amen.

Sveti križev pot.

Kakor ga v Rimu navadno molijo.

Kdor opravi sveti križev pôt pred cerkveno postavljenimi križi, zadobi več popolnih in veliko nepopolnih odpustkov, ki so se podelili obiskovalcem križevega pôta v Jeruzalemu. Pred obiskovanjem stori namen, da želiš eden popolni odpustek prejeti za-se, druge pa izroči prečisti Devici Mariji, naj jih izprosi onim dušam v vicah, katerim je posebno naklonjena ali katerim si ti najbolj dolžen pomagati. Treba je v dosego odpustkov: 1. da si v milosti božji; 2. da moliš s skesanim srcem; 3. da stopaš od postaje do postaje ali pa, če zavaljo bolezní ali gneče tega ne moreš, se vsaj ozreš proti vsaki; 4. da pri vsaki postaji vsaj nekoliko premišljuješ Kristusovo trpljenje. Za bolnike in starce je dobro, če si priskrbijo križec, blagoslovljen z odpustki križevega pôta.

Molitev pred sv. križevim pôtom.

O moj Jezus! kedar se spominjam tvojega bridkega trpljenja in smrti, spoznam, kako močno, kako neizmerno si me ljubil. Iz srca mi je žal, da sem te tako malo ljubil, ampak te tolikokrat in celó s smrtnimi grehi razžalil. Zdaj pa je moja trdna volja, te resnično ljubiti in nič več grešiti. Zatorej upam, sebi in dušam v vicah vse odpustke zadobiti, ki so se podelili za to pobožnost. Amen.

Pred molitvijo vsake postaje reci:

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo: Ker si s svojim svetim križem svet odrešil.

Po molitvi vsake postaje pa reci:

Hvaljeno in češčeno bodi najsvetejše Srce Jezusovo v visokočastitem zakramentu svetega rešnjega Telesa! Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.

Prva postaja.

Jezus je k smrti obsojen.

»Takrat torej jim ga je (Pilat) izdal, da bi bil križan. Vzeli so pa Jezusa in ven peljali.«

Jan. 19, 16.

Molimo te, o Gospod itd. (kakor spredaj.)

O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem že tolikokrat podpisal s svojimi grehi, reši me večne smrti, ki sem jo že tolikokrat zaslužil.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .
Hvaljeno in češčeno bodi itd. (kakor spredaj.)

Druga postaja.

Jezus vzame križ na svoje rame.

»In je svoj križ noseč ven šel na mesto, ki se imenuje mesto mrtvaških glav, po hebrejsko pa Golgota.«

Jan. 19, 17.

O Jezus, ki si voljno na se vzel težki križ, katerega sem ti jaz s svojimi grehi pripravil, daj, da spoznam njih velikost ter jih objokujem ves čas svojega življenja.

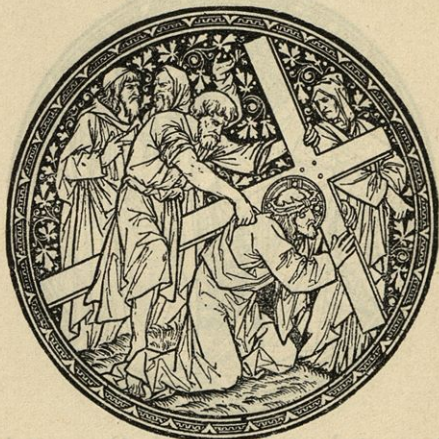
Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Tretja postaja.

Jezus pade prvič pod križem.

»Ker je človek, iz zemlje vzet, svojo glavo prevzetno povzdignil proti Bogu, zato leži Edinorojenec Očetov v prahu potrt kakor črv.«

Po Izaiji.

Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus! te je pod križem na tla podrla. Mrzi mi na grehe ter jih sovražim; odpusti mi, prosim te; s pomočjo tvoje milosti nočem nič več grešiti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Četrta postaja.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

»Pritisni me kakor pečat na svoje srce,
kakor pečat na svojo roko! Zakaj močna
kakor smrt je ljubezen.« *Vis. pes. 8, 6.*

O prežalostni Jezus! O prežalostna
Mati! ako sem vama do zdaj toliko
žalost delal s svojimi grehi, v prihod-
njič se to ne sme več zgoditi. Z va-
jino pomočjo hočem vaju ljubiti in vama
zvest biti do smrti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Peta postaja.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nesti.

»In kedar so ga peljali, prijeli so nekega Simona Cirenčana, kateri je šel s polja, ter so mu naložili križ, da ga nese za Jezusom.«

Luk. 23, 26.

O Jezus! kako srečen je Simon, da ti zamore pomagati križ nesti. Kako srečen bi bil pa tudi jaz, ko bi vselej ti pomagal križ nositi s potrpežljivostjo v vsem, karkoli me zadene.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Šesta postaja.

Veronika podá Jezusu potni prt.

»Oči Gospodove gledajo na nje, kateri ga ljubijo.« *Sirah 34, 19.*

»Ljubim te, o Gospod, moja moč, moje pribežališče, moj Odrešenik.« *Psalms 17, 3.*

O Jezus, ki si se toliko ponižal, da si svoj presveti obraz Veroniki vtisnil v potno ruto, vtisni globoko tudi v mojo dušo spomin svojega bridkega trpljenja in grenke smrti.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Sedma postaja.

Jezus pade drugič pod križem.

»On pa je bil ranjen zavoljo naših grehov, in potrtn zavoljo naših hudobij; pokorjenje je bilo nad njim zavoljo našega mirú. Gospod ga je hotel potreti v slabosti.« *Izaija 53, 5. 10.*

Moji večkrat storjeni grehi so krivi, da ti, o preljubeznivi Jezus! že zopet padeš pod križem. Daj mi moč, da se ne povrnem zopet v greh.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Osma postaja.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene.

»Jezus pa se je proti njim obrnil in rekel: Hčere Jeruzalemske! nikar se ne jokajte nad menoj, ampak jokajte se nad seboj in nad svojimi otroci.«

Luk. 23, 28.

Ti, o Jezus! tolažiš Jeruzalemske žene, ki žalujejo nad tvojim trpljenjem. Tolaži tudi mojo dušo s svojim usmiljenjem, v katero zaupam in si je hočem v prid obračati.

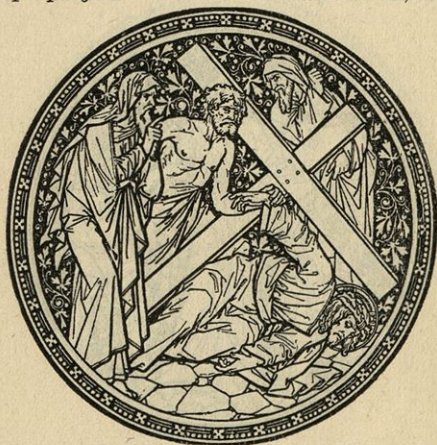
Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Deveta postaja.

Jezus pade tretjič pod križem.

»Jaz pa sem črv in ne človek, zasramovanje ljudij in izvržek izmed ljudstva. Moja moč se je usušila kakor čepina; v smrtni prah si me pripeljal.«

Psalm 21, 7. 16.

Zavoljo prevelicega trpljenja, ki si ga že prestal, o Jezus! tretjič padeš pod težkim križem. Stori, da se nič več v greh ne povrnem. Moj Jezus! rajši umrjem, kakor da spet grešim.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Deseta postaja.

Jezusa slečejo in mu žolča piti dajo.

»In so mu dali vina z žolčem zmešanega.
In ko je bil pokusil, ni hotel piti.« *Mat. 27, 35.*

»Razdelili so si moja oblačila in za mojo
suknjo so vadljali.« *Psalm 21, 19.*

O Jezus! ki so te slekli in ti kisa
in žolča piti dali, reši me vendar vsega
nagnjenja do časnih rečij; in stori, da
vse zaničujem, kar je posvetnega ali
kar me v greh napeljuje.

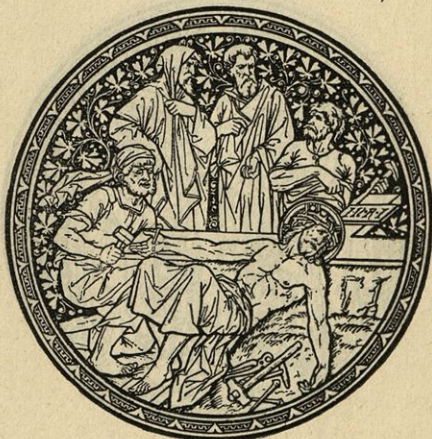
Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Enajsta postaja.

Jezusa naša križ pribijajo.

»Ondi so ga križali. Napisal je pa Pilat tudi napis in ga je djal vrh križa. Bilo je pa pisano: Jezus Nazarenski, Kralj Judov.«

Jan. 19, 18. 19.

Po tistih grozovitnih bolečinah, katere si občutil, ko so z žreblji prebodli tvoje svete roke in noge, stori, o Jezus! da svoje meso s krščanskim zatajevanjem neprenehoma križam.

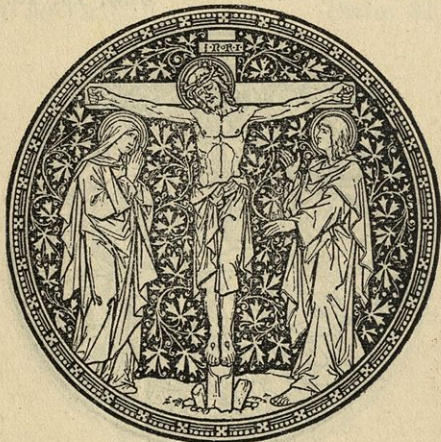
Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Dvanajsta postaja.

Jezus umrje na križi.

»Jezus je rekel: Dopolnjeno je! In je zavpil z velikim glasom: Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo! In je glavo nagnil, in je dušo iz sebe dal.«

Luk. 23,46. Jan. 19, 30.

O Jezus! ki si na križi umrl, potem, ko si tri ure na njem visel v najbridkejših smrtnih težavah, daj mi, da pred umrjem, kakor da bi še kedaj grešil. In ako moram še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Trinajsta postaja.

Jezusa s križa snamejo in ga Mariji v naročje položijo.

»O vi vsi, ki mimo greste po pôtu, pomislite in glejte, če je kaka bolečina, kakor bolečina moja!«

Žal. pes. 1, 12.

O prežalostna mati! kako je bilo pač z bridkostmi napolnjeno tvoje srce, ko si svojega ljubega Jezusa imela mrtvega v naročji. O izprosi mi milost, da sovražim greh, ki je bil kriv njegove smrti in tvojih bridkostij, da spokorno živim in sveto umrjem v tvojem naročji.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Štirnajsta postaja.

Jezusa v grob položijo.

»Bil je pa na tistem kraji, kjer je bil križan, vrt in na vrtu nov grob, v katerega še nihče ni bil položen. Tam sta Jezusa položila.«

Jan. 19, 41. 42.

O Jezus! vsemu hočem odumreti in le tebi živeti. Dokler še tukaj živim, hočem le v tebi in s teboj živeti. Tako bom enkrat v nebesih večno v tebi živel ter tamkaj večno užival sad tvojega bridkega trpljenja in tvoje smrti. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Češčenje zaščitnikov

bogoljubnega življenja in srečne smrti.

Posvečenje sv. družini,

kateri se naj krščanske družine posvetijo.

Jezus, naš preljubeznivi Odrešenik!
ki si iz nebes pišel, da bi s svojim naukom in s svojim vzgledom svet razsvetlil; zato si hotel večji del svojega življenja na zemlji preživeti v nizki hišici v Nazaretu, pokoren Mariji in Jožefu, in si to družino posvetil, ki je imela biti vsem krščanskim družinam vzgled: sprejmi dobrotljivo to našo hišo, ki se ti zdaj čisto uda. Ti jo brani in obvaruj in utrdi v njej svoj sveti strah, ob enem pa mir in edinost krščanske ljubezni, da bo nebeškemu vzgledu tvoje

družine podobna in da bodo prav vsi, ki so v njej, večnega zveličanja deležni.

O preljubezniva mati Jezusa Kristusa in naša mati Marija, po svoji materini ljubezni in svojem usmiljenji izprosi, da to naše posvečenje Jezus dopadljivo sprejme in nam svoje dobrote in blagoslove podeli.

Sveti Jožef, najsvetejši varih Jezusov in Marijin, priteci nam v vseh naših dušnih in telesnih potrebah s svojimi prošnjami na pomoč; da s teboj in z blaženo Devico Marijo zamoremo božjega Zveličarja Jezusa Kristusa večno hvaliti in zahvaljevati.

Molitev,

ki se naj moli vsak dan pred podobo sv. družine.

O preljubeznivi Jezus, ki si družino, katero si na zemlji izbral, posvetil s svojimi neizrečenimi čednostmi in z vzgledi domačega življenja, poglej usmiljeno na to našo hišo, ki te kleče pred tvojimi nogami prosi tvoje milosti. Spomni se, da je to tvoja hiša, ker se je tebi s

posebno udanostjo posvetila in darovala. Varuj jo dobrotljivo, reši jo nevarnostij, pridi ji na pomoč v potrebah in daj jej moč, da v posnemanji tvoje svete družine vedno stanovitna ostane; da v svojem pozemeljskem življenji tebi v pokorščini in ljubezni zvesto služi in enkrat v nebesih tebi večno slavo prepevati zamore.

O Marija, presladka mati, mi te prosimo tvoje priprošnje, ker vemo, da tvoj edinorojeni Sin tvoje prošnje usliši.

In tudi ti, najčastitljivejši očak, sveti Jožef, pridi nam s svojim varstvom na pomoč in izroči naše želje Marijinim rokam, naj jih Jezusu Kristusu izroči Amen.

(Odpustka 300 dnij enkrat na dan zadobijo tisti, ki se sveti družini darujejo s predstoječimi besedami. Leon XIII.)

Molitev k presv. srcu Marijinemu.

O srce Marijino, srce matere božje in naše matere! preljubeznivo srce, ki se dopade presveti Trojici, ki je vredno vsakega češčenja in najprisrčnejše ljubezni angeljske in človeške. Srce, ki si

Srcu Jezusovemu najbolj podobno, dà, najpopolnejša podoba Jezusovega Srca! Srce, ki si polno usmiljenja do naše revščine: o raztajaj led naših src in ogréj jih za Srce našega božjega Zveličarja! Užgi jih z istim svetim ognjem, ki v tebi vedno gori. Zakleni v sebe sveto cerkev, obvaruj jo in bodi ji vselej sladko pribežališče in njena nepremagljiva bramba zoper vse napade njenih sovražnikov. Bodi nam pot, po kateri naj pridemo k Jezusu, bodi nam struga, po kateri naj nam iz studenca božje milosti vse priteče, kar je nam potrebno, da homo zveličani. Bodi naša pomoč v vseh naših potrebah, naša tolažba v žalosti, naša moč v skušnjavah, naše pribežališče, če nas preganjajo, naša pomočnica v vseh nevarnostih, posebno v zadnjih bojih našega življenja, ko se bližamo ločitvi in bodo hudi duhovi izpuščeni proti nam, da bi naše duše pridobili v tistem strašnem trenutku, ki odloči srečno ali nesrečno večnost. Tedaj, o tedaj, predobrotljiva, daj mi

okusiti sladkost tvojega materinega srca in moč tvoje priprošnje pri Srci Jezusovem, in odpri nam v tem vreleci vsega usmiljenja varno pribežališče, da ga bomo v nebesih hvalili na vekomaj. Amen.

Spoznava, hvali, blagoslavlja, ljubi, časti in povelečuje naj se vsigdar in povsod božje Srce Jezusovo in neomadeževano srce Marijino! Amen.

(Vsak dan 60 dnij — za vsako leto popolnoma odpustek na praznik rojstva, vnebovzetja in srca Marijinega in ob smrtni uri, če se v življenji vsak dan moli. Pij VII.)

Molitev k Mariji Devici za srečno smrt.

O ljubezniva, milostljiva in od vekomaj izvoljena Devica, mati Jezusova, Marija! prosimo te po tisti tvoji in tvojega ljubeznivega Sina, Jezusa Kristusa, bridkosti in grenkosti, katero sta imela, ti pod križem, on pa na svetem križi; največ pa ob tisti uri, ko se je njegova duša od njegovega Telesa ločila, da nam na pomoč prideš, ko se bodo naše uboge duše od naših teles začele ločiti, in tiste v svoje milostljive roke sprejmeš, in na-

šemu Zveličarju, tvojemu ljubeznivemu Sinu, Jezusu Kristusu, izročiš. Zdaj mi tebi svoje duše za tisto uro priporočimo; ne zapusti nas, o Marija! Amen.

Molitev sv. Mehtilde k Mariji Devici.

O moja Gospa, sveta Marija! Bog Oče ti je po svoji vsemogočnosti silno moč in oblast dodelil; zato te prosim: pridi mi na pomoč ob moji zadnji uri, in vse napade hudega duha mogočno od mene odvrni. Amen. Češčena si Marija . . .

O moja Gospa, sveta Marija! Bog Sin te je napolnil s svojo božjo modrostjo; zato te prosim: pridi mi na pomoč ob moji zadnji uri, in z lučjo svete vere mojo dušo razsveti in potrdi, da je nobena skušnjava ne zmôti in od Boga ne loči. Amen. Češčena si Marija . . .

O moja Gospa, sveta Marija! Sveti Duh je v tebe razlil obilnost svoje ljubezni; zato te prosim: pridi mi na pomoč ob moji zadnji uri, in razlij v moje srce sladkost božje ljubezni, da smrtni

strah srečno premagam, in se v veselem upanji od tega sveta ločim. Amen. Češčena si Marija . . .

Molitev k sv. Jožefu,

da si ga izvolimo za svojega variha.

O sveti Jožef, zvesti hišnik in rednik mojega Zveličarja Jezusa Kristusa, najčistejši ženin vselej deviške porodnice božje! Jaz I. te izvolim danes v svojega posebnega variha in priprošnjika. Trdno sklenem, da te nikdar ne zapustim in ne dovolim, da bi se kaj zgodilo zoper tvojo čast od tistih, ki so meni podložni. Zatorej te prisrčno prosim, sprejmi me med svoje večne varovance, uči me v dvomih, tolaži me v nadlogah, varuj in ohrani me ob uri moje smrti. Amen.

Molitev k svetemu Jožefu

za pomoč v poslednji uri.

Sveti Jožef, ženin Device Marije in varih Jezusa Kristusa! sveta cerkev te časti kot posebnega patrona umirajočih; zato tudi jaz priporočam tebi za smrtno

uro svojo dušo in telo. Pridi z Jezusom in Marijo k moji smrtni postelji, in me ne zapusti, dokler srečno ne sklenem. Odganjaj poslednje skušnjave hudega duha; krepčaj moje umirajoče srce s sladkim zaupanjem na usmiljenje božje; daj, da sveto popotnico vredno prejmem in z zakramentom poslednjega olja pokrepčan v tvojem naročji tako mirno zaspim, kakor si ti zaspal v naročji Jezusa in Marije. Amen.

Molitev v čast sv. Jožefa
za umirajoče.

Večni Oče! zavoljo svoje ljubezni do svetega Jožefa, katerega si izmed vseh izvolil za svojega namestnika na zemlji, usmili se nas in ubogih, ki so v smrtnih težavah. Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Večni Sin božji! zavoljo svoje ljubezni do svetega Jožefa, svojega zvestega variha na zemlji, usmili se nas in ubogih, ki so v smrtnih težavah. Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Večni Duh božji! zavoljo svoje ljubezni do svetega Jožefa, najskrbnejšega čuvaja preblažene Device Marije, svoje preljube neveste, usmili se nas in ubogih, ki so v smrtnih težavah. Oče naš...
Češčena si Marija... Čast bodi...

(Odpustka 300 dnij enkrat na dan. Leon XIII. dné 17. maja 1884.)

Litanije k svetemu Jožefu.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Bog Oče nebeški,	}	usmili se nas!
Bog Sin, Odrešenik svetá,		
Bog sveti Duh,		
Sveta Trojica, en sam Bog,		

Sveta Marija, nevesta svetega Jožefa,	}	prosi za nas!
Sveti Jožef, ti ženin Device Marije,		
Sv. Jožef, ti rednik Jezusa Kristusa,		
Sv. Jožef, ti mož po Srci Jezusovem,		
Sv. Jožef, ti zvesti in modri služabnik Jezusov,		

Sv. Jožef, ti očetovski zapovednik
Jezusov,

Sv. Jožef, ti vodnik potujočega Je-
zusa,

Sv. Jožef, ti tovariš in varih Jezusov,

Sv. Jožef, ki si v naročji Jezusovem
umrl,

Sv. Jožef, ki v nebesih z Jezusom
kraljuješ,

Sv. Jožef, ki Jezusove služabnike
obvaruješ,

Sv. Jožef, ti vzgled mašnikov Jezu-
sovih,

Sv. Jožef, naš priprošnjik pri Jezusu,

prosi za nas!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe sveta odjemplješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Molimo!

O Bog, ki si svetega Jožefa za ženinina preblažene Device Marije in za rednika svojega ljubega Sina, našega Gospoda in Zveličarja Jezusa Kristusa izvolil in pripravil; ponižno te prosimo, dodeli nam po priprošnji svetega Jožefa čistost duše in telesa, da neomadeževani in s svatovskim oblačilom ozaljšani k nebeški svatovščini pridemo, po istem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, Gospodu našem. Amen.

„Spomni se!“ k sv. Jožefu.

Spomni se, najčistejši ženin Device Marije, preljubeznivi moj varih, sveti Jožef! da nikoli ni bilo slišati, da bi te kdo prosil tvojega varstva in pri tebi iskal pomoči, pa ne bi bil potolažen. S tem zaupanjem pridem k tebi in se ti živo priporočujem. Nikar ne zavrzi moje prošnje, o rednik mojega Jezusa, temuč sprejmi jo milostno! Amen.

(Enkrat na dan 300 dnij odpustka. Pij IX. 1862.)

Molitev k sv. Jožefu za dar čistosti.

O sveti Jožef, oče in varih deviških duš, čegar zvestemu varstvu je bila izročena nedolžnost sama, Jezus Kristus, in Marija, devic Devica; po tej dvojni predragi zastavi, Jezusu in Mariji, te prosim in zarotim, dodeli, da se obvarujem vsake nečistosti, in da vedno z neomadežanim duhom, s čistim srcem in s čistim telesom v vsej nedolžnosti služim Jezusu in Mariji. Amen.

(Enkrat na dan 300 dnij odpustka. Pij IX. 1863.)

Klic k sv. Jožefu.

Daj, o sveti Jožef, da nam v nedolžnosti poteče življenje ter bode vedno varno pod tvojim zavetjem!

(300 dnij odpustka.)

Molitev k sv. Mihaelu nadangelju.

O sveti Mihael, vodja nebeških vojsk! ki si ošabnega Luciferja in njegove tovariše pahnil v peklenko brezno, ti angelj varih svete cerkve, ki si od Boga postavljen čez vse duše umirajočih, tebe

pozdravljam z zaupljivim počesčenjem. Varuj cerkev Kristusovo vseh vidnih in nevidnih sovražnikov. Stoj mi na strani v vseh dušnih in telesnih nevarnostih; posebno pa mi pridi na pomoč ob smrtni uri. Brani me takrat napadov hudega duha; sprejmi mojo dušo, ko se je od telesa ločila; zagovarjaj jo pred sodnikom, kedar jo bo tožil hudi duh; in pelji jo v veselje svetega raja, da bo s teboj in vsemi angelji božjo slavo prepevala vekomaj. Amen.

Klic k sv. Mihaelu nadangelju.

Sveti višji angelj Mihael! brani nas v boji, da ne bomo pogubljeni na strašni sodbi; pridi na pomoč božjemu ljudstvu!

(Z odpustkom.)

Molitev k angelju varihu.

O ti moj najzvestejši tovariš, od Boga mi za variha dan! ti vedno čuješ nad menoj, in me nikdar ne zapustiš. Ti me čuvaš spēčega, me tolažiš žalostnega, me vzdiguješ padajočega. Ti mi kažeš

zanjke zapeljivcev, ki me v hudo vabijo; ti me odvrčaš od greha, in me nagibaš k dobremu. — O moj ljubi angelj varih! sprejmi danes za vse to mojo zahvalo, in poslušaj tudi mojo ponižno prošnjo: Bodi še zanaprej moj varih in prijatelj, ki me ne zapustiš. V nesreči me tolaži, da ne obupam; v sreči me brzdaj, da se ne prevzamem. V skušnjavah me podpiraj, da ne padem; v nevarnostih me brani, da ne poginem. Nosi moje molitve in dobra dela pred obličje večnega Boga. Tam mi prosi milost, da v milosti božji umrjem, in da te pred božjim prestolom v pričo vseh angeljev in svetnikov za tvoje varstvo dostojno zahvalim. Amen.

Pričevanje angelju varihu.

(Sestavil sv. Karol Boromej.)

(Naj se večkrat moli kot priprava za srečno smrtno uro.)

V imeni presvete Trojice: Očeta in Sina in svetega Duha. Jaz nesrečni in revni grešnik I. pričujem tebi, angelj božji, ki si mi za vodnika dan od več-

nega Boga: da sèm od svojega rojstva hočem in želim v tisti veri umreti, katero ima in spoznava edino prava, sveta, rimska in apostolska cerkev, in v kateri so umrli vsi svetniki, ki so kedaj živeli. Tudi ne želim dalje živeti, kakor se dopade mojemu Bogu, kateremu celo in popolnoma podvržem vso svojo voljo.

Pričujem tudi, o angelj božji, da hočem in želim s tega sveta iti v tvojem varstvu, zaupajoč v božje usmiljenje, brez vsega omahovanja v veri, čeravno bi me stiskali moji še tako mnogi in veliki grehi. Zakaj jaz vem za gotovo in verujem prav trdno, da zadošča ena sama kaplja prežlahtne krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, da reši ne samo mene, temuč tudi ves človeški rod in še tisoč svetóv, ako bi tako dopadlo božjemu veličanstvu.

Enako še pričujem, o sveti angelj, da iz vsega srca prosim svojega Odrešenika in Gospoda Jezusa, naj mi nakloni svoje usmiljenje in dodeli odpuščanje vseh mojih grehov. Zakaj dobro

vem, da on tega ne odreče nobenemu grešniku, naj bi grešil še tako veliko in strašno, če se le skesa in izpové. To pa upam po zasluženji njegovega prebridkega trpljenja in smrti, in po moči njegove prežlahtne krvi, katero je obilno za me nevredneža prelil na svetem križi. Ravno to upam po zasluženji preblažene matere božje Marije in vseh svetnikov in angeljev.

Tudi pričujem, o sveti moj čuvaj, da prosim dobrotljivega Boga, naj me vsprejme med število onih, katere je od vekomaj odločil v svojo čast, če ravno bi moral zavoljo svojih grehov trpeti v vicah do sodnjega dné, da le po njegovem neskončnem usmiljenji zadobim večno življenje.

Na zadnje še pričujem, o zvesti in skrbni moj čuvaj, da tebe postavim za oskrbnika svoje oporoke in zadnje volje svoje duše, da naj izprosiš za me od mojega Gospoda Jezusa tri milosti. Prva milost je ta, da naj mi podari Jezus en sam solzni vzdihljej izmed

tistih neštevilnih, katere je on vzdihoval, dokler je živ visel tri ure na križi; po njegovi zdatni moči naj mi bodo olajšani tisti vzdihljeji in srčne težave, ki me bodo nahajale ob smrti uri. Tudi naj mi daruje prečastita mati božja vsaj en sam pogled izmed tistih, katere je vpirala s svojimi deviškimi očmi v svojega edinega Sina, dokler je stala pod križem; po njem naj bi me vzela med število onih, kateri po njenih prošnjah in zaslugah na sodnji dan dosežejo zveličanje in večno življenje. Druga milost je ta, da naj mi ti, o prezvesti moj čuvaj, stojiš na strani zlasti ob tisti uri, ko se bode moja duša ločila mojega telesa, da najdem svojega sodnika dobrotnega; in to se bo godilo zavoljo tiste goreče ljubezni, katera je plamenela v njegovih očetovskih prsih, ko je visel na križi za zveličanje grešnikov. In tretja milost je ta, naj ti bo, preblagi moj čuvaj, priporočena moja duša, in da naj jo, ko gre iz tega telesa, postaviš s svojo mogočno desnico pred

mojega Odrešenika; tako bom s teboj in z vsemi svetniki v nebeškem veselju gledal, popolnoma ljubil in vekomaj užival Boga, kateremu bodi hvala, čast in slava od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev v čast sv. Benedikta

za srečno smrtno uro.

Antifona. Benedikt, ljubljeneč Gospodov, v cerkvi stoječ, okrepcan s Telesom in Krvjo Jezusa Kristusa, opirajoč svoje tresočne ude na učence, roke vzdigujoč proti nebesom, je izdihnil svojo dušo med molitvijo in je šel po razsvetljeni stezi v nebese.

V. Prikazal si se poln veličastva v pričo Boga.

R. Zato te je Gospod z lepoto obdal.

Molimo. O Bog, ki si dragoceno smrt svetega očaka Benedikta častil s toliko častitimi predpravkami: podeli nam, ki obhajamo njegov spomin, milost, da bomo po njegovi blaženi navzočnosti ob uri svoje smrti obvarovani

vsega zalezovanja naših sovražnikov. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Druga molitev k sv. Benediktu.

O sveti Benedikt,*) blagoslovljen od Boga po milosti in po imeni! ti si z rokami k nebu povzdignjenimi, stoječ in moleč svojo angeljsko dušo izročil v roke svojega Stvarnika; ti si naše zveličanje želeč obljubil, da boš vse, ki te opominjajo tvojega nebeškega veselja, v smrtnem boji zvesto branil zoper vsa zalezovanja hudega duha: prosim te, obvaruj me danes in vsakega dné po svojem svetem blagoslovu, da se nikdar ne ločim od družbe izvoljenih nebeškega Očeta, in nikdar od svojega Jezusa, ki je visokohvaljeni Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Molitev v čast sv. Andreju Avelinskemu,

da nas varuje nagle in neprevidene smrti.

Prečastitljivi svetnik, ki te je nam Bog dal za variha zoper mertvudne bo-

*) Benedikt pomeni „blagoslovljenec“.

lezni, ker si ti za tako boleznijo umrl: tebe pohlevno prosimo, da nas te tako pogoste in nevarne bolezni obvaruješ. Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi Očetu . . .

Po priprošnji svetega Andreja, ki je za mrtvudom umrl nagle in nenadne smrti, reši nas, o Gospod!

Prečastitljivi svetnik, ko bi se zgodilo, da bi nas po pravičnih sodbah božjih kaka mrtvudna bolezen vzela, te pohlevno prosimo: naj nam ne zmanjka toliko časa, da se utegnemo okrepčati s pre-svetimi zakramenti in se v božji milosti iz tega življenja ločimo. Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Po priprošnji svetega Andreja, ki je za mrtvudom umrl nagle in nenadne smrti, reši nas, o Gospod!

Prečastitljivi svetnik, ki si imel, preden si izdihnil svojo dušo, hudo vojsko s hudičem, iz katere sta te rešila blažena Devica in nadangelj Michael: pohlevno te prosimo, da nam v

strašnem smrtnem trenutku prideš na pomoč. Oče naš . . . Češčena si Marija . . . Čast bodi . . .

Po priprošnji svetega Andreja, ki je za mrtvudom umrl nagle in nenadne smrti, reši nas, o Gospod!

(300 dnij odpustka; če moliš vsak dan, pa v meseci enkrat popolnoma odpustek.)

Opazka. Tega svetega mašnika je zadel mrtvoud med sv. mašo, pa je še imel milost prejeti zakramente umirajočih. Posebno duhovniki ga časté variha pred naglo in nepreviđeno smrtjo in pomočnika v zadnjem boji.

Molitev k sv. Barbari.

O čista nevesta Jezusova, devica in mučenica sveta Barbara! Kako prisrčno si ti Jezusa ljubila! Nisi se bala ne trpljenja ne smrti, in rada si umrla iz ljubezni do svete čistosti in do svojega nebeškega ženina. Prosim te, izprosi tudi meni veliko ljubezen do Jezusa v življenji in v smrti, izprosi mi srečno zadnjo uro. Izprosi mi milost, da ne umrjem brez svetih zakramentov, ampak da prej ko se loči moja duša s tega sveta, vredno prejmem sveto rešnje Telo, in da se tudi nad menoj dopolnijo Jezusove lju-

beznive besede: »Jaz sem živi kruh, ki sem iz nebes prišel. Kdor bo od tega kruha jedel, bo večno živel.« Amen.

Molitev k sv. Uršuli.

O sveta Uršula, devica in mučenica, in vse tovaršice njene, prosite za nas, in izprositate nam duha prave pokore in odpuščanje grehov, živo vero, trdno zaupanje in gorečo ljubezen, ponižnost, potrpežljivost, čistost srca in srečno zadnjo uro. Amen.

Molitev k svojemu sv. patronu.

K tebi pribežim, o sveti I., ki si mi bil za variha dan pri svetem krstu, in te prosim, vzemi me za svojega varovanca, in ne zapusti me nikoli. Vodi me po poti svojih čednostij in izprosi mi od Boga milost, da po dolžnostih svojega stanú pobožno živim; odvrni od mene vse dušne in telesne nevarnosti, pomagaj mi vsaki čas, posebno v moji smrtni uri, da s teboj pridem pred obličje božje. Amen.

Molitev k vsem svetnikom božjim
za pomoč v življenji in smrti.

O lepi in žlahtni božji dom! jaz ljubim tvojo lepoto, in vzdihujem po tebi s tega svojega prognanstva. Po tebi hrepeni moje srce, dokler ne mine moje življenje. Ne tirjam po svojih zaslugah te vaše družbe, o častiti svetniki! in te neprimerljive lepote; vendar se zanašam, da jo zadobim po krvi Jezusa Kristusa, ako me podpirate s svojim zasluženjem. Grešil sem in zašel sem kakor izgubljena ovca, to spoznam; pa vendar ne obupam nad dobroto svojega najboljšega Pastirja. On me bo vzel na svoje rame, in me bo pripeljal k vam, da bo moja duša v vaši družbi se veselila tistega neizrečenega veselja, katero vi že uživate.

O sveti očaki, z božjo lučjo razsvetljeni preroki, častiti kralji Gospodovi, premogočni mučenci Kristusovi, premodri učeniki, ponižni spoznavalci, prečastite device, zdržne žene in vdove, in vi vsi duhovi, ki ste dopadli Bogu:

pomagajte mi in pridite mi na pomoč, da srečen pridem v kraj, v katerega ste vi že dospeli.

Tudi vi, angelji božji in nebeški duhovi, ki ste presrečna božja vojska, branite me na tem potovanji zoper vse zalezovanje hudega duha, rešite me nevarnosti tega burnega življenja, in branite me sovražnikov, ki me preganjajo. Na zadnje pa pripeljite me po svojih prošnjah v kraj miru, da tam z vami večno počivam. Amen.

Češčen bodi Bog v svojih angeljih in svetnikih!

Mesečna priprava na srečno smrt.

Ob enem priprava na vredno spoved.

Ker imamo svoje življenje prav za prav le za to, da se naučimo dobro umreti, to je, da se dobro pripravimo na sodbo po smrti, je pač vredno, da se že v zdravih dnevih večkrat izprašujemo ter spoznamo, kako je za našo dušo. Bilo bi pač neumno in predrzno, to tako imenitno, edino potrebno in važno pripravo odlagati na konec življenja. Saj ne vemo, kedaj je našega življenja konec. Koliko jih umrje nanagloma, brez vsake priprave?

Ako bi tudi živeli sredi duhovnikov, je vendar mogoče, da umrjemo brez duhovnika, brez posebnih pripomočkov umirajočih. A kaj tudi pomaga pomoč duhovnikova, ako na grešnikovi strani ni niti trohice potrebne spokornosti.

Da zadobimo to spokornost, brez katere svetih zakramentov ne moremo vredno sprejeti, in katera v sili nadomesti celó sveto spoved, skoraj ni pripravnejše vaje, kakor je mesečna priprava na srečno smrt. Ta pa se godi tako-le:

Izvoli si v vsakem meseci dan, recimo kako nedeljo, da se odtegneš za eno ali pol ure po-

svetnemu hrupu v mirno sobico ali pa v cerkev. Tukaj si misli, da je ta dan tvoj zadnji dan, da moraš zdaj takoj umreti. Obudi prav goreče želje po svetih zakramentih in moli klečé:

O moj Bog in Oče, ki vidiš vse kar je skrivno in preiskuješ srca in obisti! glej, jaz, tvoj ubogi in revni otrok sem pribežal v to samoto, da se pripravim na svojo smrtno uro. Znabiti moram še danes umreti. O kako rad bi se pred smrtjo duhovniku spovedal svojih grehov, da bi dobil sveto odvezo! Kako rad bi pred svojo smrtjo še enkrat prejel Jezusa v presvetem zakramentu! Vem, da te velike milosti ne zaslužim; storil sem se nje nevrednega s svojim malomarnim prejemanjem svetih zakramentov. Ali zdaj spoznam pred teboj svoj dolg in te prosim pri neskončni ljubezni tvojega očetovskega srca odpuščanja. Ker svetih zakramentov zdaj ne morem v resnici sprejeti, hočem jih vsaj v duhu in z željami sprejeti. O moj Bog, podpiraj me v tej sveti uri s svojo mogočno milostjo, in kar sem s svojimi grehi zakrivil, naj nado-

mestijo brezkončne zasluge Jezusa Kristusa, ki je za me, ubogega grešnika, na križi umrl, da zadobim večno življenje. Amen.

Sveti Duh, pridi pomagat sv. cerkvi in meni, najrevnejšemu otroku matere svete cerkve!

Pridi, sveti Duh! zares,
Ino pošlji nam z nebes
Svoje luči žar bliščeč.

Pridi, Oče vseh sirot,
Pridi, darovnik dobrot,
Pridi, ogenj src goreč.

Oj, tolažnik vseh bridkost,
Naših duš najboljši gost,
Ki sladkó nas pokrepčaš:
V trudu si počitek zlat,
In v vročini ljubljén hlad,
V joku nam tolažbo daš.

O preblage luči plam,
Ogenj tvoj napolni sam
Srca tvojih vernih vsa:
Nič brez tvoje milosti
Dobrega v človeku ni,
Nič ni neškodljivega.

Vmivaj, kar je grdega,
Zmakaj, kar je suhega,
Vse ozdravljaj dušnih ran.
Mehčaj, kar je trdega,
Vžigaj, kar je mrzlega,
Ravnaj, kar zašlò je v stran.

Daj, ki v te verujemo
 In na te zaupamo,
 Sedem svetih darov nam.

Daj zasluge čednosti,
 Daj nam smrt pravičnosti,
 Daj veselje večno tam! Amen.

(Vsakokrat 100 dnij odpustka; o binkoštni osmini pa 300 dnij.)

Zdaj izprašuj (najbolje po božjih in cerkvenih zapovedih) svojo vest, ravno tako, kakor pred spovedjo. Premisli pred vsem, ali si se do zdaj vselej dobro in vredno spovedal; nisi-li Boga žalil s smrtnimi grehi in kolikokrat; nisi-li važnih dolžnostij zanemarjal, kakor: povračilo krivičnega blaga, napravljene škode itd.; nisi-li zašel v prostovoljni, bližnji priložnosti v greh? . . .

Po izpraševanji vesti prizadevaj si obuditi pravi kes nad svojimi grehi. — Kdor svoje grehe obžaluje samo zavoljo tega, ker je zaradi njih imel škodo, sramoto, kazen, bolezen, revščino itd., tak nima pravega kesa in ne zadobi pri Bogu odpuščenja. Kdor se iz nepopolne ljubezni do Boga (ker je zapravlil milost božjo in zveličanje, in pa ker se boji večnega pogubljenja) kesà svojih grehov, tak ima nepopoln kes, ki mu zadobi odpuščenje grehov le v zvezi s spovedjo. Kdor pa obžaluje svoje grehe iz čiste, popolne ljubezni do Boga, ker je ž njimi Boga, najljubeznivejšega Očeta, največjo dobroto razžalil, tak ima popoln kes, in ta popolni kes izbriše tudi brez spovedi celó smrtne grehe, ako grešnik obudi prisrčno željo, se svojih grehov tudi spovedati.

Ako ti vest ne očita nobenega smrtnega greha, spomni se svojih grehov iz prejšnjega življenja; potem obžaluj svojo sedanjo in prejšnjo hudobijo in moli k božjemu Srcu Jezusovemu:

Popolno kesanje.

O najsvetejše srce božje mojega Zveličarja! spominjam se svoje velike revščine in nevrednosti, in pokleknem pred teboj na svoja kolena ter te molim kot svojega Gospoda in Boga, kot svojega Odrešenika in Zveličarja. K tebi vzdihujem, k tebi kličem, k tebi, najljubeznejšemu prijatelju naših duš, se zatečem in ti s trdnim zaupanjem priporočim vse svoje nadloge in želje, posebno pa vse velike in smrtne rane svoje duše, ki mi jih je zadel greh. O srce polno milosti in usmiljenja, usmili se moje revščine, in po velikosti tvojega usmiljenja naj najdem milost mesto kazni pred tvojim obličjem! Glej, vse grehe iz srca obžalujem, ker sem tebe razžalil, tvojo milost in ljubezen izgubil in se storil nevrednega tvoje prijaznosti.

O srce dobrotljivo in ljubeznivo! pomagaj mi, reši me! Brez tvoje milostljive pomoči se ne morem rešiti; reši me ti iz brezdna mojih grehov. Karkoli te more ganiti, pri vsem te pro-

sim in zarotim: usmili se me in reši me!
 O ti Jagnje božje, ki si prišlo, da od-
 vzameš grehe sveta, oh vzemi vendar
 tudi moje grehe iz mojega srca, očisti
 me v svoji krvi in posveti me v svoji
 milosti in ljubezni. Tvoja ljubezen naj
 v meni sežge vse, kar ni ljubezen; naj
 me očisti vseh slabih nagnjenj in raz-
 ruši vse vezi, ki bi me mogle zopet
 zapeljati v greh.

O božje, o ljubeznivo srce, podari
 mi srce po svojem srci, daj mi ljubezen,
 da te kljubu svoji nevrednosti s to lju-
 beznijo vendar ljubim, in daj mi, da v
 ljubezni stanoviten ostanem do konca.
 Amen.

Pomni prav dobro še to-le:

a) S popolnim kesom moraš združiti tudi
 resno voljo, ob prvi priložnosti ali vsaj o
 zapovedanem času se izpovedati svojih grehov,
 katere moraš prav iz srca sovražiti: storiti moraš
 trdni sklep, odložiti vsako jezo do bližnjega,
 varovati se navadne priložnosti v greh, poravnati
 vso napravljeno škodo, bodi si na premoženji
 ali na dobrem imeni — kolikor ti je mogoče.

b) Ne pozabi napraviti trdnega in določe-
 nega sklepa, da se hočeš v prvi vrsti in z naj-
 večjo skrbljivostjo varovati tega ... in tega ...

greha, te . . . in te . . . priložnosti; da se hočeš poslužiti teh . . . in teh . . . pripomočkov. Spomni se posebno tistih pripomočkov, ki so ti jih pri sličnih grehih spovednik navadno naložili.

c) Naloži si katerokoli pokoro, bodisi kakšno molitev ali zatajevanje, post, miloščino itd.

d) Če najdeš, da nekaterih dolžnostij še nisi izpolnil: da se s svojim sovražnikom še nisi sprijaznil, da še napravljene škode nisi povrnil itd., stori to takoj.

e) Spovedi ne odlagaj, posebno če si zabredel v smrtne grehe.

Duhovno obhajilo.

Veliko ljudij je, ki ne morejo sprejeti Jezusa v zakramentu svetega rešnjega Telesa; mnogim vsaj ni mogoče ga tolikokrat sprejeti, kakor bi želeli. Zato se naj vsi potrudijo, presveto rešnje Telo sprejeti vsaj v duhovnem obhajilu, kolikorkrat jim je le mogoče.

To duhovno obhajilo je po nauku svetega Tomaža živo hrepenenje, najsvetejši zakrament svetega rešnjega Telesa sprejeti. Takrat sprejmeš Jezusa, kakor je pričujoč pod podobama tega zakramenta, po duhovno v svoje srce, kedar nanj veruješ in močno hrepeniš, ga tako sprejeti, namreč: ne le Jezusa, ampak tudi sv. zakrament.

Ako je to hrepenenje prav živo in goreče, je duhovno obhajilo dostikrat koristnejše in Bogu bolj dopadljivo, kakor mnogo drugih resničnih obhajil, ki se opravijo mlačno in s premajhno pripravo. — Ko si tedaj obudil pravi kes nad svojimi grehi, obudi še tri božje čednosti in moli:

Jezus, moj Gospod in moj Bog! jaz trdno verujem, da si tukaj v najsvetejšem zakramentu svetega rešnjega Telesa resnično pričujoč. Ljubim te nad vse. Iz ljubezni do tebe obžalujem vse svoje grehe. Vekomaj nočem več grešiti. Moja duša hrepeni te sprejeti. Ker te pa zdaj v dejanji ne morem sprejeti, pridi duhovno s svojo milostjo v moje srce. (Tukaj obudi gorečo željo, Jezusa v presvetem zakramentu resnično sprejeti.) O Jezus, objamem te, kakor da si zares pričujoč. Združim se popolnoma s teboj. Ne pripusti, da bi se kedaj tebe ločil.

O Jezus! tebi živim. — O Jezus! tebi umrjem. — O Jezus! tvoj sem živ in mrtev. Amen.

S k l e p

ob pripravi na smrt ali po spovedi.

O moj Bog in moj Oče, zahvalim te iz globočine svojega srca za vse milosti, ki si mi jih do zdaj in posebno

v tej uri dodelil. Pač sem bil nehvaležen otrok, velik grešnik. A jaz zaupam, da si mi moj dolg odpustil za voljo svojega velikega usmiljenja in zaslужenja Jezusa Kristusa. Ko bi moral zdaj umreti, upam, da mi boš milostljiv sodnik. Ako mi je pa še dalje živeti, hočem zdaj storjene sklepe natanko spolnovati (in ob prvi priložnosti se svojih grehov spovedati). Nikar ne pripusti, da bi še kedaj zabredel nazaj v svoje grehe. O Bog, ako previdiš, da bi te še kedaj s kakim smrtnim grehom (s tem . . . ali tem . . .) razžalil, pa te prosim in k tebi vzdihujem, pusti me rajši prej umreti v svoji milosti! Da, rajši hočem umreti, rajši tisočkrat umreti, kakor pa tebe, največjo dobroto, še kedaj s kakim smrtnim grehom tako strašno razžaliti. Amen.

Oče naš . . . Češčena si Marija . . .

Daruj se Gospodu Jezusu Kristusu.

Sprejmi, o Gospod, vso mojo prostost, vzemi moj spomin, moj um in

vso mojo voljo. Karkoli imam ali posedem, si mi ti podaril: vse to ti nazaj dam in prepustim v vladanje tvoji volji. Le ljubezen do tebe mi daj in svojo milost, pa sem zadosti bogat, in ničesar več ne zahtevam. Amen.

(Odpustka 300 dnij.)

Daruj se Mariji Devici.

O gospa moja, o mati moja! tebi se popolnoma darujem, in da ti svojo udanost izkažem, ti danes (nocoj) posvečujem svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce in sebe popolnoma vsega. Ker sem tedaj tvoj, o dobra mati! ohrani me, obrani me, kakor svoje posestvo in svojo lastnino.

V skušnjavi kliči:

O Gospa moja, o Mati moja! spomni se, da sem tvoj; ohrani me, obrani me, kakor svoje posestvo in svojo lastnino!

(Kdor v jutro in na večer moli Češčeno Marijo in zgorajšnjo molitev dostavi, prejme 100 dnij odpustka. — Za „klic“, kedarkoli ga v skušnjavi posebej vzdihneš, 50 dnij odpustka. Pij IX. 5. avgusta 1851.)

Priporočaj se svojim nebeškim za- ščitnikom.

1. O Marija! ki si brez madeža prišla na svet; izprosi mi milost od Boga, da se brez greha iz sveta ločim.

(100 dnij odpustka enkrat na dan.)

Sladko Marijino srce, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakokrat.)

Naša ljuba Gospá presvetega Srca, prosi za nas Boga! (100 dnij odpustka.)

2. Sveti Jožef, prijatelj presvetega Srca, prosi za nas! (100 dnij odpustka.)

3. Sveti angelj varih, podpiraj me v življenji in smrti! »O angelj božji, ki si moj varih, kateremu me je božja dobrotá izročila, razsvetluj in varuj me, vladaj in vodi me. Amen.«

(100 dnij odpustka vsakokrat.)

4. Sveti I., moj patron, in vsi svetniki in izvoljenci božji! o, prosite za me, da odslej vaš vzgled zvesto posnemam in se prav kmalu po srečni smrti z vami združim v ljubezni in gledanji trojediniga Boga. Amen.

Dragi kristjan, hudobni duh te bode gotovo na vse načine skušal odvrniti od te prekoristne vaje vsakomesečne priprave na srečno smrt. Pravil ti bode, da tega ne moreš storiti, ker si preneveden. Toda Bog hoče samo ponižno in voljno srce — vse drugo nadomesti njegova milost. — Ugovarjal ti bode, da nimaš časa! Ali kako to! za toliko drugih rečij imaš časa dovolj — za to tako potrebno in koristno vajo pa bi ne imel časa? Če tudi ne zmoreš cele ure, vzemi si vsaj pol ure, čeravno bi si jo moral pritrpati od spanja. O, nebesa so tega vredna! Ni ti treba vseh tukaj navedenih molitev opraviti, če nimaš potrebnega časa. Bistvo ali glavna reč pri tej pobožni vaji je, da z ozirom na smrt izprašuješ svojo vest, obudiš kes in storiš trden sklep poboljšanja v tej...reči. Vprašaj se:

Ko bi moral zdaj umreti, kaj bi me najbolj vznemirjalo? Kaj bi še rad storil ali želel, da bi mogel storiti. Ta trdni sklep, ki je navadno obrnjen proti glavnemu grehu ali glavni napaki, ponovi vsako jutro; poslužuj se pridno pripomočkov, ki si jih spoznal za potrebne in izprašuj se ob prihodnji mesečni pripravi, kako si se držal tega svojega sklepa. Kdor v življenji umrje, bode v smrti živel.

K a z a l o .

	Stran
Predgovor	5
Prvi del: Priprava na vreden vsprejem svetih zakramentov za umirajoče.	
Beseda bolniku	9
a) Odpravi vse časne skrbi in uravnaj posvetne reči	11
b) Poskrbi za svojo dušo	13
Molitve o vsprejemanji svetih zakramentov za umirajoče:	
Molitev za božje razsvetljenje pri izpraševanji vesti	21
Kesanje pred spovedjo	24
Molitev po spovedi	31
Molitev pred vsprejemom sv. popotnice	33
Počestčenje presv. rešnjega Telesa pred sv. obhajilom	39
Molitev po vsprejeti presveti popotnici	41
Počestčenje presv. rešnjega Telesa po sv. obhajilu	48
Molitev bolnika, kateri ne more vsprejeti sv. obhajila	51
Molitev pred prejemom zakramenta sv. olja	52
Molitev po prejetem zakramentu sv. olja	55
Opomin bolniku, oskrbljenemu s sv. zakramenti umirajočih	56
Drugi del: Priprava na krščansko trpljenje in srečno smrt.	
Jutranja molitev bolnikova	59
Večerna molitev bolnikova	64
Tri božje čednosti (vera, upanje, ljubezen)	68
Vaja udanosti v božjo voljo	76
Darovanje samega sebe	78
Molitev ob uri zapuščenosti	80
Vaja zaupanja na božjo previdnost	83
Molitev za milost srečne smrti	85
Molitev k blaženi Devici Mariji	87

	Stran
Molitev k svetemu angelju varihu	90
Gospodova molitev, za bolnike premišljevana	93
Nekaj tolažljivih izrekov svetega pisma	101
Kratko premišljevanje Jezusovega trpljenja za vsak dan čez teden: V nedeljo	103
V ponedeljek	107
V torek	112
V sredo	117
V četrtek	122
V petek	125
V soboto	133
Trojna zahvala in prošnja h križanemu Jezusu	141

**Tretji del: Različni opomini za bolnika, kedar
se mu bliža smrtna ura.**

Prošnje bolnikove pred smrtno uro:

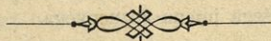
Prosi polajšanja bolečin	143
Prosi zaupanja v božjo pomoč	145
Prosi odpuščanja grehov	151
Prosi udanosti v voljo božjo	157
Zahvaljuj Boga za vse dobrote	163
Prosi za večno življenje in zveličanje	169
Prosi trdnosti v božjih čednostih	175
Darovanje samega sebe	180
Poželenje po smrti	184
Prosi božje pomoči pri umiranju	187
Prošnje iz sedem psalmov pokore	191
Sveti namen pobožne smrti	195
Duhovna oporoka	196

Vzdihljeji bolnika ob smrtni uri:

Bolnik obudi vero, upanje in ljubezen	199
Bolnik prosi Marijo, angelje in svetnike	200
Bolnik prosi Boga usmiljene pomoči	202
Bolnik se osrečuje z večnim življenjem	203
Bolnik zahvaljuje Boga	205

	Stran
Bolnik se izroči volji božji	206
Duša želi stopiti pred Boga	207
Kedar se bolniku podaje sveti križ	208
Kedar se bolniku podaje večna luč	209
Sveti blagoslov nad umirajočim	210
Litanije za umirajoče	214
Molitve pričujočih za umirajočega	217
Vzdihljeji med umiranjem	222
Kedar se je duša že ločila od telesa	224
Opomin krščanskemu bralcu	227
Četrty del: Dodatek navadnih molitev s posebnim ozirom na srečno smrt.	
Vsakdanje molitve: Jutranja molitev	229
Večerna molitev	230
Počesčenje presvetega rešnjega Telesa	231
Trojno počesčenje Device Marije	232
Darovanje večnemu Očetu	233
Počesčenje svete božje volje	233
Prošnja k Jezusovemu Srcu za umirajoče	234
Izročilo sveti družini	234
Prošnja k angelju varihu	234
Mašne molitve: Sv. maša pobožno v cerkvi služena	235
Molitve po tihi sveti maši	245
Sveta maša za srečno zadnjo uro	247
Sveta maša duhovno doma opravljena	253
Molitev, duhovno opraviti sveto mašo	254
Darovanje vseh svetih maš	255
Molitev k svetemu Jožefu po svetem rožnem venci	255
Cerkveno potrjene litanije:	
Litanije vseh svetnikov	257
Lavretanske litanije	268
Litanije najsvetejšega imena Jezusovega	273
Splošne cerkvene molitve, ki se litanijam dodajejo	277

	Stran
Sveti križev pot	281
Češčenje zaščitnikov bogoljubnega življenja in srečne smrti:	
Posvečenje sveti družini	297
Molitev pred podobo svete družine	298
Molitev k presvetemu Srcu Marijinemu	299
Molitev k Mariji Devici	301
Molitev sv. Mehtilde k Mariji Devici	302
Molitev k svetemu Jožefu varihu	303
Molitev k svetemu Jožefu za pomoč v poslednji uri	303
Molitev v čast svetemu Jožefu za umirajoče	304
Litanije k svetemu Jožefu	305
„Spomni se!“ k svetemu Jožefu	307
Molitev k svetemu Jožefu za dar čistosti	308
Klic k svetemu Jožefu	308
Molitev k svetemu Mihaelu nadangelju	308
Klic k svetemu Mihaelu nadangelju	309
Molitev k angelju varihu	309
Pričevanje angelju varihu	310
Molitev v čast svetega Benedikta	314
Druga molitev k svetemu Benediktu	315
Molitev v čast svetemu Andreju Avelinskemu	315
Molitev k sveti Barbari	317
Molitev k sveti Uršuli	318
Molitev k svojemu svetemu patronu	318
Molitev k vsem svetnikom božjim	319
Mesečna priprava za srečno smrt:	
Ob enem priprava na vredno spoved	321
Sklep ob pripravi na smrt ali po spovedi	328

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000520066

